

TUNETUL LUI STORM
MARIANNE SHOCK

CAPITOLUL 1

Luna plină revărsa umbre argintii asupra locurilor de pornire în concurs. Se reflecta ca o beteală strălucitoare asupra râului întunecat de noaptea care se lăsase și arunca umbre sidefii pe cele paisprezece hidroplanoare, care așteptau aliniate. Din acestea, cel mai bun era denumit *The Scarlet Lady*. Așa gândea și femeia care stătea lângă săgeata roșie. Se putea vedea scris cu litere mari, albe, pe carenă, numele ambarcațiunii: *Storm's Thunder*.

-Eu va trebui să aud tunetele lui Storm, când ne vom întâlni, în seara asta, murmură femeia. Paznicul care îi dăduse voie să intre în acest loc îi spusese că Storm Duchene, proprietarul lui *Storm's Thunder*, omul pe care trebuia să-l

întâlnească ea,nu sosise încă.Ridicându-și privirea spre cerul limpede de iunie, mulțumi naturii pentru generoasa revărsare de lumină din noaptea aceea.Cât despre căldură...Își îndepărtă de corp bluza de mătase și își dădu la o parte o buclă rebelă,eliberându-și fruntea.Mai privi încă o dată ambarcațiunea care se afla pe suport.Hidroplanoarele trebuiau puse imediat pe acest gen de suporturi, după o competiție.Dacă erau lăsate la apă,nu mai puteau fi folosite în concursuri, pentru că se umflau.

-Bine,își spuse ea privind zona pe care,se întindea puntea.Fără îndoială...mai ești încă în stare de funcționare.Nu era nimeni în jur care să-i audă constatarea.

Pășind peste niște cabluri răsucite,ea veni mai aproape,atingând ambarcațiunea. Unii specialiști denumesc aceste bărci,dinozauri.În Mexic sunt cunoscute sub denumirea de *Los botes de rayos*-bărci fulger.Și americanii le numesc tot așa, datorită zgomotului asurzitor pe care-l fac atunci când pornesc în cursă,câte șase.Femeii acesteia,care le proiectase,îi păreau nemaipomenite.Privind în jur,să găsească un loc mai ferit în care să aștepte,ea se apropie și mai mult de barcă.Se ridică atentă și se așeză pe carena stacojie a *Fulger-ului*.Avea la picioare întreaga zonă în care se dădea startul.Era plină de echipamente,carcase de motor,piese de schimb,cărucioare,macarale cu brut lung care înconjurau acele superbe hidro-planoare ca un cerc de oțel.

Locurile de lansare,chiar dacă erau părăsite,trăiau prin ceea ce însemnaseră odată.Ea mai simțea încă mirosul de asfalt uscat de soare și de ulei încins.În zilele de concurs,era un amestec de speranțe,corpuri încinse,înjurături și combustibil risipit.Se mai uită la bărcile sub formă de curcubeu,cele mai mari și mai rapide,fără limite de viteză.Sportul în sine era un spectacol de viteză și teamă,de lumini și de frumusețe,când carenele ambarcațiunilor străluceau pe râul de un albastru de Cristal,împingând cantitățile masive de apă,lăsând” în urmă,după o trecere fulgerătoare,două șiruri albe,ca penele unei cozi de cocoș.

Dintre bărbații care conduceau aceste ambarcațiuni,asumându-și riscuri,Storm Duchene era cel mai bun.Uitându-se peste umăr spre intrare,ea se întreba când o să-l vadă sosind.În curând,își spuse ea.Era un om punctual și hotărât;nu-și irosea timpul sau energia,nici a lui,nici pe a altora.

Scoțând husa întinsă peste cabină,păși în interior și luă loc.Era în spatele prorei și corpul ei încăpu până la nivelul umerilor.Acest loc fusese creat pentru corpul suplu al lui Duchene și ea avu la un moment dat sentimentul unei profunde intimități cu el.Părțile laterale o înconjurau perfect.El era mai îngust în șolduri decât și-ar fi imaginat oricine.Pereții capitonați erau pentru niște umeri foarte largi.Nu era teribil de înalt,hotărî ea punând piciorul pe pedala din podea.

Ea avea picioare lungi.Se pare că Storm era cu vreo cinci centimetri mai înalt. Se relaxă și realizează imediat cât era de obosită.Zborul îi displăcea,iar acesta durase patru ore îngrozitoare.Când,în sfârșit ajunsese din nou cu picioarele pe pământ,își dăduse seama că scăpase oarecum și de teamă.Huruitul intermitent al camioanelor care treceau pe autostradă și zgomotul făcut de râul Detroit,care se lovea de pereții laterali ai canalelor,îi aduseră un calm binefăcător.

În acel moment apăru și el.Ea îi simți prezența,cu o secundă înainte ca zgomotul pașilor lui să întrerupă tăcerea.Pulsul ei împrumută ritmul pașilor lui,iar el se îndreptă spre microbuzul lui Greyhound.Se sprijini cu spatele de el,acolo Unde scria *Storm's Thunder Race Team*-Echipa da concurs a lui Storm-puse un picior pe un amortizor și își aprinse o țigară.Ea îl văzu uitându-se nepăsător la aglomerarea de ambarcațiuni,apoi la cursul râului.

Dându-și seama că n-o văzuse,ea se hotărî să prelungească timpul care mai rămăsese până la întâlnirea lor și să-l urmărească-așa cum o mai făcuse de multe ori-de la distanță,fără ca el al-și dea seama.

Lumina care îi cădea deasupra corpului îi contura silueta uscățivă.Avea un corp de atlet,slab,dar puternic.Puterea nu îi stătea în mușchi sau în oase,ci parcă se concentrase în brațe și în umeri.Era acea putere necesară să țină în ascultare trei tone de forță care pulsa,la viteze care se apropiau de două sute de mii la oră.Puterea care se lupta cu o altă putere.Mânele cămășii sale rulate până la umeri lăsa să se vadă două brațe puternice și bronzate.Gulerul îi era deschis.

Fața îi era în întuneric,dar ea o cunoștea bine,o visa și noaptea.Trăsăturile lui erau o îmbinare de planuri și unghiuri,care se reuniau într-o figură puternică, încăpățanată și masculină.Cu excepția genelor.Acestea erau ca de catifea.Și gura la fel.Acele buze senzuale,parcă sculptate,o făceau să se ducă cu gândul la eternul lui zâmbet tandru.Ea îl găsea atrăgător,dar într-un mod cu totul ciudat.

El începu să fumeze,lăsând o dâră de fum,care se înălța în căldura din jur.

Luminița de la țigară și lucirile ceasului de aur o ajutară să-i intuiască mișcările.Era o nouă ipostază a lui.Storm Duchene era stângaci.

În ultimele luni îl văzuse pe Duchene numai de la fereastra biroului ei de la etajul cinci.El le făcea vizite frecvente,examinând de fiecare dată mașinile expuse.Îl sponsorizase pe șeful ei,Dave Wilkes,să construiască o nouă turbină.

-Haideți,începe spectacolul,le spunea Dave de fiecare dată când se anunța vreun client.Apoi,le arăta carena indiferent în ce stadiu se afla.Ea se ducea la aceste întâlniri destul de rar,dar nu lipsea niciodată când apărea Duchene.Și pentru că locuia în Seattle,el venea destul de des.Și,întrucât ea lucra la toate proiectele pe care le derula Dave și era consultată în orice problemă,considera că *Tunetul lui*

Storm îi aparține,că era ca un copil al ei.Se întâmplase de multe ori ca Duchene să-și ridice privirea și s-o vadă urmărindu-l.Dave își făcuse un obicei din a se uita la ea.Ea îi zâmbea și îi mai alunga grijile.

-Nu-mi place,îi spusese el odată,după ce plecase Duchene și ea părea din nou absorbită de munca ei.Îl urmărești de parcă ar fi buricul pământului.

-Buricul pământului? Dar este ridicol ce afirmi! Și ea era perfect conștientă de fiecare afirmație,la uită-te la astea!A trebuit să rup notițe și desene până să ajung la ultima misivă a lui Duchene.Citește asta.Vrea ca stabilizatoarele de aripi să fie acționate de la panou.E bine.Pot să fac asta.Dar,știi ce înseamnă? El vrea să controleze totul.Să fie complet responsabil.Reținându-și o înjurătură,Dave aruncă scrisoarea fără a se mai uita pe ea.

-Și ce dacă? Cui îi pasă?

-Păi...nimănui.

-Sigur? Știi ce cred? Cred că te afectează numai pe tine.Și știi ce mai cred? Dacă ai fi avut un bărbat,unul real,unul care să-ți aparțină,nu te-ai mai fi jucat de-a Doctor Freud cu asta.Dave pășea fără grijă prin biroul ei,afișând o preocupare bine intenționată față de ea.Te-ai mutat la Seattle acum câteva luni.Ai fi avut timp să-ți găsești și tu pe cineva,doar dacă nu...Ea nu venea din urmă cu o încărcătură devastatoare de cicatrici ale unor implicații sentimentale.Toate aventurile,fuseseră atât de puțin ieșite din comun,încât o plictiseau și pe o mamă mare din epoca victoriană.Fuseseră schimburi de inele,un jucător de fotbal, prieten al fratelui ei,un student și alte întâlniri,cu nimic neobișnuite,cu colegi de serviciu.Toți îi lăsaseră amintiri plăcute.Nimic traumatizant.

-Este cum ți-am spus,Dave.Este un joc.

-Da,dar tu ești singurul jucător.E ciudat.Sună a nebunie.Ea se mulțumise să dea din cap.

-Nu,este doar interesant.Apoi,cu un zâmbet ciudat se amuză singură: Gol? Ei ar fi interesant.O să încerc să-mi imaginez cum arată gol.

Studiindu-l pe acest bărbat acum,ea se întreba dacă nu cumva Dave avea dreptate și ea era nebună.De când se simțea atât de emoționată și anticipa aceste întâlniri cu Duchene?

El lăsă să-i cadă țigara și o strivi cu călcâiul.Se văzu din nou acea lucire a ceasului de aur.Era atât de nerăbdător,își spusese ea.Ea putea să interpreteze multe dintre gesturile și expresiile lui,putea să-i decodifice mesajele care ajungeau pe biroul ei,deși îi erau adresate lui Dave.El avea o participare mult mai activă în proiectarea bărcii decât alți proprietari.Adeseori ea reacționa imediat la cerințele lui,operându-i modificările dorite.Alteori ea descoperea că gândeau cam la fel și

își puteau completa ideile. Pentru Duchene, un milimetru în plus sau în minus însemna mai multă viteză, întoarceri mai ușoare. Și ea urmărea același scop, atâta vreme cât nu apărea nici un risc. Rolul de înger păzitor și de anticipare a dorințelor lui, crease o legătură intrigantă, deși impersonală. Speranțele lui trebuiau împlinite. Visul lui era cucerirea cupei de aur, cel mai prestigios trofeu, pe care îl aștepta de opt ani. În mod ciudat, cu cât știa mai mult despre el, cu atât mai complicat i se părea. Fiecare revelație ducea la mai multe întrebări. De câte ori nu-i urmărise ea curba buzelor în timp ce el vorbea cu Dave? Dar care era tonul glasului lui? Era profund? Avea inflexiuni? Încercă să-i definească gesturile. Măinile îi erau aspre? Atingerea lui era oare plăcută? Ea se întrebă în continuare, care ar putea fi mirosul trupului lui într-o noapte fierbinte. A descoperi un bărbat în acest mod, era ca și cum ar fi vizitat Parisul prin intermediul unei cărți. Dar, în curând...

Duchene continua să privească spre podul *Belle Isle*, unde apa ajungea în vârtoare. Se gândea oare la primejdii? se întrebă ea. Sau își relua în minte ce se întâmplase în acea după-amiază? Dintre toate orașele care se aflau pe acest circuit, Detroitul era cel mai defavorizat și, în același timp, cel mai respectat de către piloții profesioniști. Dar adevărata provocare venea din partea râului. La cea mai mică adiere de vânt, valurile mari se umflau, gata să spargă carenele vaselor. Duchene fusese norocos în ziua aceea. Era în viață. Ea avusese emoții foarte mari în acea dimineață, când Dave o sunase vorbindu-i fără încetare despre accidente, spitale și daune. O altă scânteiere a aurului o readuse la realitate și la Duchene, care își pusese mâinile la ochi și începuse să și-i frece. Ea știa că era obosit. I se modificau trăsăturile feței când era obosit. Îi urmări degetele subțiri care trecură prin părul de culoarea nisipului, apoi rămaseră să se odihnească pe gât. Ceva-o încordare a gâtului sau o ușoară ridicare a capului lui-o alertă. Îl văzu cum se ridică de pe microbuzul pe care se rezemase și inima ei începu să bată mai tare, sângele năvălindu-i în față.

Fusese văzută!

Ce naiba? Storm se forță să se ridice, concentrându-se asupra ovalului unei figuri. Lăasă să-i scape o înjurătură și își strânse pumnii. Vreun idiot se urcase pe *Thunder*. Îl cuprinse un val de mânie la început; simți însă o durere acută, care îl readuse la normal. Își ținu respirația printre dinții strânși, încercând să-și controleze reacțiile. Începu să facă câțiva pași, cu precauție, ignorând faptul că-și pierduse antrenamentul la box.

-Ei, tu, strigă el. Șterge-o de aici până nu chem poliția!

Persoana se ridică pe scaunul de piele, de parcă s-ar fi ridicat de pe stadion! Un șir de trivialități i se opri pe buze când văzu că era de fapt o fată. Părul ei, de un blond auriu, era tăiat scurt și câteva șuvițe îi înconjurau fața. El se întrebă dacă ar fi fost mai bine ca ea să-și aranjeze părul cu degetele, sau dintr-o mișcare a capului. Fata avea o figură ca de alabastru, cu trăsături delicate și ochi verzi, enormi. Corpul suplu, îmbrăcat într-o bluză de culoarea piersicii și blugi, avea o formă destul de îmbietoare. Presupuse că nu era chiar o adolescentă. Pe mijloc avea un cordon care strălucea în lumina lunii. De acest cordon erau prinse-le numără din nou-da, patru monede de metal.

-Bună, Storm. Vocea ei îi înconjură numele cu familiaritate.

Se aștepta acum ca unul dintre ei să lanseze obișnuitul „*Ce-ai mai făcut?*” „*Mă miram că nu m-ai observat până acum*”.

Oare o cunosc? se întrebă el. Expresia ochilor ei era ceva diferit de a entuziaștilor care îi vedeau figura în ziare, la pagina sportivă. Anul trecut? Nu se întorsese la Detroit de atunci. Gândește-te, omule. Amintește-ți.

Ce căuta ea acolo? îi veni în minte gânduri-nu dintre cele mai plăcute-dar le alungă. Instinctul îi spuse că nu putea fi nimic rău cu ea. Avea ceva blând în priviri, ochii prea inteligenți. Privirea îi era directă, fără obișnuita invitație, ca el să-i arate cât de repede se poate deplasa pe suprafața apei.

La naiba, un bărbat nu uită o figură ca a ei. Dar el petrecuse câteva luni făcând acest lucru. Ștergând figurile din sezonul trecut. Evenimentele și problemele.

Amintirea lor persista, ca un coșmar care s-a terminat, dar era atât de recent, încât el nu îndrăznea să închidă ochii. Cei ce-l cunoșteau ar fi spus că mergea până la autodistrugere. Degeaba încercase el să înfrunte realitatea cu băutură sau îngropându-și mânia în diferitele femei din viața lui. Își pierduse titlul de campion național și terminase sezonul cu penalizări, pentru tactici care nu se potriveau cu standardul lui. Avea numai acest an la dispoziție ca să-și recucerească titlul, totul. Privi femeia care se afla în scaunul lui și respiră adânc.

-Te cunosc? o întrebă el, în final. Avea o voce frumoasă, decise ea, o voce egală, care îi se strecoară printre simțuri ca apa fierbinte peste pielea rece.

-Sunt Pete. Pete Burke. Asistenta lui Dave Wilkes. Ai venit aici să mă întâlnești? Avionul meu a sosit puțin mai devreme. A fost vânt foarte puternic. La început am crezut că o să pot aștepta în microbuz, dar era încuiat. Nu era nimeni pe aici și n-am știut când vei veni, așa că... Ridică din umeri, urmărindu-i fruntea care exprima acum uimire. Așa că, am ajuns aici. Pete Burke. Ea era Pete Burke. Și apoi, ducându-și mâinile la ochi, Storm începu să râdă. Simți durere în maxilare. Își ridică ochii acuzator la cer, în timp ce perechea de picioare subțiri păși pe

carena stacojie.Găsi treapta după o ezitare și se pomeni în fața lui.

El răsese,se gândi Pete.Nu se putea amăgi singură că fusese vreo urmă de amuzament în toată chicoteala lui.De fapt,ea se aștepta să fie trimisă,sau mai precis „suflată” înapoi la Seattle de forța lui de seducție.Și uite că acum stăteau față în față,privindu-se.

Ea se gândi că avusese dreptate în privința înălțimii lui,dar categoric se înșelase în ceea ce privește ochii.Presupusese că sunt negri sau căprui,iar acum era uimită de albastrul lor,ca cerul de vară.

-Unde este Dave? o întrebă el,după o tăcere jenantă.

-Are probleme,va fi bunic...dacă nu cumva...este deja.Și nimeni și nimic,nici măcar cursa asta pentru Detroit sau deteriorările suferite de *Tunetul lui Storm*, nu-l vor lua de lângă fiica și nepotul lui.Ochii lui Storm se mutară de la față la corpul ei.Nu ți-ai închipuit nici un moment că eu aș putea fi femeie? De obicei tipul care trimite mesaje de genul „*făceți-mi-o să se miște ca lumea la pornire și să toarcă așa ca o femeie când face dragoste*” nu se așteaptă câtuși de puțin ca tocmai o femeie să-i citească mesajele.Privirea lui era încă ațintită asupra trupului ei,oprindu-se asupra sânilor.

-La naiba,zise el,evident surprins.Pete Burke se dă cu ruj.Pete își întoarse fața,iar nervii ei reacționară de parcă ar fi străbătut-o un curent de mii de volți.Orele pe care le petrecuse urmărindu-l pe Storm de la fereastra biroului ei,n-o pregătiseră cu adevărat pentru întâlnirea cu el,pentru a face față forței magnifice degajate de acest om.Încercă să-și ia gândul de la el și să se concentreze asupra scopului pentru care venise.De emoție,începu să mângâie încet puntea.

Storm o urmări cum își trecea palma,încet,peste corpul ambarcațiunii.Fruntea îi era încruntată,de parcă ar fi primit informații precise prin acea atingere de la corpul *Tunetului*.Concentrația ei deveni maximă când ajunse într-o zonă,dincolo de umărul lui,care fusese destul de grav afectată.

-Nu arată prea bine,murmură ea.

-Mi-am dat și eu seama de asta când am fost pescuit din râu.

-Vrei să spui că ai fost aruncat din ambarcațiune? Pete se întoarse cu fața spre el.Ai pățit ceva? Mâna i se îndreptă inconștient spre pieptul lui puternic.Avea înaintea ochilor imaginea clară a corpului aruncat în apa râului.Tot așa cum își trecuse mâna peste corpul *Tunetului*,ea făcu același lucru cu corpul lui Storm, încercând să dea peste eventualele răni.Simți prin atingerea ei minuțioasă,urme de pansamente pe sub cămașă.Este ceva grav? întrebă ea,cu vizibilă îngrijorare în glas.Pasiunea pe care o intui din cuvintele ei îl uimi.Își dădu seama că preocuparea și îngrijorarea ei erau într-adevăr reale.Se simți puțin descumpănit

și dezorientat. Găsi că era mai bine să pună o stavilă între ei.

Atingerea, compasiunea ei erau nedorite.

-Niște coaste rupte, spuse el. Dimineața m-am simțit de parcă mă lovise un măgar. Dar merge spre bine. El îi luă mâna care i se așezase pe piept. În loc să scape de atingerea lui, degetele femeii se încleștară ușor și mai zăboviră o secundă în același loc. După această atingere a mâinii ei, cu degetele reci, Storm se simți ciudat, de parcă palma ei i-ar fi tras încet toată căldura din corp, încălzindu-se din căldura lui. Își puse mâna pe locul unde stătuse palma ei și unde îi mai simțea atingerea. Nu te ambala, se atenționa el. Nu-ți închide ochii și nu te lăsa pradă coșmarului. Nu uita ce ți-au adus până acum femeile. Și, slavă domnului, ți-au adus destule. Cea mai grea experiență o avusese când, deși avea o inimă care bătea alături de a lui, se simțea foarte singur.

Timp de o secundă, Pete văzu pleoapele care se închideau și se deschideau și privirea care odată fusese flămândă de dragoste. Acum? Acum nu era decât singurătatea. Și vulnerabilitatea. Dar, pe dinafară nu se putea vedea decât că era un tip care se putea controla foarte bine. Profesia i-o cerea. Avea idei care, în materie de proiectare, depășeau încrederea și stăpânirea de sine și aparțineau de domeniul curajului. Dar, ceea ce văzuse în inima lui o uimise. Încerca să-l înțeleagă pe acest individ, care avea o nevoie dureroasă de a fi atins de o altă ființă. Îi sesizase scurta disperare și respingerea care se instalase imediat. Mâinile la o parte! Fusese foarte clar.

-Câți ani ai? întrebă el.

-Are vreo importanță? Pete se supuse barierelor lui emoționale și se întoarse la *Tunet*. De acum nu mai avea nici o importanță, îi știa căldura trupului și era destul.

-Nu cred că ai vârsta pe care ar trebui s-o ai ca să fii experimentată în domeniul meu.

-Vrei să spui că nu arăt așa cum ar trebui să arate o femeie care se ocupă de un asemenea domeniu? Înaltă, dură? Masculinizată?

Punct ochit, Burke. Lui Storm nu-i pică bine comentariul ei. Nu se considerase niciodată șovinist. Proiectarea era o profesie care se învăța, independent de capacitatea fizică. Cât despre gradul de inteligență, el nu făcea discriminări în funcție de sex. Dar, în acel moment crucial pentru cariera lui, avea nevoie de cei mai buni proiectanți. Avea nevoie de Dave Wilkes, nu de o salariată de-a lui... și femeie.

-De ce ți se spune Pete?

-Dar ție, de ce ți se spune Storm?

-Așa a chemat-o pe mama.Mama,se gândi ea.El a avut și o mamă.Sigur că a avut.Doar n-a fost desenat sau n-a ieșit din vreun mugure! Totuși nu și-l putea imagina ca făcând parte dintr-o familie.Pentru ea părea mereu o entitate.

-Nu sunt sigură,la lumina asta,dacă sunt deteriorări de structură,spuse ea.Închise o secundă ochii și respiră adânc,ca pentru a se aduna.Simțea ecoul prezenței lui.Sexualitatea lui era puternică,o atrăgea ca un magnet.Dar totul îi spunea să se țină departe de el.Gândește-te la bărci,își spuse ea.Gândește-te la carene și la materiale.Dar gândește-te,Pete,gândește! Mă cheamă Patience Theresa,îi spuse ea.Am douăzeci și cinci de ani.Se lăsase în jos să se uite la stricăciunile vasului.

Una dintre palete scăpase din elice și lăsase axul aproape gol.Mijlocul era aproape șters.Fratele meu avea trei ani când m-am născut și numele meu Patience îi displăcea total,neputându-l pronunța.Așa că m-a chemat cu inițialele P.T.Asta în timp a devenit Petey,apoi Pete.Cred că ar trebui să scoți partea din spate.Este foarte periculos s-o repari.Se rupe la o viteză mare.

Se ridică,își încrucișa brațele și se rezemă de corpul aparatului.

-Să pun carena de rezervă? repetă el,nevrând să-și dea viața pe mâinile ei.Știa că un asistent pe nume Pete Burke lucrează la noua lui carenă.Fusese asigurat de Dave Wilkes că nu avea de ce să-și facă probleme,în privința competenței acestuia.Dar ce fel de studii o fi având fetișcana asta? Cum să afirme că s-ar rupe la viteză? Cu el în carlingă? Imposibil.

-Dacă echipajul meu ar lucra zi și noapte,tot n-ar putea să termine cea de-a doua ambarcațiune.Cel puțin,carena asta m-a dus până acum și va merge și duminică.El era atât de aproape de ea,încât parcă îi transmitea căldura corpului.Avea un parfum care deși greoi,era o înlănțuire de miresme.Era ceva deosebit.

-Atunci reconstruim,fu Pete de acord.Am aranjat înainte de a pleca de la Seattle cu un atelier în Warren,care are toate instrumentele necesare.Adu-ți oamenii aici și haide s-o scoatem.Nu putem găsi o macara să scoatem motorul?

-Nu,îi răspunse el scurt.

-Ne trebuie o macara...

-Ai planurile de detaliu?

-Sigur că da.

-Bine.Începe operațiile preliminariei.O să-ți aduc o listă cu materialele pe care le avem și tu îmi dai o listă cu ce-ți trebuie.Apoi,vom mai vedea.

Oare el glumea? Cum să opereze așa,fără să aibă pacientul pe masă?

-N-o miști până nu spun eu,o preveni el.Pete oftă.Era barca lui.Alegerea lui.

Pierderea sau câștigul lui.Dar regulile trebuiau să fie,cu siguranță,ale ei.

-Storm,dacă vrei să concurezi cu ea duminică,scoate-o de aici.Dacă nu vrei să

plătești s-o aduci la Detroit,las-o.Tu hotărăști.Faci ce vrei.Poți să mă duci la un hotel? Am dat drumul taxiului care m-a adus aici și mor de foame și de somn.

El veni mai aproape.Ea mai văzuse privirea aceea înainte,cu bărbia întinsă și cu ochii micșorați.Amintindu-și imaginea lui Storm în atelier,Pete rechemă în memorie o altă ocazie când Dave se împotrivise unei hotărâri luate de Storm și acesta adoptase aceeași expresie de încăpățânare.Nu-i plăcea să i se spună ce să facă.Cu atât mai mult de către o femeie.

-Bine,murmură el.Pete era cam nelămurită.El părea să fi ajuns la o concluzie care nu avea de-a face cu subiectul în cauză.

-O scoți de la starturi?

-Te conduc la hotel.

CAPITOLUL 2

Niște mâini puternice se așezară pe mijlocul lui Pete.Cu oarecare gingășie,Storm o împingea de la spate să se dea jos de pe trailer.După ce o orienta în direcția dorită,el lăsă mâna să-i cadă.Dar, pentru Pete,căldura rămase,radiindu-i până în picioare.La prima barieră ea își luă bagajul și și-l puse pe umăr.Mergând în urma lui Storm,urmărindu-i mușchii care se conturau prin cămașă,ea observă că omul se mișca destul de încet,din cauza rănilor.

-Și cu *Tunetul* cum rămâne? întrebă ea.Nu vreau să te forțez cu nimic.Aș vrea însă să știu când să pun ceasul să sune mâine.Ora șapte de aici înseamnă de fapt patru dimineața,după ceasul meu biologic.Aș vrea să...

-O să te anunț eu.

-De ce...începu să râdă înainte de a vorbi.Ești un încăpățânat!Nu mi-aș fi închipuit că ești chiar așa.Am văzut totuși anumite semne...

-Nu sunt...Semne?

Traversau drumul spre parcare,unde se afla un *Pontiac*,în fața unei lămpi de stradă.Mai erau și niște panouri care avertizau asupra proprietarilor mașinilor.

-Încăpățânat,spuse ea.Am știut că ești un încăpățânat.De când ai început să-i trimiți zeci de scrisori lui Dave și l-ai sunat de nu știu câte ori pentru ca să argumentezi fiecare modificare din proiect.Asta era adevărată încăpățânare.Ca întotdeauna,Pete își aducea contribuția de la proiectare până la livrarea produsului.Deci putea să afirme în cunoștință de cauză că încăpățânarea lui era exagerată,semnând cu cea a animalului proverbial.Stând de partea cealaltă a mașinii,Storm o privea degajat.Pete,văzând că nu îi răspundea,dădu o interpretare greșită tăcerii lui.Eu am lucrat la raportul dintre-greutate și echilibru,Storm.Cifrele mele au dus la calcularea tăierii foliei.

Privirea lui, care nu exprima nimic, o duse la concluzia că el n-o asculta.

-Încăpățânare măgărească, repetă el. Pete consideră că era mai indicat să se urce imediat în mașină. Își aruncă bagajul în spatele mașinii și se așează apoi și ea, pretinzând că nu remarcă tăcerea care se lăsase după ce Storm închise ușa. În momentul în care acesta întoarse cheia în contact, ea începu să respire normal. Aparatul de condiționare a aerului începu să funcționeze imediat, uscându-i respirația. Se simțea mai bine acum, după ce transpirase atât.

Strada care ducea la Jefferson Avenue era plină de blocuri și de rămășițele unor case vechi, care se deterioraseră. Mai erau câteva lămpi intacte pe stradă, printre copacii neîngrijiți.

-Ești incredibil de naivă sau chiar proastă? întrebă Storm. Nimeni nu așteaptă noaptea în partea asta de oraș, singur. Atinse încuietora automată a mașinii.

Dispozitivele automate de blocare a ușilor se auziră la unison. Îți închipui cât este de periculoasă zona asta, noaptea? Și chiar la orice oră din zi? Storm se așează alături și-și puse un picior în apropierea ei. Eu am crescut în St. Claire Shores, o suburbie a Detroit-ului. Știu ce se poate întâmpla. Se întoarse apoi, din nou, cu privirea spre drum și o întrebă: Deci; ești naivă sau proastă?

-Nu-mi dai altă șansă?

Ea îi zâmbi, iar ochii îi erau luminați de zâmbetul pe care încerca să și-l reprime.

-Și dacă nu veneam?

-Dar ai venit.

-Asta nu este un răspuns. Apăsă pe accelerator, uitându-se la semaforul care tocmai se făcuse galben. Încăpățânare măgărească, repetă el, așteptând schimbarea semaforului. Pete nu știa dacă ea era cauza enervării lui sau semaforul. Oricum se vedea că nu va ceda prea repede. Ea cunoștea semafoarele astea tip Jefferson; dacă prindea unul, le prindea apoi pe toate. Dar, dacă ea era cauza enervării lui... nici ea nu funcționa mai bine decât semafoarele.

-Storm, n-ar fi mai bine să-mi ceri să mă prezint mai întâi și apoi să terminăm cu tatonările? Atunci poți să nu mai pretinzi că te deranjează anumite lucruri, ca de exemplu zonele orașului în care umblu eu, neînsoțită. El oftă și îi aruncă o privire neîncrezătoare.

-Bine, vorbește. Rotunjindu-și ochii cu o inocență dramatică, ea îl încercă:

-Despre ce să-ți vorbesc?

Apoi urmări cum sângele i se urcă spre față și accentuează bronzul tenului. În toată mașina se auzi râsul ei muzical. El începu să râdă ca de o glumă bună, la început cu un chicotit ușor, apoi în adevărate cascade.

-Despre orice poți, numai să mă convingi că ești bună de ceva, dragă.

Pete se relaxă și își lăsa capul pe spate, pentru a-i urmări profilul. Se lămurise prima rundă de neînțelegeri. Nu se mai gândi la cele care aveau să mai apară. El renunțase la figura aceea austeră și râsese. Râsese cu poftă.

-Familia mea are un fel de șantier naval. Am crescut acolo și bărcile fac parte din viața mea, începu ea. Fratele meu Phil concurează când și când. La șapte litri.

Formula unu.

-Are vreo medalie?

-Nu. Își mai așteaptă încă șansa.

-E bun? Apăru al treilea semafor roșu. Ea își lăsa privirea în jos către șoldurile lui înguste, îmbrăcate în blugi negri și la piciorul pus pe frână. Când piciorul se mișcă pe accelerator, își ridică și ea privirea spre ochii lui.

-Foarte bine, toarse ea.

-Și fratele tău? o întrebă el.

-Și el. Storm se hotărî să schimbe subiectul.

-De când faci proiectare la Dave Wilkes? Ea se minună de privirea lui lipsită de viață.

-Din septembrie. Fratele meu a participat la Marele Premiu, vara trecută. El a auzit că Dave are nevoie de proiectant. Eu lucram pe atunci la General Motors, dar voiam să plec în altă parte.

-La G.M. cred că nu era rău. Ce voiai mai mult?

-Trebuia să muncesc într-o slujbă unde mai așteptau alți patru mii de oameni să fie promovați înaintea mea. Pete vru să caște, rezistând tentației de a închide ochii și de a adormi. Eu sunt proiectant pentru exterioare, la GM se făceau avansări numai pentru echipele care se ocupau de interioare. Nu puteam cere nimic.

Zâmbetul ei arăta cât ora de adormită. Aveam studiile necesare, doi ani de lucru în colectiv și, în cele din urmă m-au lăsat... să proiectez un buton pentru un aparat de radio. Așa că atunci când am auzit că Dave are nevoie de un asistent cu practică în ale bărcilor și cu pasiune pentru hidroplanoare, m-am prezentat. El m-a angajat de la primul interviu. A spus că sunt ce-și dorește el. *Cred că am cunoscut acest sentiment*, se gândi el. Se uită la ceasul de la bord, apoi la ochii ei, care se închideau.

-Te pomenești că ți-e somn? în Seattle este încă devreme.

-Mda. Zgomotul ușor făcut de aparatul de condiționare a aerului și cel făcut de motor îi făceau pleoapele grele. Nu se obosi să le deschidă, răspunzându-i la întrebări ca un casetofon ale cărui baterii s-au descărcat: Nu-mi place să merg cu avionul... au fost probleme tot drumul..., și patru ore de asemenea teroare te cam epuizează.

-N-ai avut pe nimeni cu tine,ca să te țină de mână?

Foarte bine,Duchene,se încuraja el.Câtă finețe!Se simți atras deodată de sinceritatea ei.

-Nu,nu am,dar sunt în căutare.Când ajunse să întoarcă spre autostradă,Pete adormise.Storm îi privi trăsăturile.Pielea îi era mătăsoasă.Avea trăsăturile mici și exacte; pomeții obrazilor erau ca niște aripi delicate,nasul era mic și fragil,iar gura frumos conturată.Era o femeie cu o față remarcabilă.

Era o proiectantă foarte bine calificată.Nu era prea sensibilă la,ceea ce se întâmpla în jur.Deschisă.Ceea ce-i trecea prin minte i se citea pe față.Era încântătoare.Îl făcuse să râdă.În ultimul an,nimeni nu mai reușise performanța asta și se simți foarte îndatorat,pentru acest lucru.Când îl rugase s-o ducă la hotel,el se uitase în ochii ei mari și înțelesese că,dacă ar fi făcut un efort cât de mic,ea ar fi ajuns în patul lui chiar din acea seară.Plăcându-i ideea,el îi cuprinsese talia cu mâna și descoperise o carne moale și netedă sub bluza de mătase.Mai descoperise că era o femeie fără suspiciuni,care știa să răspundă unei atingeri calculate.Apoi își trase mâna,simțindu-se dezgustat de propriul lui comportament.Se gândi la ultima femeie din viața lui.Betsy.Fusese bună pentru el,înscriindu-se bine în stilul lui de viață.Îl scosese din praf,îl curățase și îl cizelase,redându-l rasei umane.Îi scosese băutura din preocuparea zilnică și pusese multă imaginație în felul lor de a face dragoste.Dar ea nu-l făcuse să râdă.Se întrebă ce-o fi făcând ea,acum.Dacă i-a trecut supărarea.Asta ar fi vrut el.El fusese vinovatul,pentru că se trezise din somnul cel mai dulce,de dimineață și pomenise despre dragostea lui pentru Abbie.Dacă...

Un oftat al femeii de lângă el îi captă atenția.Ea își dusese mâinile la piept,în somn.Umerii ei mici tremurau și el înțelese că trebuia să închidă aerul condiționat.Ea se încruntă un pic în somn,dar reveni la normal.*Poate a fost un gând răzleț*,se gândi el.

Oare femeia asta era curajoasă sau numai nebună? Se urca în avioane care o înspăimântau,aștepta singură în zone periculoase,îl făcea încăpățânat,încăpățânat ca un catâr.Aparent ea nu subscria la comentariu.Deodată,fără a-l preveni în vreun fel,durerea și tristețea reveniră în sufletul lui.Își aminti cuvintele lui Abbie.Îi putea auzi și acum vocea timidă,pe când închidea ușile la balcon,pe când suna undeva să-și amâne o întâlnire,când își punea centura alături de el.Ea era cea mai precaută femeie pe care o cunoscuse el.Asta până când,într-o zi,un șofer beat,puse capăt vieții ei,într-o frumoasă zi de primăvară.Starea de acum se datora oare lui Abbie? Se simți oarecum frustrat și încercă să nu mai țină cont de nimic.Fusese singur prea multe luni.Nu putea ignora prezența femeii de lângă el.

Fără instalația de aer condiționat, mașina era plină de parfumul ei. Trase puternic în piept mirosul. Promițător. Era făcut pentru a nu fi uitat. Apoi și-o aminti pe Betsy, acoperindu-și fața cu mâinile, sughițând încet de plâns. Eu nu sunt Abbie, se lamenta ea. Și nici femeia care dormea lângă el. Storm trebuia să-și amintească mereu asta. După moartea lui Abbie, el încercase neîncetat să se regăsească.

Odată, el fusese bărbatul care știa fiecare floare după formă și miros, știa când trebuie să înflorească fiecare floare, era un bărbat care făcuse dragoste și se simțise renăscut. Odată cu trecerea lunilor, el simțise că acel bărbat nu mai exista. Acum respira pentru a-și umple plămâni și făcea dragoste pentru a-și satisface nevoile. Iar această femeie cu ochii mari și zâmbetul generos, merita un bărbat care să-i ofere cel puțin ceea ce îi oferea ea. După ce ieși de pe rampă, traversă cele patru benzi de la Gratiot și o luă spre hanul Georgian, unde era punctul de pornire în curse. După ce se înscriseră pe banda corectă, el opri mașina, iar tăcerea care se lăsă fu întreruptă doar de respirația ei adâncă.

Lumina se revărsa prin geamurile mașinii, așternând umbre argintii în interiorul acesteia. Storm se aplecă spre centrul consolei, punând un braț pe spătarul scaunului ei. Cu mâna liberă, îi cuprinse umerii, încet, de parcă ar fi vrut să n-o sperie.

-Trezește-te, Patience, am ajuns. Ea oftă, se întinse și apoi adormi la loc. De ce tocmai ea? se întrebă el. De ce tocmai acum? Ea îi trezea speranța că după atâtea pierderi, mai poate exista viață. El își ridică mâna și cu degetele îi trasă o dungă imaginată peste buze și obraji, afundându-le apoi în părul ei. Storm se simți ciudat, de parcă ar fi violat-o, permițându-și aceste gesturi, în timp ce ea dormea. Încet, lăsă ca părul ei să-i treacă printre degete.

-Patience, o chemă el încet. Ea își deschise ochii, luptându-se să se trezească. El îi urmări pupilele care se adaptau încet luminii. Irisurile de smarald se destinseseră. Ea începu să se întindă și unduirea leneșă a corpului ei îi trezi lui Storm o acută dorință. Ea îi zâmbi somnoroasă.

-Pete, murmură ea. Mă cheamă Pete. El chicoti încet:

-M-am uitat la tine și n-am văzut nici un Pete. Dacă și-ar întoarce bărbia o fracțiune de secundă, se gândi Pete, buzele li s-ar atinge. Ea îi trecu în revistă trăsăturile. Îl auzi apoi, ca prin farmec, pe Dave spunându-i: cred că îți cam place individul ăsta. Și nu prea am răbdare, îi spusese ea. N-am avut niciodată. Și nici nu voi avea. Acei ochi imenși, verzi, îi treziră dorința lui Storm, imediat ce îi văzu. Respinse ideea cu trupul și cu sufletul. Pete simți imediat respingerea. El întinse mâna și îi luă bagajul, înainte de a coborî din mașină. Se mișca greu. Chiar și faptul că-și încleștase maxilarul din cauza încordării, îl făcea să se miște cu

greutate.Pete era în același loc,uitându-se la palmele care îi transpiraseră.Dorința pe care i-o stârnise Storm se transformă rapid în mânie.Își bătuse joc de ea.

Nu,de fapt ea se comportase într-un mod care îl determinase să-și permită această bătaie de joc,se comportase ca un cățel,care de-abia aștepta să fie mângâiat.Ea îi zărise o anume lucire în ochi,de parcă i-ar fi repugnat s-o sărute.

O făcuse să se simtă penibil,de parcă l-ar fi invitat: la-mă...ia-mă...

La naiba cu tipul ăsta.Pete se simți jignită și coborî din mașină.Nu voise să se întâmplesă așa,nu avea de unde să știe că se va trezi din somn cu acest individ aplecat asupra ei.Și Dave,care îi spunea că există o doză de nebunie în comportamentul ei față de acest bărbat.Individul acesta se deschisese și se închisese în fața ei,mai repede decât o ușă automată.

Storm o urmări trecând pe lângă el și sesiză schimbările petrecute,ochii ei expresivi priveau numai înainte,gura zâmbitoare căpătase un aspect de mânie.

Era furioasă.Pe ea se înfuriase,se hotărî el.Făcea pași mari,brațele i se mișcau în contratimp cu șoldurile.Dacă ar fi împins-o,ea ar fi reacționat ca o picătură de apă care a căzut pe un cuțit încins.

Te doresc,doamnă,îi spuse el,fără cuvinte.Da,te doresc.Și știa că n-ar fi fost împăcat cu el însuși dacă ochii aceia mari ar fi rămas marcați de durere,provocându-i coșmaruri.După ce verifică dacă Dave rezervase camera,Pete luă cheia.

-Camera este la etajul doi,îi spusese recepționarul.

-Mulțumesc.Există și vreun restaurant? Pete se opri și și luă bagajul.

-Da,sigur că da,îi spuse recepționarul.Din spatele ei,Storm ridică mâna și o întinse să-i ia bagajul.Pe ușa de acolo,îi mai spuse recepționarul,dar ea nu-i acordă zâmbetul pe care l-ar fi afișat în mod obișnuit.

-Extraordinar,îi spuse ea lui Storm.N-ai vrea să încetezi odată? Am adus bagajul ăsta de la o mie de mile depărtare.În mod sigur mai pot să-l car.

El luă cu hotărâre bagajul în mână.Zâmbind,îi deschise ușa:

-Știu.Sunt un încăpățânat.Dincolo de ușă era o curte interioară,înconjurată de un perete de cărămidă roșie,unde mirosea plăcut,a vară.Petunii și gălbenele erau plantate în pământul afânat.Iarba era proaspăt tunsă.Camerele se deschideau în această curte interioară și balustrada albă de la balcoane crea un cadru care părea filigranat.Deși era târziu,oaspeții hotelului,de vârste diferite,erau adunați la mesele acoperite de umbreluțe în dungi albe și galbene,sau se zbenguiau în piscină.Pete îi aprecie ca făcând parte din aceeași categorie.Păreau legați,cu toții,prin niște fire invizibile,pentru că se întoarseră să-i studieze pe ea și pe Storm.

Curiozitatea din privirile lor îi urmări până când dispărură pe scara interioară.

Pete își găsi camera,o descuie,luă bagajul de la Storm și îl aruncă în cameră,apoi închise ușa.

-Mă duc să mănânc ceva.Spune-mi...

-Te însoțesc.El o atinse încet.Pete făcu un gest de respingere.

-Ce te face să crezi că am chef să stau cu tine la masă încă o oră? Ești un tip rece și neprietenos.Storm ridică încet o sprânceană și ochii lui albaștri îi aruncară o privire provocatoare.

-Cât de prietenos ai vrea să fii? o întrebă el.

-Indiferent,sări ea.Numai indiferent.Am cam pus-o pe jar,se gândi Storm.Și nu mi-a trebuit prea mult.Cu o mână,o întoarse spre el.Pete scăpă un oftat ușor și renunță la starea de război declarat dintre ei,lăsându-se ușor pe peretele de cărămidă din spatele ei.Balconul era destul de lat pentru a-i ascunde de privirile indiscrete,dar vocile vesele ale celor de jos ajungeau până la ei,pentru a le reaminti că nu erau singuri.Pete se uită la mâinile lui așezate pe umerii ei,apoi el îi dădu drumul,punându-și palmele pe perete,de o parte și de alta a capului ei.

-Nu te recunosc,îi spuse el.

-Oh,adevărat? Nu mai putea avea încredere în mângâierea ochilor lui.În orice secundă se putea retrage înapoi în cochilia lui.Am crezut că sunt persoana pe care ai găsit-o așteptându-te în *Tunetul*.Sau nu cumva...?

-Da,aceea erai tu,în mod sigur.

-Și cea cu care ai mers în mașină?

-Și aceea erai tot tu.

-Poate te referi la femeia care s-a trezit din somn și te-a descoperit aplecat asupra ei? Aia tot eu eram?

Pete își dori în acel moment să fi fost mai înalt,sau ea mai scundă.Poate astfel, diferența dintre ei ar fi redus timiditatea pe care ea n-o înțelegea.Așa că privi drept înainte,la gura lui perfectă.Și pentru că ea îi privea atât de insistent gura,îl văzu cum își umezește ușor buzele,apoi îi spuse încet:

-Desigur,tot tu erai.Îi luă încet bărbia între degete.Fu un gest simplu,iar ea se simți captivată.Îndoindu-și brațul,el o apropie de corpul lui.Ea îi simți coapsele și pieptul strâns lipite de trupul ei.

-Nu face asta,îi șopti ea.

-Ce să nu fac?

-Nu te apropia.Vibrațiile răsului lui o pătrunseră și ea le simți prin tot corpul, concentrându-se în zona sânilor.

-Iubito,nu mă pot apropia mai mult de atât,din cauza hainelor.

Pete simțea cum i se topește corpul; picioarele începură să-i tremure. Simți nevoia unui sprijin. Măinile ei făcură abstracție de hainele lui și se conturară pe mușchii lui puternici. Ea trebui să se concentreze îndeajuns pentru a articula cuvintele.

-De ce faci asta?

Storm imploră ajutor cerului, pentru că nici el nu știa de ce proceda așa. Își trecu buzele încet peste obrajii ei, evitându-i gura. Fata asta îi amintea de crema de piersici. Parfumul ei îl invada. Simți cum începe să tremure. O auzi cum respiră greoi.

-Eu aș vrea să te sărut. Tu, la fel. Ceea ce este deja creat și ne așteaptă, ne înnebunește pe amândoi. Soluția e simplă.

-Adică, hai s-o facem și pe urmă să trecem totul sub tăcere, vrei să spui?

Dacă el n-o săruta chiar în acel moment, ea l-ar fi pleznit.

-Cam așa ceva. Degetele lui se afundară în părul ei, mângâindu-i gâtul. Îl urmări cu privirea încețoșată, îl văzu aplecându-se deasupra ei și sărutând-o. La început cu o mișcare ușoară, apoi buzele lor se contopiră. Se simți cuprinsă de o ușoară senzație de amețală. Când îi simți limba, care îi explora încet gura, ea își închise ochii. Această senzație de amețală o copleși, devenind greu de suportat.

Sărutul lui nu era nici foarte înfocat, nici reținut, dar fu foarte profund. Profund și nesfârșit. Corpurile lor erau foarte apropiate. Degetele lui continuau aceeași mișcare circulară pe gâtul ei, culminând cu umerii. Măinile ei se odihneau pe umerii lui, cu degetele îngropate în mușchii lui puternici. Erau amândoi concentrați asupra sărutului lor.

Când Storm o eliberă, cu o altă serie de săruturi, Pete simți cum regretă pierderea acestor noi senzații. După sărutul lor, rămase numai acea căldură plăcută, iar Pete începu să-i simtă deja lipsa. Ea mai experimentase și alte săruturi, care fuseseră un schimb de plăcere. Dar, pentru prima oară, ea simți că a dat sau a pierdut o parte din ea, pe care n-o mai putea primi înapoi.

-Patience? Vocea lui îi mângâie numele. Ea își ridică genele și lumea păru că se îndreaptă în acel moment. Îi întâlni ochii albaștri și știu că a intuit corect. El nu-și pierduse nici un moment controlul. Ceruse și luase dar nu dăduse nimic. Nici o fărâmbă.

-Acum, dacă am rezolvat problema, ce facem cu *Tunetul*?

Sărutul ăsta n-a rezolvat nimic, se gândi Storm. Și nevoia era și mai acută. Își trecu degetele peste obrazul ei. A fost o greșeală... sărutul acesta a fost o greșeală.

-Ești invitata mea, hai să mergem să mâncăm. Apucând-o de mâini, o trase de pe peretele pe care se sprijinea. Și o să trebuiască să mă convingi să scot ambarcațiunea și s-o duc la atelier.

Pete trecu dintr-odată de la pasiune la profesionalism. Trecerea se făcu totuși, cu greu.

-Dacă ceea ce ai văzut nu te-a convins, nimic nu-ți va schimba convingerea.

În restaurant se adunase lumea care fusese la piscină. Din nou era ceva legat de un concurs. Pete nu mai avu nevoie de amănunte; se vedea după echipamentele lor cărei echipe îi aparțineau. O chelneriță îi duse într-o sală alăturată barului.

Se lăsă o tăcere ciudată. Pentru cine știe ce motiv, Storm Duchene însoțit de o femeie, era o imagine neobișnuită. Fuseseră prea multe în viața lui, sau din contră? Amândoi comandară hamburgeri. Storm comandă și cafea, iar Pete niște vin alb.

-Vreți să serviți Duchene? întrebă chelnerița, uimind-o pe Pete cu întrebarea ei.

-Pardon? Privind spre Storm, femeia repetă:

-Vă întrebam despre vinul pe care-l doriți. Doriți Duchene sau Chablis?

-Este vreo legătură între tine și acest vin? îl întrebă ea pe Storm.

-Aparține familiei mele. Nu te simți obligată să-l comanzi numai din acest motiv. Lui Pete i se iviră luminițe în ochi.

-Nici o problemă. Iau Duchene. Storm își aprinsese o țigară și masca lui obișnuită îi reveni pe figură. Nici măcar nu clipea. Aplecându-se spre el, Pete își propti bărbia în mâini: Un zâmbet nu strică nimănui, Storm.

-Unora se pare că da. Pete trebui să se confrunte din nou cu acea amărăciune din inima lui. Ea încercă să abordeze un subiect care să asigure o conversație fluentă.

-Niciodată n-am făcut legătura. Cu vinurile te ocupi între curse? Lucrezi la vinăria familiei?

-Nu. Via este în Napa Valley, California. Se ocupă de ea fratele și tatăl meu. Noi am cumpărat o casă în Seattle. Ca să închidem circuitul.

-Noi?

-Pardon?

-Ai spus „*Noi am cumpărat o casă în Seattle*”. Un soi ciudat, de disperare puse stăpânire pe discuție. Pete remarcă atmosfera.

-Abbie și cu mine. Totul îngheță deodată. ”Abbie”.

-Soția mea. Pete simți cum i se adună în piept o senzație ciudată, cuprinzându-i încet inima. La naiba! Probabil că mai avea și el câte o escapadă. O mamă n-ar fi neliniștit-o atât, dar o soție... Buzele ei atât de recent sărutate, se curbară a dezamăgire.

-N-am știut că ești căsătorit. Storm se uită, undeva, într-un punct din spatele lui Pete și nu observă că ei îi cam pierise graiul. Hai, spune-i, ce dracului. N-ai spus-o niciodată cu voce tare și a cam sosit timpul.

-A murit. Le sosiră băuturile. Pete luă o gură de vin. Ar fi trebuit să se simtă

ușurată dar nu se simți. Fața lui era brăzdată de tristețe și durere.

-Când s-a întâmplat?

-Acum un an, în aprilie. Pete nu mai știa ce să spună și Storm părea închis într-un sanctuar al gândurilor. Ea nu pierduse pe nimeni. Avea ambii părinți. Avea un frate. Bunicii îi muriseră când era foarte mică. Avea veri în Pennsylvania; nu-i prea cunoștea, dar trăiau. Fără să vrea, ascultă conversația de la masa învecinată.

-...ăștia au făcut porcăria asta în garajul lui și a fost nevoit să-l dea jos ca s-o scoată. Este cea mai urâtă barcă pe care ai văzut-o vreodată. Numai oțel. Cu niște piulițe cât pumnul. Prima oară când or să-și dea drumul la apă, o să se scufunde... Pete observă un omuleț cu o explozie de peri roșietici. Picioarele nu-i prea atingeau podeaua, dar el se uita fix la ea. Pete își închipui că omul era sărit de cincizeci de ani, deși nu avea nici un fir alb în toată clăia aia roșie. Când privirile li se întâlneau, el își concentra privirea asupra spumei de la bere și Pete citi *Storm's Thunder Racing Team* pe spatele cămășii lui. Se gândi să-l întrebe pe Storm despre el, dar amână, întrucât un hamburger dolofan i se instala în farfurie. Chelnerița începu să-i zâmbescă amabil lui Storm.

-Cu ce-aș putea să vă bine dispun?

Storm o concedie cu un semn al capului și ea îi turnă cafeaua, apoi îi făcu cu ochiul și plecă. Lui Pete îi dispăcu scena. Femeia asta pusese cea mai tâmpită întrebare posibilă.

-Mai poți dormi dacă bei cafea? îl întrebă ea.

-Ceea ce s-a întâmplat astăzi o să mă țină treaz oricum.

-Ascultă, Storm. Pete îi puse întrebarea. Ce ai hotărât cu ambarcațiunea? Nu crezi că e mai bine s-o trimiți la Seattle dimineța și s-o primești reparată pentru cursa următoare?

-Nu. Întrucât primise cel mai scurt răspuns cu putință, Pete puse o întrebare firească:

-De ce? El oftă greu și-și împinse farfuria, fără a mânca.

-Am finanțat construirea lui *Thunder* dintr-un fond fixat de bunicul meu înainte de a muri. Eu și fratele meu primim o sumă fixă la fiecare aniversare, până la împlinirea a treizeci și doi de ani, după care trebuie să fim pe picioarele noastre. A naibii sumă fixă, se gândi Pete, dacă poți finanța cu ea construirea unei bărci de un sfert de milion de dolari.

-Dar, de obicei, aceste moșteniri nu încep să ți se plătească de când împlinești treizeci de ani?

-Ți se plătesc așa cum este stipulat în testament. Spre deosebire de tatăl meu și de frații lui, bunicului nu i-au plăcut strugurii. Pentru el viața în această Napa Valley

însemna că era îngropat de viu.El a vrut să acorde o șansă nepoților lui de a trăi independenți.

-De ce până la treizeci și doi de ani?

-Pentru că el avea șaiszeci și patru de ani când a murit.Treizeci și doi era deci jumătatea vârstei lui.El spunea că fiecare trebuie să-și conducă singur măcar o jumătate de viață.Din a mea,jumătate a trecut.O să am treizeci și doi în octombrie.Odată ce am plătit pentru turbină,nu mai am nici un ban.Nici măcar pentru salarii,nici cu ce trăi.

-Renunți la hidroplanoare anul ăsta?

-Nu,dacă o să mai meargă.Aștept să fiu sponsorizat.Se interesează de asta o companie de băuturi nealcoolice.Așteptăm cursa de duminică.Or să-mi comunice luni decizia lor.

-Știi că suportul este deteriorat total.El oftă.

-Da.

-Știi că ai nevoie de treizeci de zile ca să-ți toarne unul nou și că-ți trebuie un sudor autorizat pentru asta.

-Da,știu.

-Și mai știi că este destul de periculos?

-Nici mie nu-mi plac strugurii de la Napa Valley,ca și bunicului meu.Din vocea lui păru că răzbate o ușoară disperare.Și eu am nevoie de puncte.Am fost campion mondial,dar apoi am pierdut titlul.Vreau să-l recâștig.Am nevoie de fiecare punct care se poate stoarce din acest sezon.Era foarte important,înțelese Pete,ca ea să repare *Tunetul*.Nu era nevoie de nici o filozofie,pentru a înțelege că Storm voia să recâștige ce a pierdut.Sau voia titlul înapoi pentru a i-l arunca sortii în față,ca o sfidare.Terminându-și vinul,ea surprinse prin sticla paharului privirea răuvoitoare a unui bărbat care stătea la bar.

-Storm,cine este tipul care se uită la mine? Storm se uită peste umăr și făcu un semn.Omul coborî de pe scaunul de la bar și veni spre masa lor.

-El este Red Morgan,șeful echipajului.Dânsa este Patience Burke.

Face proiectarea pentru Dave.Poate o știi după pseudonimul Pete.

Omului nu-i venea să creadă ce aude.Apoi,ochii lui albaștri se deschiseră și-și dădu o palmă peste frunte.

-Tu ești? Se întoarse spre Storm: O femeie? Ea face proiectele noastre? Omul începu să râdă și-i spuse lui Storm în colțul gurii:Ți-am zis eu că nu este nevoie de proiectant.

-Dacă ai de gând să pui *Tunetul* la apă duminică,domnule Morgan,interveni Pete,ai nevoie de proiectant.

-Vorbești serios,fetițo? o persifla Red.Ar trebui să-mi dovedești mai întâi mie că ești capabilă de ceva și apoi te las să te uiți la barcă.Storm se lăsase pe spătarul scaunului,urmărind discuția dintre Pete și arogantul său șef de echipaj: Dacă putea să se descurce cu ăsta,atunci nu era o problemă pentru ea să-i pună la punct și pe ceilalți.

-Atâta vreme cât semnătura ta apare pe cecul meu,nu trebuie să-ți dovedesc nimic,domnule Morgan.Acum,te rog să mă scuzi.Pete se strecură pe lângă banchetă.Mulțumesc pentru masă,Storm.Când iei o hotărâre,comunică-mi și mie.Și,Red,aș vrea să nu-mi mai spui vreodată fetițo.

Red se uita ia ea cu ochii mari,în timp ce Storm se amuza din tot sufletul Pete se duse în camera ei și intră direct sub duș.Lăsă hainele să-i cadă pe podeaua băii.Apa care curgea îi biciuia corpul cu sălbăticie,făcând-o să se trezească...Se înfășură într-un prosop,intră în dormitor și închise aparatul de aer condiționat.Daschise fereastra,lăsând căldura și zgomotele celor de la piscină să-i pătrundă în cameră.Așezându-se pe pat,ea calculă că la Seattle era ora zece. Dave trebuia să fi venit de la spital:Îi răspunse după ce telefonul sună de trei ori.

-Pete la telefon.

-Am o nepoțică,anunță Dave.

-Te felicit,bunicule.

-Are câte două din fiecare.

-Îmi pare rău Dave,nu se poate face nimic?

-Las-o moartă,fetițo.Știi ce vreau să spun.Are câte două din fiecare organ care trebuie să fie pereche.Pete începu să se amuze de glumele bunicului.

-Mary ce face?

-E fericită.Foarte fericită.Pete trase prosopul cu care își ștergea părul,ascultând istorisirea despre felul cum a născut Mary,despre sosirea soțului ei,părul și ochii bebelușului.Apoi,Pete aruncă prosopul.Se strecură în pat.Goală.

-Mai putem vorbi acum? întrebă ea,după ce comentară greutatea și lungimea bebelușului.

-Despre ce să mai vorbim?

-Storm are o cursă duminică.Nu cred că barca poate fi reparată până atunci.Arată de parcă s-ar fi târât pe un strat de coral.

-Structura?

-Nu știu încă.

-Deci nu-ți face probleme.Dacă nu este prea avariată,mai este timp.Pete închise lumina și rămase în întuneric.Nu avea sens să-i mai spună și de carenă.

-Nu mi-ai spus niciodată că Storm a fost însurat.

-N-ai știut?

-De unde aş fi putut să aflu,Dave? L-am urmărit doar pe fereastră.Nu i-am studiat referințele.

-Pete,ar fi mai bine să-ți vezi de treabă și să-l lași pe Storm.

-Cum a murit nevasta lui?

-Oh,Pete.Când își dădu seama că nu poate scăpa de insistențele ei,îi răspunse: a fost lovită de o mașină când traversa strada.Omul ăla este tot o rană.Ajută-l cum poți cu barca.Pete închise și rămase în întuneric.Lui Storm îi trebuia barca pentru ca să concureze duminică.Astfel va fi și mai rău decât o rană vie.S-ar înmormânta de viu în Napa Valley.

Storm își termină cafeaua,apoi privi spre scaunul gol,de lângă Red.I se părea mai interesant decât patul gol,care-l aștepta.

-Un bourbon,te rog,îi spuse chelnerului.Când i se aduse paharul,el îl ridică și îl studie în lumină.Red rămase uitându-se la degetele lui care duceau paharul la acele buze,care se dezvățaseră să zâmbească.Simțindu-se studiat,Storm îi spuse rece: Nu-ți face probleme,am renunțat la băutura.

-Eu n-am afirmat nimic.De fapt,am afirmat eu vreodată ceva în acest sens? Poți să faci ce vrei cu viața ta de pe uscat,numai să nu faci prostii pe apă.

Storm oftă și-și dădu cu mâna peste față.

-Este de vină numai fata asta,murmură Red.N-ai nevoie de ea.Eu pot să refac barca și din bucățele,fără ea.Laudele lui nu erau cu mult diferite de a celorlalți șefi de echipaje.Și asta nu însemna că era adevărat.

-Am nevoie de ea,spuse Storm.Sprâncenele lui Red,atât de decolorate încât păreau invizibile,se arcuiră a mirare.

-E o tipă drăguță și delicată,nu crezi? îl testă el.Fără a se uita la prietenul lui, Storm îi răspunse:

-Da,este.

-Și arată destul de bine.

-Da,a fost proiectată cu multă măiestrie.

-Ei și poate că nu te interesează prea mult dacă are ceva în cap sau nu.

Lui Storm îi pieri zâmbetul.

-Cât durează,Red?

-Ce să dureze?

-Să uiți.Cât îți trebuie ca să uiți?

Red se simți încurcat.Nu vorbise niciodată cu Storm despre Abbie.Nu pentru că n-ar fi vrut,ci pentru că Storm nu i-ar fi permis.

-Poate că uitarea nu este totul.Poate că mai trebuie să-ți amintești din când în când.Să nu te trezești așa,deodată,că te omoară aducerea aminte.

Storm își plăti băutura și plecă.Red răsuflă ușurat când văzu că pleacă după un singur pahar.

Pete se trezi la primul sunet al telefonului.Întinse mâna după telefon și apucă receptorul.

-Alo?

-Patience? Te-am trezit?

-Salut,Storm.

-Îmi pare rău,n-am știut ca ai adormit.Am mai sunat acum zece minute și telefonul era ocupat.

-Știi că eu nu prea am răbdare.Cum mă așez în pat adorm imediat.

-Răbdarea nu are nimic de-a face cu faptul că îmi pare rău că te-am trezit.În acest moment,Pete se trezi complet.Inima începuse să-i bată rapid,ca un iepure care traversează șoseaua în fugă.Nu se aștepta să audă ceea ce îi spuse Storm.

Îmi pare rău că te-am trezit.Te-am sunat ca să-ți fixezi ceasul pentru mâine.

Scoatem *Tunetul* la ora opt.

-Este gata fixat.Pete se uită la arătătorul ceasului de pe noptieră.Nu m-am îndoit niciodată de decizia ta.Râse apoi cu bucurie.Ești prea încăpățânat ca să nu faci ceea ce trebuie.Ne vedem dimineață,Storm.

CAPITOLUL 3

-Ei,asta le întrece pe toate,spuse Red Morgan,scărpinându-se în cap,într-o confuzie totală.Scoțându-și capul și mâinile din compartimentul motorului, Storm se uită la el.Privirea lui Red ducea la Earl Kennedy,care îi sorbea cuvintele lui Patience Burke.

-Deci? Storm își șterse sudoarea de pe frunte.El are hidroplanoare,iar ea le proiectează.Red văzu grimasa de pe fața lui Storm și rânji:

-Iar eu plătesc taxele.Și n-am de gând să las un începător să-și facă de cap cu actele mele.Earl consideră că femeile se pot juca doar cu un lucru.Și acela nu este o barcă.Storm își păstră aceeași grimasă pe figura.

-Deci,tu sperai să scapi de ea.Șeful echipajului dădu din cap supărat și deranjat de primirea care i se făcuse lui Patience peste tot.

-A sucit capul tuturor,de la primul până la ultimul.

-Mai precis,le-a furat inimile,îl corectă Storm,zâmbind.Deși erau un clan unit,toți cei de la hidro erau legați emoțional prea mult; legături de familie,

competiție,prietenie.Datorită faptului că,timp de șase luni pe an trăiau o viață de nomazi,în taberele lor temporare,pe care le ridicau și apoi le părăseau imediat,se limitau la legături în cadrul clanului lor,ridicând un scut politicos între ei și cei din afară.Erau un tot,dar nu impenetrabil.Și Patience-Storm refuza să se lase furat de prescurtarea numelui ei era o dovadă în acest sens.Faptul că lucra la Wilkes îi crease acest avantaj.

Remarcabilă,se gândi el.Era remarcabilă.În mai puțin de o oră se făcuse admirată de toți.Cu multă dibăcie o dezamorsase pe Chrissy Wagner,care nu suporta nici o femeie trecută de doisprezece ani.Chrissy,soția lui Lucky Wagner, pilotul de la *Coastal Van Lines*,era o femeie inabordabilă.Cu toate acestea,după câteva secunde de la întâlnirea lor,cele două femei schimbau păreri și râdeau ca două surori care fuseseră despărțite vreme îndelungată.

Apoi,Patience l-a fermecat pe arbitrul șef-Jeff Croup-care avea o ură nesecată asupra întregii rase umane.Dar gura lui,care de obicei era toată o grimasă,se lărgi nesperat într-un zâmbet pentru Patience.Storm îl auzi chiar spunându-i „draga mea”...Și acum venise rândul lui Big Earl.Storm o studia din nou pe această femeie.Petrecuse toată noaptea cu ea în minte.Fusese o noapte de dorință,de frustrare,fără somn.Încercase să se țină la distanță de ea și de gândurile legate de ea.Acum,privind-o,simți că i se schimbă hotărârea.Părul ei era auriu și adus spre față,tot așa cum fusese și cu o seară înainte.Corpul era la fel de apetisant.Își imagină cum ar fi fost dacă i-ar fi descheiat sutienul,iar rochia i-ar fi căzut de pe umeri.Nu purta bluză sau tricou pe sub salopetă.Era îmbrăcată decent,dar i se iveau brațele albe,care îi păreau de alabastru în lumina soarelui.Simți o nevoie irațională s-o ia de lângă Kennedy,s-o ia în brațele lui și s-o țină strâns.În mod deliberat se întoarse.

Începu să funcționeze prima macara.Activitatea se relua încetul cu încetul.

Așezat pe spate,Storm urmărea brațul macaralei,care despica cerul până ajungea deasupra carenei de la *Premium Life*,o ambarcațiune sponsorizată de *Premium Brewing Company*.Soarele strălucea pe carena care fusese scoasă de pe trailer.

Ea se balansa deasupra apei,apoi i se dădu drumul să cadă.Echipajul,care purta echipamente negre cu garnitură galbenă sari pe digul suspendat.Primul vas din acea zi era gata de pornire.În sfârșit,privirea lui Storm se opri asupra lui Patience,care era acum în compania lui Earl și a pilotului acestuia.Storm urmări cum Kennedy întinse o mână lateral și barca lui,*Quality Tool*,proiectată de Dave Wilkes,era pusă pe linie.Patience scoase o bucată de hârtie și un creion.Puse hârtia pe capota unei mașini și începu să deseneze.Earl și pilotul lui studiau desenul peste umărul ei.

-Vezi,așa trebuia,sări Red,adresându-i-se lui Earl de parcă ar fi fost greșeala acestuia.Hai să scoatem bebelușul ăsta de aici.Storm își șterse mâinile pe o cârpă cam murdară de uleiul de la motor,pe care și-o pusese pe undeva,la curea.Se așează pe puntea *Tunetului* să urmărească încălzirea motorului de la *Premium Life*.Pete se înfiora la auzul zgomotului puternic al motorului hidroplanorului.Își întoarse privirea de la Kennedy,mai făcu câțiva pași și simți alți ochi ațintiți asupra ei-niște ochi care ardeau mai tare decât razele soarelui și erau mai fierbinți decât asfaltul care se topea sub picioarele ei.Se opri și ochii îi rămaseră fixați asupra punții stacojii,apoi se opriră asupra lui Storm,care o privea.Stătea cu picioarele desfăcute,cu mâinile în șolduri.Părul îi cădea în dezordine asupra sprâncenelor,ajungându-i până la guler,unde se cârlionța deodată.Era îmbrăcat ca și restul echipajului-cu o bluză albă,având inscripția *Storm's Thunder* pe spate,; cu numele lui cusut pe unul din buzunare și cu pantaloni albi,cu bandă laterală roșie.Ea rămase să se,uite la el simțindu-se ca fixată de sol.

-Se rezolvă? o întrebă Storm.

-Ce să se rezolve? Cu o mișcare din bărbie,el îi indică *Quality Tool*

-Problema lui Earl.Pete își ridică încet capul spre el,surprinsă că el îi cerea să divulge un secret.

-Are vreo problemă? Storm dădu din cap și se declară învins.

-Dave ar fi mândru de tine.Pete zâmbi și-și puse mâinile în buzunarele pantalonilor.

-Dave se mândrește cu mine,de foarte multă vreme.

Râzând încet,ea își forță picioarele să se miște și se îndreptă spre *Premium*.

Uitându-se înapoi,îi admiră corpul lui Storm.Ca designer și ca femeie,aprecia frumusețea naturală și liniile perfecte ale corpului lui Storm.Până în cele mai mici detalii,el arăta perfect.Carena lui *Premium* coborî în apă.Literele cu care îi era inscripționată denumirea străluceau în soare.Făcând semne cu mâna înmănușată,pilotul arăta că era gata de start.Trecu pe lângă semnul care marca zona de trei pătrimi.La prima întoarcere făcu o mișcare largă și apăsă pe butonul care declanșa azotul.Cu o izbucnire de forță și viteză,*Premium* lăsă în urmă o cascadă de apă.În zona podului,unde avusese loc cu o zi înainte accidentul lui Storm,se văzu spuma care rămânea în urmă,despicată ca o coadă de cocoș.Când reapăru,mergea pe suprafața râului ca pe sticlă.*Va prinde o viteză foarte bună*,se gândi Pete.Mâna ei se odihnea pe spatele trailerului: încât numai palma făcea contact direct cu suprafața.Ea simți oțelul vibrând din cauza trepidațiilor de la motorul care tocmai se pusese în funcțiune și zâmbi.Storm văzu acel zâmbet reflectat pe fața ei.I se îmbujoraseră ușor obrazii și în ochi îi dansau luminițe.El

se încruntă. Pentru ea totul însemna pasiune, nu era numai munca pentru Dave. Era atrasă de lucruri mai profunde decât exteriorul bărcilor; o interesau în egală măsură primejdia și furia acestora când se rupeau de mal. Storm simți că fascinația lui pentru această femeie căpăta aspecte deosebite, ca un fior pe care nu-l poți stăpâni.

-N-ar fi trebuit să mai cedeze și căldura asta? întrebă Pete, fără a se adresa cuiva în special. Privirea ei se ridică spre pereții depozitului. Acolo se construiseră dușuri. Aerul canicular de afară, îți tăia orice chef de muncă. Buclele ei care îi înconjurau fața frumoasă se umeziseră de atâta transpirație și i se lipiseră de tâmpale.

-Asta ar trebui să te ajute, auzi ea vocea lui Storm. Ea se întoarse rapid cu scaunul și-l văzu îndreptându-se spre ea cu un ventilator în mână.

-Am crezut că vine Randy, spuse ea. Societatea de echipamente *Jamison* era un complex de clădiri. Storm își petrecuse după-amiaza la telefon, într-un birou, încercând să găsească un sudor autorizat. Red și alți șase membri ai echipajului lucraseră cu Pete la depozit, în această zonă, care era liberă. Storm lăsă să cadă o cheie pe vraful de hârtii de pe biroul ei, pentru a nu fi luate de curentul făcut de ventilator.

-S-a întors Randy? întrebă Storm. Pete se încruntă.

-L-am trimis să aducă niște piulițe. Nu s-a întors?

-Nu știu. Nu este cel de acolo?

Storm se întoarse să se uite la blondul musculos, indicat de Pete.

-Nu, ăla e Ricky.

-De unde știi să-i deosebești? Eu nu pot s-o fac. Îi spun Randy toată ziua și el îmi răspunde. Pete își ridică fața pentru a primi aerul de la ventilator și-și închise ochii cu un oftat.

-Scrie Randy pe echipamentul lui.

-Asta pentru că nu-și poate păstra lucrurile în ordine și le ia pe ale fratelui lui. La început, ea citise ce scria pe bluzele lor. Dar acum, știa că Burt Winters era cel înalt, care avea treizeci și unu de ani; Abe Ferris avea chelie; Frank Ulrich era tipul care la fiecare cuvânt rostea un „da, doamnă”, ori de câte ori i se adresa ea și Marty-nu-i reținuse celălalt nume-era cel care dădea aparatul de radio la maximum. Ricky și Randy Stevens erau gemeni și veneau din California. Pete nu găsisese nimic prin care să-i deosebească. Apoi, începu să râdă, gândindu-se că era ca și cum ar fi întâlnit unul singur și s-ar fi minunat în tot timpul ăsta cât de mult seamănă acest om cu el însuși. Râsul îi încetă când Storm apărură în spatele ei.

-Ce faci aici? Cuvintele lui îi răvășiră părul. El își puse mâinile pe masa la care

stătea ea cu fața și o fixă între brațele lui. Părul lui bogat îi producea palpitații ușoare, ca niște aripi de fluture.

-Tremuri, murmură el. E al dracului de cald, iar tu tremuri.

Am frisoane, se gândi ea. E o diferență. Pete observă momentul în care atenția lui se schimbă de la schițele lor la vena care pulsa pe încheietura mâinii ei. Îi urmări cu atenție cursul pentru a descoperi, mai apoi, o explozie de pistrui pe umărul ei. Când își întoarse capul, bărbia ei aproape că îl atinse și ea rămase o secundă uitându-se în ochii lui. Candoarea privirii ei îl făcu să-și schimbe direcția privirii. El se întoarse și-și introduse mâinile în buzunare.

-Deci, în ce stare ne aflăm? o întrebă el.

Ne aflăm de fiecare parte a unui zid invizibil, se gândi Pete. *În întuneric. Până o să aflăm ce avem în față.*

-Ai găsit sudor?

-Am găsit unul.

-Înseamnă că mergem pe calea cea bună. El se uită peste calculele făcute de ea.

-Ai făcut toate estimările?

Ea dădu din cap. Punându-și picioarele pe cea mai joasă stinghie de la scaun, își lăsă coatele pe genunchi și bărbia pe palme.

-Am terminat. M-am pregătit pentru mai multe variante.

-Și dacă atunci când te uiți înăuntru găsești ceva mai rău decât ai presupus?

-Nu există posibilitatea asta. Convingerea ei era deplină. Storm o întâmpină prin ridicarea sprâncenei. Femeia asta voia să-l scuture bine. Să-l ia de umeri și să-l scuture până când zona înghețată de la exterior s-ar sfărâma și el, omul, ar ieși de acolo.

-De fapt, cred că tu nu vrei să admiți o asemenea posibilitate, îi spuse el.

-Bine, poate că așa este. Mie îmi este foarte clar că există stricăciuni în interior. Se uită direct la Storm, nu se uită la barcă, nici la planurile pe care le făcuse.

Ireparabil? Nu-mi vine a crede. El se lăsă pe spate, până când atinse peretele cu umerii. Cu picioarele puse unul peste celălalt, își aprinse o țigară.

-Din experiență știu că nu poți face ca lucrurile pe care ți le dorești să fie adevărate. Nu poți transforma imposibilul în posibil.

-O, dar ești pesimist, nu glumă, îi spuse ea. Dacă zâmbetele ei ar putea fi păstrate în vreun fel anume, le-ar aduna, se gândi Storm. Eu sunt o optimistă, Storm.

Niciodată nu amân un picnic până când nu începe ploaia.

-Nu știu de ce am sentimentul că ai putea fi udă până la oase și să continui să juri că n-ai simțit nici un strop. El nu știa ce să mai creadă; femeia asta voia să-i repare barca sau sufletul? îi era teamă că le considera totuna.

-O să mă ocup cât pot de bine,de toate,Storm,îl asigură ea.

Red apăru în acel moment.Și ultima bucată de aluminiu fusese desfăcută.Pete se ridică de pe scaun și-l urmă pe Storm la carenă.Se opri,rămânând între proprietar și șeful echipajului.Erau tăcuți cu toții.Apoi Red le explică în câteva cuvinte ce se descoperise.Pete le simți privirile ațintite asupra ei.Ea își schimbă privirea de la stânga la dreapta,apoi se uită în sus.

-Nu e chiar atât de rău...apoi vocea i se înăspri.E și mai rău.

-Mai rău decât...Pete îi zâmbi:

-Decât ar fi putut fi.

-Hai să punem punctul pe „i”,fetișo,sări Red.Ar fi putut să ia foc.Sau să se scufunde la fundul râului Detroit.Dar nu s-a întâmplat așa,mai plutește încă.Și asta înseamnă că am avut noroc?

-Cam așa ceva,Red.Hai să luăm numai partea bună a lucrurilor:Pete începu să râdă văzând cum acest om cu părul de culoare roșiatică se străduia să-și smulgă și ultimul fir.Storm încerca să ignore acest dialog.El apreciasse corect avaria și era sigur că nu se putea repara totul până duminică.

-Aici e buba,îi spuse Pete,venind sub carenă și atingând corpul bărcii.Axul principal.El susține suportul și trebuie reconstruit complet.Ea trecu lumina unei lanterne peste scheletul fisurat.Putem lăsa restul așa,putem pune niște suportți și să adăugăm câteva console.Asta va duce la mărirea greutateii,dar pe Detroit, greutatea va fi în favoarea ta.

-Patience,o întrerupse Storm.Asta nu mai este ploaie,este de-a dreptul un muson.

-Adevărat? Ea îl privi amuzată.E ciudat,dar nu simt nici un strop.Și,de aici începu totul.

Se hotărâră să muncească serios în pofida caniculei.Sfidară timpul,pentru că erau presați de el.Erau întrerupți numai de către lucrătorii lui *Jamison*.Atenția le fu distrasă de un zgomot de uși trântite.Pete privi spre ușile de acces.Când cei ce treceau prin fața lor își terminară pendularea,ea putu distinge doi oameni care purtau uniforme de la *Premium* și un altul,care aparținea companiei *Coastal*, îmbrăcat în verde și galben.Veniseră cu daruri-patru porții de pui prăjit,băuturi răcoritoare și bere rece.Cu toții subscriseră dictonului atât de răspândit printre piloți „*învinge-ți adversarul pe apă,nu la mal*” și rămăseseră să dea o mână de ajutor.La scurt timp după ce fură aruncate oasele de pui și cutiile de bere,figura lui Pete se întunecă și ea își ridică privirile în sus,la figura ciocolatie,cu părul blond.

-Ești Ricky sau Randy?

-Ricky.El îi arată locul unde ar fi trebuit să fie înscris numele lui,dar uită că-și

scosese cămașa.Cu un zâmbet care-i expuse dantura perfectă a unui model ce prezintă tipuri noi de pastă de dinți,el alege un pix de pe masa lui Pete și-și scrie numele pe pieptul gol.Ea începu să râdă și refuză berea cu care o îmbia el, întrebându-se de ce făcea oare pauze atât de des.Întorcându-se,îl văzu pe Marty dansând.Văzu toți oamenii adunați în jurul *Tunetului* și încercă să-și lămurească problema.Era aproape imposibil,la prima vedere,să concentrezi o asemenea masă de oameni într-un spațiu atât de mic.Se uită la ceasul de pe perete,al cărui indicator arăta aproape cinci.*Jamison* plecase din oraș și cel care îi ținea locul le spusese că nu-i putea lăsa să stea după ora șase,fără autorizație.

-Ricky,murmură ea.Dacă Storm întreabă de mine,spune-i că mă întorc imediat.

-Unde te duci?

-La birouri.Am o idee.Se întoarse peste o jumătate de oră,simțindu-se minunat, așa cum nu se simțise de când sosise de la Seattle.Se uită spre acea aglomerație de corpuri,căutându-l pe al lui Storm.Zărindu-i picioarele lungi,Pete se urcă pe trailer,peu a ajunge mai aproape de carenă.

-Storm? El se dădu un pas înapoi și se întoarse cu fața la ea.Rămaseră uitându-se unul la celălalt.Atât de aproape.Pete își ținu respirația,apoi oftă.Zâmbind,el îi atinse fața ușor,trasându-i o dungă cu degetul.

-Grăsime,murmură el.Își lăsă degetul să cadă pe bărbia ei,iar apăsarea lui îi desfăcu ușor buzele.M-ai chemat?

-Da.Ea râse încet.El veni aproape de ea.L-am găsit pe *Jamison*,Storm.Putem sta toată noaptea.Ochii lui înconjurară alene toată zona,apoi se concentrară din nou asupra ei.

-Storm? M-ai auzit? Nu trebuie să părăsim locul la ora șase.Putem continua munca.Am mai câștigat alte douăzeci și patru de ore.O zi întreagă,deci.De ce nu se bucură? se întrebă ea.De ce se încruntă? Storm! La naiba,de ce nu răspunzi?

-Patience.Nota de regret care răzbătea din glasul lui o contrarie.Ai spus ora șase.

-Și acum îți spun că mai avem încă douăzeci și patru de ore la dispoziție.Uită-te la ei!Ea îi arată pe Ricky și pe Marty și-l găsiră și pe Abe,retas lângă un perete.Niște oameni atât de buni.Ar fi mai bine ca acei care au venit aici de dimineață să se ducă la culcare.Îi păstrăm pe cei nou veniți.Stabilim niște liste cu schimburi și lucrăm fără oprire.Știi doar că așa face toată lumea.Nu este sezon în care echipajele nu muncesc măcar o noapte.

-Și tu? Tu când o să dormi? Sau să mănânci? Noi nu putem lucra fără tine,fără cifrele tale blestemate.

-O să dorm eu,sau n-o să dorm deloc.Dar el îi interzise cu desăvârșire.

-Oh,zise ea,lovind puternic cu pumnul în carenă.Ești atât de încăpățânat!

-Hei,mai terminați odată,se auzi o voce din interiorul capsulei metalice.

-Îmi pare rău,Burt,îi spuse Pete.Domolindu-și vocea,îi spuse lui Storm:

-Știi,Storm,lucrurile se aranjează numai dacă omul vrea să le aranjeze.Tu poți fi,la un moment dat,propriul tău inamic.Red ieși din carenă și se uită cu interes la cei doi.

-Ce naiba fot sporovăiți acolo? Pete trase aer în piept,înainte de-ai relata situația.

-L-am găsit pe *Jamison*.A spus că putem lucra toată noaptea.Storm are ceva împotriva.Red îl privi pe Storm,apoi îl întrebă:

-Ce naiba ai,Storm?

-Patience nu poate respecta programul ăsta.Din glasul lui răzbătea o notă de hotărâre,iar figura îi era întunecată.Red nu avea nevoie de vorbe; știa să citească fețele oamenilor.Ceea ce se vedea acum pe fața lui Storm era indignare.

-Uită-te la Ricky,îi spuse ea lui Red.Omoară timpul și e deja la a cincea bere. Dă-i o cheie și poate să înceapă să strângă șuruburile de la spate.

-Are dreptate,Storm,îi spuse Red scărpinându-și capul.Se mai întâmplă.Știi bancul cu Bill cel fioros,care a sfârșit într-o grădină,mirosind trandafirii? Storm își trecu o mână peste față:

-Da,îl știu.

-Eu nu,interveni Pete.Ce este cu Cantrell și grădina de trandafiri? Figura lui Red se însufleți deodată,pentru că îi plăcea foarte mult să vorbească despre vremurile trecute.Începu să spună povestea,iar Storm să se întrebe ce va zice Pete.Ea îl abordase cu duritate,sugerându-i că nu era prea interesat de soarta bărcii.Nu avea nici un fel de scuză,de fapt.Anul trecut mersese din distrugere în autodistrugere,iar anul acesta se mulțumise cu auto-apărarea.Ea avea dreptate. Storm se uită la cei doi.Patience și Red.

-Bine,spuse el.Ai câștigat.Hai să stabilim un program convenabil și pentru tine. Părăsiră trailerul,iar Storm se îndreptă spre birou.Red îi bloca drumul lui Pete.

-Pot să te ajut cu ceva,Red? întrebă ea.

-Da,spuse el și aruncă o privire peste umăr.Explică-le gâsculițelor ăstora ce ai de explicat,pentru că te mai așteaptă încă.

-O,era să uit.Vor permise pentru cursele de duminică.

-Asta vrea și tot restul lumii.

-Da,dar lor le-am promis.

-Ei,dacă le-ai promis,dă-le tu.Știi cumva să tratezi și gripa? Dacă tot te ții de acte de binefacere.

-*Jamison* nu este în oraș.Ele-spuse Pete făcând un gest larg către cele două fete care îi admirau de zor pe gemeni-sunt recepționera și secretara lui.Cred că-ți dai

seama că am fost și eu ajutată până să-l găsesc pe *Jamison*.

-Ei,atunci cred că știi de unde se obțin permisele.

-Păi,eu am unul.

-Și nu vii la curse?

-Sigur că o să vin.O să mă descurc eu cu intrarea.Red pufni în râs.

-Și tu ai unul,îi spuse Pete.

-Da,ai dreptate.Am și eu unul.Știi,eu sunt cea mai importantă piesă de pe barca asta.Toți așteaptă să fiu în ziua competiției.Știi,în caz că este nevoie de mine.

Pete începu să râdă.

-Nu-mi imaginam că există careva să te poată ține departe de locurile astea duminică.

-Bine,atunci ia și permisul meu.

-Ei,dar mai am de rezolvat și problema fratelui meu...continuă Pete.

-Fratele tău? Oricât ar fi plănuit el vreodată s-o refuze pe fată,își dădu seama că îi era imposibil.Da,pentru fratele tău va trebui să rezolv în vreun fel.

-Ești un scump,Red,șopti ea.El se uită amenințător:

-Nu,nu sunt.Sunt un tip dat dracului.'Și te rog să nu uiți asta.

-Ce faci? o întrebă Storm.Pete îl urmărise venind dinspre depozit,spre locul unde stătea ea,pe podea,cu picioarele întinse și spatele sprijinit de perete.Ea îl trecu în revistă din cap până în picioare,apoi îi întâlni ochii obosiți și îngrijați.

-Sunt într-o stare aproape bună.Pete își dresese glasul ușor.Cât e ceasul?

-Trei și un sfert.El se așeză alături de Pete,cu coatele pe genunchi.

-E bună la ceva? întrebă el arătând spre gustarea ei.

-Cola e caldă și puiul rece.Pete își închise ochii,încercând să facă abstracție de zgomotele făcute de uneltele metalice,de vocile de bărbați care schimbau instrucțiuni,de pașii care răsunau pe beton și se bucură de faptul că avea câteva clipe de răgaz alături de Storm.

-E așa de bine fără Marty și aparatul lui de radio,spuse ea oftând.Deschizând ochii,ea îl întrebă pe Storm:Ce crezi,el nu avea de gând să doarmă câteva ore, după ce ajungea la hotel?

Storm zâmbi și o aprobă,iar zâmbetul îi luminează toată fața.Nu încerca să uite să zâmbească.Cu toate acestea,atenția și precauția îi governa toate mișcările.După fiecare privire sau atingere a mâinilor o studia atent.Dar putea încă să zâmbească.

-Ești epuizată.Își puse degetul arătător pe umbrele care i se conturaseră sub ochi.
Burt pleacă în câteva minute.Te trimit cu el.

-Nu.Pete se îndreptă imediat.Mai pot lucra câteva ore.Vorbesc foarte serios.
Se trezi mai târziu în brațele lui Storm.Încercând să se trezească,observă fața lui nebarbierită.

-Cum am ajuns aici? se întrebă ea,încă pe jumătate adormită.

-Ai adormit,pur și simplu.Storm îi aruncă o privire îngrijorată.Spuneai că mai reziști încă câteva ore? După o jumătate de oră te-ai prăbușit de pe scaun.

-Ei,poate că am exagerat puțin.Unde mă duci?

-La culcare.Ea oftă:

-Cât ești de atent.

-Nu sunt atent deloc,dar e cazul să te odihnești.O puse pe locul din față al mașinii,parcate la depozit.Pete își lăsa capul pe spate,pe perna mașinii demodate, pe care se mai afla o cămașă veche și niște cârpe.

-Nu mă lăsa să dorm prea mult,Storm.Am atâtea de făcut...

-Ce,ți-e frică să nu i se oprească respirația? șopti Red.Ochii lui îl urmăreau atent pe Storm.Parcă ești o mamă care-și veghează pruncul.Storm continuă să-i vegheze somnul lui Patience.Stătea culcată pe o parte,iar pielea îi strălucea ca o perlă.Șuvițele de păr,care îi cădeau pe față,păreau niște urme de miere.Părea atât de fragilă,la prima vedere,încât nu te puteai gândi că avea atâta putere de muncă și perseverență.Respira ușor,cu buzele întredeschise.Nu avea nimic întipărit pe figură.Dormea profund,fără vise,așa cum numai un om epuizat poate să doarmă. Pete dormi din nou în după-amiaza următoare,prinzând cam două ore de somn pe același scaun de vinilin.La miezul nopții își mai verifica încă cifrele,deși o făcuse de câteva ori,nefiind sigură pe ea.Creierul îi era obosit,iar nervii încordați.Viața lui Storm depindea de calitatea muncii ei.În loc să-l ajute,dacă nu era atentă,putea să-l ucidă.Echilibrul.Dacă adăuga o consolă pe dreapta,trebuia s-o adauge și pe stânga,pentru a se menține centrul de gravitate.*Tunetul* se va ridica în mod corect? Pe o pernă de aer? Fluxul de aer va fi cel necesar? Niște degete puternice se strânseseră în jurul mâinii care îi sprijinea capul.Pete își lăsa corpul să cadă pe pieptul lui Storm.

-Cred că ar trebui să te odihnești puțin,draga mea,murmură el.Ea se lăsa condusă.

-Am marcat piesele noi,Storm.Să fii atent,să pui fiecare piesă așa cum este marcată de mine.Cuvintele ei erau ca o adiere.M-ai auzit?

-Te-am auzit.Trebuie să pun piesele acolo unde trebuie.Nu este așa de complicat.Trecură de căruciorul cu piesele de schimb,îndreptându-se spre parcare.Cu trupul slăbit,dar cu mintea trează,Pete încerca să se împotrivescă.

Nu voia să se culce acum.

-N-am de gând să mă culc acum,nu simt nevoia.

-Pe naiba.O ridică la înălțimea lui,înfigându-și degetele în brațele ei.Știi că nu prea mai am răbdare? Tu vrei întotdeauna să faci ceea ce crezi tu că ar fi mai bine.Noaptea trecută te-am cărat în brațe,deși am niște coaste rupte.Dar dacă nu vii cu mine acum,îți jur că voi repeta gestul.O trase afară,în noaptea fierbinte.Și ea văzu camioneta Greyhound așteptând în parcare.Ricky a adus oamenii de la depozite.Au un pat adevărat aici,aer condiționat și apă caldă.Pete îl urmă pe Storm în interiorul cu nuanțe de alb și albastru.Era atât de multă răcoare și curățenie.Și liniște.

-Aici este baia,îi spuse Storm.Când ai nevoie de apă,apasă pe butonul ăsta, pentru a pune pompa în funcțiune.Pereții erau albi,covorul de un albastru-deschis,iar restul mobilierului era în nuanțe roșiatice.

-Ăsta este dormitorul.Și apoi arătă spre capătul camionetei.Iar Ricky a adus și un frigider.Pete se strecură în baie,dornică să-și înfunde mâinile în apa fierbinte, să-și săpunească trupul.

-Trezește-mă peste două ore,da? Atunci verific din nou unghiul de atac și atașez carena.Ieși din baie cu fața îngropată într-un prosop.Știi ceva? Cred că vom reuși.Când văzu că nu primește nici un răspuns,lăsă prosopul să cadă.Storm? El plecase însă și ea rămăsese singură.Privirea îi alunecă spre patul larg,care umplea toată încăperea.Chiar dacă salteaua era subțire,era oricum mai moale decât scaunul îmbrăcat în vinilin.Descoperi așternuturi curate sub pătura albastră și își imaginează cum se va acoperi până la bărbie.Scoțându-și salopeta,Pete se opri un moment.Nu putea dormi goală pentru că avea obiceiul de a se dezveli în somn,dar nici cu hainele murdare nu putea dormi.Se uită de jur-împrejur și văzu ceva care semăna a dulap.Casca de concurs a lui Storm se afla deasupra.Pe umerase erau atârinate salopete albe și câteva alte lucruri.Luă o cămașă de pe umeras și o îmbrăcă.

Storm ajunse la camionetă,apăsă cu mâna mânerul acesteia,apoi lăsă mâna să-i cadă în jos.Își scoase pachetul de țigări din buzunarul de la piept.Scoase o țigară din pachet și o fumă fără grabă,urmărind cerul și zorii care urmau să apară.

Era obosit,frânt,și îl ardeau ochii de nesomn.Dar,în interiorul camionetei era întuneric,ceea ce însemna că Pete mai dormea încă.Era foarte atent cu somnul ei.Dacă l-ar fi auzit intrând și s-ar fi ridicat,el n-ar mai fi putut rezista.O dorea.O dorea ca femeie.O dorea alături de el,urmărind un spectacol nocturn.Voia să fie tachinat de ea,așa cum numai femeile știu s-o facă.Ar fi vrut să fie cu ea la ora asta,să aștepte împreună venirea zorilor.Gândindu-se la ei doi ca la un posibil

cuplu, simți că i se redeschid vechile răni. Nu, își spuse el. Fără iubire. Simți nevoia și nu era pentru prima oară-s-o înjure pe Abbie. La naiba, se gândi el. De ce n-ai fost mai atentă când ai traversat? Unde te uitai? El nu-și dorise niciodată să fie singur. Să fie gol de orice sentimente. Mânia lui pieri la fel de repede cum se și aprinsese. Simțea o povară deasupra capului. Era irațional s-o înjure pe Abbie. Nu va putea uita niciodată cum se întorsese, după înmormântare, în casa lor, acum goală, și voise ca ea să apară de undeva și să-l mângâie, în timp ce el plângea cu sughituri. Când se îndrăgostise de Abbie, îi dăduse și inima lui în grijă. Nu mai putea risca asta cu nimeni altcineva.

Nici nu-și dădu seama că a adormit stând în picioare. Involuntar se lăsă pe genunchi. *Du-te în pat, prostule*, își spuse el. *Nu-ți mai poți ține nici capul sus*. Deschise și închise ușa încet și-și lăsă ochii să se obișnuiască mai întâi cu lumina slabă, înainte de a se îndrepta spre dormitor. Zorii care se iveau aruncau o lumină palidă în încăpere și el văzu că Pete îi purta cămașa. Era un gest de un erotism profund. Ea dormea pe burtă, cu amândouă mâinile împreunate pe pernă. Cuvertura bleu îi punea în evidență formele subțiri.

Cu pași ca de pisică se apropie de pat, scoțându-și cămașa. Apoi urmară pantofii: Ridică un colț al cuverturii. *Dumnezeule*, se gândi el. Cămașa îi era ridicată până la umeri și-i expunea sânii și pielea atât de moale, încât îi trebui multă putere să se rețină. Slipul de culoarea pielii îi scotea în evidență cele două alunițe pe una din fese. El oftă, lăsă cuvertura la loc și se culcă pe partea de pat care era acoperită de aceasta. Rămase acolo, în liniște, privind-o, până când imaginea se estompă și el adormi.

Pete se trezi cu soarele în față. Ceea ce văzu în fața ochilor ei îi aduse o căldură ciudată în vene. Era Storm. Fără a se mișca deloc, ea începu să-l privească. Ținea perna în brațe, iar unul din pumni îi era îngropat în centrul ei. Era întins pe spate, cu cealaltă palmă deschisă, odihnindu-se pe bandajul care îi traversa pieptul. Pielea lui bronzată contrasta puternic cu albul bandajului. Fața îi era întoarsă către ea și pe maxilarul inferior avea un început de barbă. Pete își uni ambele mâini sub pernă, pentru a nu face ceea ce ar fi vrut să facă.

Încet, dădu pătura la o parte și se dădu jos din pat, lăsând cămașa largă să-i mângâie coapsele. Dacă Storm dormea aici, ea ar fi trebuit să fie la lucru, la depozit. De ce oare n-o trezise când intrase? Ei, dacă s-au gândit că se pot descurca și singuri, fără ea, atunci putea să-și facă și cafeaua în liniște. Se mișcă fără zgomot prin bucătărie, umplând cafetiera cu apă. Apoi își puse bărbia pe mâinile încrucișate și urmări lichidul care începu să fiarbă. Mirosul de cafea îl trezi. Deschise ochii, așteptându-se ca ea să fie întinsă alături, dar spre

surprinderea lui, găsi patul gol. Ridicându-se în coate, cercetă camera înainte de a-i vedea picioarele lungi în bucătărie.

Pete termină cafeaua și luă cana cu ea în dormitor, pentru a-și aduce hainele. La început nu remarcă decât că Storm se mutase spre centrul patului. Apoi ochii lui leneși o întâmpinară. Ei îi sări inima. Cu amândouă mâinile, ea apucă cana cu cafea pe care o adusese și se propti cu umărul în cadrul ușii.

-Bună dimineața.

-Cu siguranță așa va fi. Dumnezeu, fata asta știa câți nasturi a lăsat neîncheiați? Privirea lui cuprinse zona mai întunecată dintre sânii ei. Invidia materialul cămășii, care o atingea în niște zone pe care el ar fi dat orice să le poată atinge. Gulerul era ridicat la spate și se deschidea spre umeri, lăsând să se vadă gâtul lung.

-Vrei cafea? îl întrebă ea. Storm dădu din cap. Ea se apropie de marginea patului și-i întinse cana.

-Uite, ia-o pe a mea. Dar Storm își dorea cu totul altceva. În loc să-i ia cana din mână, el îi luă încheietura și o ajută să-și pună cana pe măsuta laterală. Apoi o trase încet către el, permițându-i să se eschiveze sau să vină de bunăvoie spre el. Ea veni. El nu-și putea lua ochii de la sânii ei, destul de pronunțați sub materialul întins. Cu mâna dreaptă îi înconjură genunchii, aducând-o foarte aproape de el. Nici unul nu vorbea. Amândoi așteptau. Amândoi erau nesiguri, dar de lucruri diferite. Pledoaria tăcută a ochilor lui o convinsese să-și ofere o șansă și ea îi acordă permisiunea cu un zâmbet ușor.

Mâinile lui se ridicară spre sânii ei. Degetele lui coborâră apoi mai jos, ajungând sub banda de elastic a slipului ei. În această poziție, cu palma pe spatele ei și degetele undeva sub sâni, Pete simțea că Storm îi captează bătăile inimii. Încet, el îi manevră corpul în așa fel, încât șoldurile se sprijiniră pe pat, spatele i se arcui și buzele lor fură foarte aproape. Storm îi simțea respirația. Degetul lui făcu un popas pe sânii ei întăriți și Pete se înfiora. Uluită, ea îi căută buzele, care o așteptau. Storm îi sărută degetele și pe ea o trecură fiori de plăcere. Gemând ușor, Pete își duse mâna la buzele lui, apoi cu aceeași dorință nebună, buzele lor se regăsiră într-un sărut prelung. Pete se simți deodată pătrunsă de o sălbăticie pe care n-o mai cunoscuse vreodată. Ea îi simțea dorința. Mâna lui îi învăluia sânii.

Ritmic, se căutară unul pe celălalt, împlinindu-se reciproc. În final, el întinse mâna și-și luă cana de cafea. Pete se ridicase. Respira adânc, amintindu-și că n-a mai făcut-o de când gura lui a început s-o atingă. Când Storm începu iarăși să-i astupe gura, o întrebă:

-Ce este aici? Sirop de arțar?

-Nu,este doar frișca și o porție dublă de zahăr.Cum îți place cafeaua?

-Fără zahăr.

-Stai aici.Îți aduc eu.Ea se întoarse cu cea de a doua cană,aducând-o la picioarele patului și ținând-o în așa fel încât Storm trebui să se aplece ca să ia o înghițitură. Apoi se trase înapoi,spre cadrul ușii,în aceeași poziție,cu picioarele încrucișate unul peste celălalt.Se comporta de parcă n-ar fi avut loc nimic.În interior se simțea secătuită,dar...Bandajele lui deveniră un subiect ușor de abordat,în această situație.

-Te simți mai bine? îl întrebă ea,arătând cu degetul.El își lăsă privirea în jos.

-Da,dacă mâine n-ar fi cursa asta blestemată,pe care o s-o pierd oricum,l-aș da uitării.El respiră adânc și își ținu respirația,testând nivelul durerii.Oricum,este mult mai bine.Pete se încruntă,apoi se uită din nou la cană.

-N-ai întrebat nici un doctor dacă ar trebui să porți vreo centură,tinere?

-De fapt,am o întâlnire cu un medic mâine dimineață la ora zece.Dacă o să spună că este necesar,o să port.

-Bine.Privirea lui se opri asupra picioarelor ei.Privirea ei zăbovi asupra mușchilor atât de bine conturați,de pe pieptul lui.De ce nu m-ai trezit când ai intrat?

-Dormeai atât de profund.El zâmbi pentru că își aminti imaginea ei,dormind în patul lui.Îi reveni în minte gândul că atâtea nopți nu avusese la cine să se întoarcă.Am trimis toată lumea acasă.Parte ta de lucrare s-a terminat.

-Nu,încă nu.Mai trebuia să...

-Am avut noi grijă de ele.Facem asta în mod obișnuit.

-Vrei să spui că nu mai ai nevoie de mine? Storm înțelese întrebarea și-i răspunse foarte hotărât:

-Nu.Dar,în același timp,se gândi că ea nu putea fi decât a lui.Ea era vie.Pulsul pe care i-l simțea în palmă se potrivea cu cel din pieptul lui.Și,pentru prima oară de la moartea lui Abbie,el se felițită că n-a murit odată cu ea.

-Du-te la hotel,mănâncă ceva,dormi.Băieții vor veni aici să termine câteva detalii și s-o vopsească.Ne vedem mai târziu.

Pete coborî din camionetă în timp ce Storm începu să se bărbierească.Parcarea era goală,cu excepția autobuzului.Ușa de la depozit era deschisă.Ea se strecură înăuntru.Locul era atât de gol și de liniștit,încât pașii ei răsunau pe podea.

Tunetul se afla pe trailerul ei,luminată de o lampă fluorescentă.Nu mai era atât de impozantă ca altădată,dar de atunci trecuse prin multe.Avea o cicatrice urâtă și vopseaua îi lipsea pe alocuri.Se vedeau pe ici și colo zone cu aluminiu nevopsit,care arătau ca niște dinți rari în gura unui om știrb.

Dar,pe dinăuntru,era încă puternică.O scoseseră la lumină.

-Nu este gata încă,fetișo.Ea nu auzise zgomotul mașinii care se oprise în parcare.

Nu-l auzise pe Red intrând.Pete se întoarse și se îndreptă spre el.

-Ai dreptate,Red.Îi trebuie o rochie nouă,înainte de evenimentul de mâine.Dar o să vă las pe voi să vă ocupați de asta.Pot să-ți iau mașina până la han?

El scotoci prin buzunare după chei și i le puse în palmă.

-Să vedem dacă va rezista.

-Trebuie să-i spui pilotului să nu tragă prea tare de ea,îi spuse Pete,deschizând ușa mașinii.

-Bine,îi spun să nu tragă prea tare de ea.Pete se uită nedumerită la el.Ai grijă de el.Tu poți fi cel mai potrivit om din viața lui,o atenționa Red.Sau,cel mai mare rău posibil.

CAPITOLUL 4

Acasă,Pete se uita pe ferestrele de la șantierul *Burke*;la cabinele ambarcațiunilor, la catargele înalte duse de curent.Și la oameni.O mulțime de oameni veneau în număr mare în sâmbetele de vară.Vântul îi aducea multe amintiri lui Pete și ea se gândea cu regret la aversiunea lui Storm față de propria lui copilărie.Erau locuri mai rele decât St.Claire Shores,se gândi ea.

După ce părăsise Societatea de echipamente *Jamison* în acea dimineață și se întorsese la hotel,Pete se întâlnise în hol cu Chrissy Wagner și acceptase invitația ei la masă.După-amiaza dormise cât putuse de mult; seara își făcuse o baie prelungită.Apoi își pusese salopeta la fundul bagajelor și scosese din dulap o bluză și o fustă care s-o facă să arate din nou a femeie.Acum acasă fiind,de abia aștepta să vadă întreaga familie,să le audă vocile,fără ca acestea să fie distorsionate de aparatură și de distanțele mari.Casa era aproape de șantierul naval.Era vopsită în alb și avea obloane verzi.De la ferestre se putea admira peisajul acela superb cu sute de bărci.Un gard înalt le asigura desfășurarea vieților personale și masca în același timp peisajele mai puțin atractive din port. Plină de entuziasm,Pete se grăbi spre terasă.Ușa se deschise și Mary Burke își îmbrățișa fiica.

-Tom,Tom,a venit.O,scumpa mea,ne-ai lipsit atât de mult.Cum este viața la Seattle? Hai,acum spune-ne adevărul,nu mai vrem să auzim nimic convențional. Știi că te poți întoarce acasă dacă nu merge.Stai cu noi în seara asta? Nu ți-am modificat deloc camera.

-Da,probabil că praful o să-ți ajungă până la genunchi,de acum,observă Tom Burke.Vino,P.T.,de-abia aștept să te îmbrățișez.

Pete se aruncă de gâtul lui. Ca întotdeauna el mirosea foarte bine. Își închise ochii și știa că folosește același *Old Spice* dintotdeauna, amestecat cu mirosul de tutun.

-Vine și Phil? întrebă ea. Se așezară la locurile lor, ca și cum ar fi fost despărțiți de luni întregi.

-Sigur că da. Marie luă o salată gata pregătită din frigider. Pete, așează masa. El și Lynn vor veni în câteva minute. Ultima oară când îi văzuse, Phil avea orez în păr și Lynn era agățată de brațul lui. Părăseau recepția dată în onoarea lor și își începeau luna de miere în Caraibe. Pete se mutase la Seattle după câteva zile. Îl văzu acum prin fereastră, îndreptându-se spre casă, cu soția lui la braț. Figura îi era luminată de o fericire împlinită. Masa se prelungi mult, pentru că toată lumea era dornică să pună întrebări, să primească răspunsuri și să audă mici bârfe. Phil dădu la o parte farfuria cu desert și punându-și mâna pe stomac, mulțumit îi spuse:

-Hai să facem o plimbare, Petey.

Lynn o eliberă pe Pete de farfuriile pe care voia să le spele.

-Du-te, îi spuse ea. O s-o ajut eu pe mama. Du-te. Zâmbindu-i lui Lynn și mulțumindu-i pentru ajutor, Pete ieși pe ușa din spate, ținându-l de mână pe Phil. În acea seară cerul era plin de stele. Begoniile umpleau zona cu mirosul lor minunat. Merseră așa, în tăcere, o perioadă, ascultând numai zgomotul făcut de bărci. Se îndreptară spre cel de-al treilea atelier, unde se făceau reparațiile. De cum intrară, simțiră mirosul acela, specific atelierelor închise, unde aerul nu circulă deloc. Cu doisprezece ani în urmă, în același loc, Pete învățase să lucreze cu fibrele de sticlă. Își aminti ce greu îi fusese la început. Suprafețele se cojiseră, pentru că ea nu scosese bulele de aer formate. Bărcile ei arătau de parcă le-ar fi frecat cu o mistrie.

-Mai încercăm o dată? o întrebă Phil.

-Sigur. Pete își dădu jos sandalele și-l urmă pe Phil pe niște trepte de beton.

Luându-l de mână, ea se încumetă pe o grindă care se balansa la aproape zece metri deasupra treptelor. Ținându-și echilibrul pe grinda lată de douăzeci de centimetri, ea simți aceeași frică pe care o avea și în copilărie. Ajunseră la sistemul de ventilație. Chiar și acum, Pete se întrebă dacă tatăl ei știuse vreodată ce făceau cei doi copii ai lui. În timp ce alți copii făceau cuiburi pentru păsărele, ea și cu Phil își petreceau după-amiezele în acest loc, pe care-l considerau ca o fereastră deschisă spre lume. Pete își trase fusta sub picioare și se așeză. Privind afară, înțelese deodată de ce îi plăcuse atât de mult apartamentul pe care îl avea în Seattle. Și acesta avea ferestre care dădeau spre golf, unde erau

ambarcațiuni cu pânze.În zilele fără vânt,bărcile de mare viteză despicau apa ca pe o bucată de sticlă.Ea și cu Phil petrecură Câteva momente în liniște,fiecare cu amintirile lui.Cu un oftat,ea se uită spre Phil.Ochii lui serioși o priveau fix.

-De ce mă privești așa,Phil?

-Ne-ai părăsit,Petey.

-Ei,asta a fost cu zece luni în urmă,chicoti ea.

-Nu,de fapt...ne-ai părăsit de tot.

-Da,știu ce vrei să spui.Își trecu brațul pe sub al lui și-și lăsă capul pe umărul lui.Tu te-ai însurat,eu m-am mutat în alt loc.E ceva cu totul diferit.Ești fericit?

-Eu,da.Cât despre tine...

-N-aș putea spune prea multe.Pete începu să se joace cu tivul fustei.Îmi lipsește familia.Mă simt câteodată singură.

-Tu,te simți singură? Luând-o de bărbie,Phil îi întoarse fața către el.Este imposibil.Tu ai darul de a aduna oamenii în jurul tău.

-De a-i aduna?

-Da,de a-i aduna,spuse el.La docuri,la școală,la petreceri.Ceva din felul tău de a fi îi atrage.Îți amintești că întotdeauna plecai de la petreceri cu cel puțin cinci prieteni noi și cu alte douăzeci de numere de telefon?

Ei îi reveni în minte imaginea lui Storm,care ridicase acel zid între ei și care o făcuse să-și piardă încrederea în ea.Un bărbat care nu voia s-o dorească.

Aplecându-se,Pete își rezemă tâmpla de cadrul deschizăturii,dar nu se concentra asupra peisajului.În viața ei necomplicată se ivise acest Storm Duchene,aducând cu el probleme atât de complexe.Ea nu greșise față de el,sau cel puțin nu greșise cu bună știință.El avea toate caracteristicile și calitățile pe care i le atribuiseră ea în timpul în care-l studiaseră.Toate acestea erau încă prezente,dar importanța deosebită și neașteptată a uneia din ele modificaseră întregul.Ea își imagină un bărbat cu toate calitățile,dar într-o proporție greșită.Alungându-și aceste gânduri,Pete se întoarse către fratele ei.

-Tata mi-a spus că ai renunțat la concursuri.Am fost surprinsă.

-Îmi lipsea Lynn.Iar tata nu mai poate avea grijă de șantier ca altă dată,chiar dacă nu vrea s-o recunoască.Și aceste concursuri n-au fost niciodată prea importante pentru mine,nu m-am gândit că aș putea face carieră din asta.Le-am considerat întotdeauna ca pe un sport,un hobby.

-Un hobby deci,spuse Pete,căutându-se prin buzunare pentru a găsi permisul galben.Înseamnă că nu ai nevoie de asta.

-Ei,cum naiba să nu am nevoie.Phil îi smulse permisul din mână.Dacă nu mai concurez,nu înseamnă că nu-mi place să asist la concursuri.Citind numele

înscris pe permis,Phil făcu ochii mari.Red Morgan? Este al lui?

-Da.Îl cunoști?

-Toată lumea care are cea mai mică legătură cu concursurile astea îl cunoaște.Tu de unde l-ai îuat?

-I l-am cerut.

-Fii serioasă,Petey.Ăsta n-ar fi în stare de un asemenea gest.

-Te înșeli,Phil.Este...

-Un nemernic,completă Phil.Pete își aminti cuvintele lui Red,care fuseseră cam asemănătoare cu ceea ce afirma Phil.Fratele ei își dădu ochii peste cap,exasperat.

-O altă inimă adăugată la colecție.Una de piatră însă.Se uită cu duioșie la sora lui.Rămâi aici la noapte? Mama așa spunea.

-Știu asta.Dar mi-am lăsat toate hainele la hotel.Era o scuză care nu prea ținea.Sau le putea spune că trebuie să fie la concurs încă de dimineață.Și mai puțin plauzibil.

-O să trec pe aici să te iau la ce oră vrei.Cum ar fi putut să refuze? Putea să-i spună lui -sau mamei-că Storm Duchene era la hotel și că trebuia să fie și ea tot acolo? Le putea spune că văzuse ceva în ochii lui,care îi spunea că o va căuta seara? Fără a-și da seama de gest,Pete își duse mâna la buze,amintindu-și sărutul lor.Inima îi răspunse imediat,invadând-o cu un val de căldură.

-Pete? o trezi Phil din reverie.Văd că ne-ai părăsit cu totul.Dar pentru cine? Întrebarea lui rămase fără răspuns.Știi că mama va plânge.Pete dădu din cap și-l îmbrățișa.

-Voi rămâne aici peste noapte.*Ești o lașă*,se complimentă ea.*Nu vrei să afli că el nu te-a căutat*.Dar Storm o căutase.Era ziua concursului și era aglomerație la locurile de pornire.Erau peste o mie de persoane care agitau un steag și-și reclamau apartenența la club,la presă,sau la comisia pentru concursuri.

Oare ea va veni? se întrebă Storm.*Unde fusese cu o seară înainte? Toată noaptea?* Sunase în camera ei de foarte multe ori.Apoi își comandase o băutură la bar și o luase cu el,în curtea interioară.Stând în liniște și singurătate,o așteptase să se întoarcă până spre ora două dimineața.Ea nu venise.

Acum Storm stătea pe puntea *Tunetului*.De obicei,în ultimele minute era o adevărată nebunie în rândul spectatorilor,dar de astă dată lumea părea destul de liniștită.O delegație oficială inspectase *Tunetul* și-și dăduse aprobarea pentru concurs.Motorul fusese instalat și elicea era gata de start.*Coastal* se întorsese de la un test de rutină.*Premium* plutea liniștit.

-Salut,Stormy.Era vocea unui individ cu părul roșu,cam durduliu.Îți țin pumnii, mai spuse el.Storm se uită puțin îngrijorat la ambarcațiune.

-Duchene,îi spuse un altul.Am pariat o sută pe tine.Nu mă dezamăgi.

Storm îl salută pe străinul care ținea o sticlă de bere în mână,întrebându-se de ce naiba se clătina într-o barcă,pe uscat.Acesta fu imediat detectat de organizatorii concursului.Se impuseseră restricții în privința spectatorilor.Nu se fuma,nu se consuma alcool.Asta,până se scotea de acolo rezervorul de benzină.

-E 11,30 Storm,îi strigă Marty din carlingă.Storm dădu din cap.Se făcuse tragerea la soți și împărțirea pe ambarcațiuni,fiecare la o distanță de cincisprezece mile.Din întâmplare,*Tunetul* era în sectorul A,programată să plece la amiază.Avea timp să se îmbrace și să-și limpezească mintea de toate gândurile.

După ce aruncă o privire rapidă asupra *Tunetului*,care era gata de plecare,Pete se opri la o altă barcă proiectată tot de Wilkes.Apoi plecă să-l caute pe Storm, trăgându-l pe Phil după ea.Ea știa că imediat ce va pleca prima barcă,Phil va voi să rămână la secțiunea rezervată Marelui Premiu.Era o zi nemaipomenită,clară ca o bucată de cristal.Valuri mici ofereau o suprafață ideală pentru concurs.O briză ușoară adia fețele celor cinci sute de mii de spectatori care se aflau pe malurile râului,transformându-l într-o arenă sportivă.

Pete îl auzi pe Marty,care vorbea de închisoarea lor,care durase trei zile,la *Jamison*.Începu să râdă și-l urmări cu privirea pe Storm,care era undeva la marginea apei.Simți cum i se accelerează bătăile inimii.Era un bărbat nemaipomenit,se gândi ea.Era cel mai grozav tip de pe lume.Avea un costum alb,cu garnitură roșie,care îi scotea în evidență forma trupului.Materialul se mula perfect pe umerii lui largi,pe coapsele înguste și picioarele lungi.Nici un desen realizat de mâna omenească nu putea imita frumusețea simplă a mușchilor și oaselor atât de perfect aranjate.Briza îi răvășea părul cu delicatețe,de parcă ar fi fost degetele iubitei.Își ținea casca roșie,de concurs,sub braț și privea râul.

-Domnilor,vă rugăm să vă fixați ceasurile,se auzi o voce oficială,prin microfon.

Pete îl urmări pe Storm cum își ridică încheietura mâinii.Deodată pentru ea nu mai există nimic și nimeni în jur.Îl vedea numai pe Storm Duchene...

cincisprezece secunde...șapte...șase...patru...trei...unu.Cinci minute până la start.

El își activă cronometrul și se întoarse în direcția ei.Își puse casca pe cap,apoi apărătoarea.Pete încercă să facă un pas spre el,dar Marty o opri.

-Lasă-l în pace,Pete.Ea vru să întrebe de ce,dar Marty avea deja răspunsul: Vrea să fie întotdeauna lăsat în pace înainte de cursă.Îl văzu pe Jerry,care își închipuia că va câștiga.Riley se așezase într-un scaun,pretextând că-i era somn.Storm își pusesese casca și lăsase vizorul.Dacă îi vezi în această poziție,ține-te departe de

ei. De fapt, nu mai sunt aici decât fizic. Mental, sunt deja în cursă.

Să mă țin departe de el? repetă ea. Dintre spectatori, cei care aduseseră aparate de filmat luau ultimele imagini înaintea pornirii. Asta însemna că nu va putea să vorbească cu el înainte de cursă? Aparatele erau ridicate de pe suport și lăsate la apă. Deci el va pleca fără ca ea să-i ureze noroc? Phil îi ridică bărbia ușor:

-Deci el este vinovatul. Îl iubești pe acest Duchene.

Oare? se întrebă ea. Nu se putea gândi la o simplă atracție. Dar, care era diferența? Ar fi trebuit să plece? Dacă ea îl iubea, oare și el trebuia să-o iubească?

-Chiar crezi asta?

-Dacă mă uit la figura ta, se vede de la o poștă. Storm îi urmărea din spatele vizorului de sticlă. Cu câteva minute în urmă îl ajunsese râsul ei delicat. Bărbatul din el zâmbise dar pilotul își fixase cronometrul. Se întorsese. Îi văzuse degetele subțiri unite cu ale bărbatului de lângă ea. Își pusese apoi casca, renunțând la gândul că i s-ar fi putut întâmpla ceva groaznic, împiedicând-o să ajungă la competiție. *Prostule,* își spuse el. *Ai pierdut o noapte în care ai fi putut să te odihnești, în timp ce blondul acela înalt avusese grijă de ea.* Și acum îi urmărea, cu o oarecare disperare. Bărbatul acela îi ridicase bărbia și îi urmărea privirea ochilor de smarald. Se purta cu ea de parcă avea drepturi legale. Storm își puse mânușile și porni. Red își ridică suportul și el își luă locul, își legă centura de siguranță și celelalte centuri peste picioare. Storm Duchene, infailibilul pilot, își luase locul pentru start. Red era lângă el.

-Ai în grupa ta cinci dintre cei mai slab calificați. Storm făcu un gest de indiferență cu mâna.

-Să n-o împingi prea tare. Dacă nu merge bine, intervii. Storm dădu din cap.

Red sări pe punte, exact în momentul în care Storm pornea motorul. Se văzu o dâră de fum alb, un zgomot mai puternic și o porni. Pete nu s-a concentrat niciodată atât de mult în toată viața ei. Șase bărci navigau deja pe râu, iar a șaptea aștepta pornirea. Pete își șterse palmele de pantaloni. Erau umede de emoție. Toate cele șase ambarcațiuni trebuiau să fie pregătite. Când *Tunetul* se ridică din apă și despică suprafața ușor, Pete simți că-și pierdea răsuflarea. Începu numărătoarea inversă. Erau încă șaiszeci de secunde, ultimele. Piloții își ocupaseră pozițiile. Aerul era despicat de zgomotul bărcilor. Storm accelerează. Patru ambarcațiuni din șase ajunseră la linia de pornire. Storm era pilotul uneia din ele. Pete se gândea la carenă și spera că nu va fi cazul să vadă plutind pe apă bucăți din ea. Și avu dreptate. *Tunetul* funcționa minunat. Storm adună cele patru sute de puncte pentru a deveni campion național. Își scoase casca și centura imediat ce ieși din carlingă. Când o văzu pe Patience la celălalt capăt al digului, își spuse că o

căutase din priviri în mod inconștient.Ea îi zâmbea și era singură.

-Cum a mers? întrebă Pete,când el se așeză lângă ea.

-Stai să-l așteptăm pe Red.Storm o prinse ușor de cot,conducând-o spre camionetă.Se opriră de câteva ori pe drum,pentru ca el să poată semna autografe.Sudoarea îi curgea pe față,iar părul îi era ud la tâmples.Când ajunse la autobuzul echipei,își trăsese deja fermoarul de la salopetă.

În interior aerul era destul de rece și erau trase draperiile,împotriva soarelui.

Storm își puse casca pe o banchetă și-și șterse brațele de sudoare,purta corsetul pe care i-l recomandase doctorul.Lui Pete începură să-i tremure genunchii și se lăsă pe scaunul din spatele ei.Storm era numai parțial îmbrăcat acum,cu partea de jos a costumului,dar având mușchii expuși și acea zonă în care părul de pe piept îi dispărea pe undeva în zona slipului.Pete se mută pe sofa.

-La unu șaptezeci apare o vibrație,spuse Storm când apăru Red.Este ca un tremurat.Dar nu-mi place.Să sperăm că va fi o întrecere fără exagerări.

-Mă duc să mă uit la carenă,spuse Pete.Să văd dacă e sigură.Ea ar fi vrut ca Storm să-și mai pună ceva pe el pentru că până și pantalonii de la costumul de salopetă începuseră să-i atârne.

-Mai are și o ușoară tendință spre lateral,mai adăugă el.Cred că este ușor dezechilibrată.

-Folosește mai mult elicea,îi sugeră Red râzând.

-Sau aripioarele în jos,sugeră Pete,referindu-se la aripioarele de pe partea stângă a aripii,care ajutau să se echilibreze la întoarceri.

-În general,merge bine.O simt că-mi răspunde bine la comenzi.Dar,pe un moment am crezut că n-o să-i mai ridic coada din apă.Red plecă să se ocupe de modificările care trebuiau făcute înainte de următoarea competiție,peste nouăzeci de minute.Storm se îndreptă spre dulap.Fără a se uita la ea o întrebă:

-Cine e tipul? Pete își schimbă privirea de la corpul lui la ochii lui,care păreau mânioși.

-Care tip?

-Bărbatul cu care erai înainte de cursă.

-Ne-ai văzut? Dumnezeule,se gândi ea.Storm era gelos.Era fratele meu,Phil.

Ți-am vorbit despre el.Storm se uită la ea un moment,apoi dispăru în dormitor.

Se întoarse de acolo descălțat,purtând niște pantaloni cărora nici nu se obosise să le încheie fermoarul.Se aplecă peste chiuveta din bucătărie și-și aruncă apă peste față și piept,apoi o întrebă:

-Unde ai fost azi-noapte?

Pete se uită la el și înțelese că era mai mult decât gelos.Era chiar mânios.

Mânia lui se concentra asupra ei; restul rămânea asupra lui. El simțea că începe să-l intereseze această femeie și nu voia. Cât despre ea, ea trebuia să învețe să aibă răbdare.

-Am dormit la părinții mei azi-noapte. El își uscă fața cu prosopul, apoi îl aruncă la rufe murdare. Începu să-și frece încet ochii care îl ardeau. Nu voia ca frica să pună stăpânire pe el, dar totuși se întâmplase. Își aminti cum o așteptase aproape toată noaptea și și-o imaginase pățind lucruri foarte grave. Noaptea trecută simțise o nevoie dureroasă de ea, de atingerea ei. Nu, nu va lăsa această stare să-l cuprindă. Când deschise ochii, ea stătea în fața lui, privind-l. Văzu imediat ce era în ochii ei. Era clar că se îndrăgostise de el. Asta însemna că el putea să se implice total, sau nu. Putea s-o îndepărteze, dar nevoia de ea ajunsese la disperare.

-Storm, murmură ea. Niciodată nu fusese atât de disperată. Ce pot să fac?

Fără a-și lua ochii de la ea, Storm o luă încet de bărbie, pe care o ridică, aducând gura ei mai aproape.

-Asta poți să faci. Buzele lui se lipiră de ale ei, sărutând-o fără oprire. Și asta.

O sărută neîncetat, pe gât, pe față. Mâinile ei se încolăciră în jurul gâtului lui și îl privi în ochii lui adânci. Văzu numai dorință pentru ea. Aceasta îi aprinse și mai mult dragostea față de el. Începu să i se închețeze privirea. O căldură plăcută i se infiltra prin vene. El o sărută, făcând-o să-și desfacă buzele. Continuă s-o sărute, până când simți gustul de sânge amestecat cu cel de miere. El nu se sătura de părul ei, pe care-l apucase în mâini. Nici de sinuozitățile trupului ei. Nici de inima năvalnică ce bătea în pieptul ei, care era atât de strâns lipit de al lui. Nici de ea. Pete era atârnată de gâtul lui, cu gura deschisă săruturilor lui. El își retrăgea gura, numai pentru a reîncepe căutarea. Aceste sărutări nu aveau prea mult în comun cu cele inițiale. Buzele lor erau lipite, unele dând, iar celelalte primind.

Un ciocănit în ușă puse capăt acestei scene. Soarele inundă intrarea și Red își făcu apariția.

-Storm, vin și ceilalți imediat. Pete se dădu un pas înapoi. Când auzise pașii lui Red, el o trăsese mai aproape de el, apoi ridicându-și ochii în tavan, lăsase să-i scape o înjurătură. Surprinsă, Pete lăsă să-i scape doar un „Oh”. Atingerea lui o făcu să înțeleagă motivul pentru care era atât de disperat. Sângele îi năvăli în față când trebui să se confrunte cu starea lui. Pete înțelese că fermoarul lui era cei care crease problema. Oftând, ea își lăsă capul pe pieptul lui. Storm o strânse și mai tare la piept fără a-i păsa de ceea ce va crede Red. Spatele ei era scuturat de convulsii. În acest moment, ea îngheță, înțelegând care era adevăratul motiv al comportamentului lui. Cu o mână, el îi împinse ușor capul pe spate. Se uită apoi în ochii ei.

-Să nu îndrăznești cumva,Patience,o amenință el râzând.Mușcă-ți limba,dar să nu îndrăznești să râzi.Pete își ținu respirația o secundă și apoi simți că i se adună lacrimile în ochi.Acum,ea putea să accepte că ceea ce se întâmplase în ultima jumătate de oră o adusesse într-o stare de semi-isterie.

-Te rog să-mi spui când o să pot să mă mișc.

-N-o să fie necesar,o să știi și singură.Red nu putea înțelege nimic din șoaptele lor.Îmbrățișarea lor nu-l surprinsese,dar purtarea lor era cam ciudată.

-Ce naiba faceți,aici?

-Ne odihnim,îi spuse Pete cu vocea întretăiată de râsetele pe care încerca să și le înăbușe.Ne odihnim,Red.

-Ei bine,dar odihniți-vă repede,le spuse el.Deja invitații au venit la ușă.

Când Red se întoarse cu spatele,Storm reuși să-și închidă fermoarul.După ce scăpă de poziția de „scut”,Pete se lăsă pe marginea sofalei.

-Cine vine aici?

-Băieții de la *Sweet Sip*,murmură Red.Pete sări în picioare.

-*Sweet Sip*.Ea se întoarse pe călcâie pentru a se confrunta cu Storm.Nu mi-ai spus că asta era compania pe care o tot curtai ca să te sponsorizeze.Nu poți face asta.

-Nu poate? De ce dracului nu poate? întrebă Red.

-Și atunci ce-o să faci? O să ștergi *Tunetul* lui Storm de pe barcă și o să pui *Miss Sweet Sip*?

-Așa merge sponsorizarea,îi spuse Storm cu o voce care nu prea părea binevoitoare.De astă dată râsul ei se auzi tare,ca o cascadă.

-Atunci,ar trebui să-i spui-făcu o pauză pentru a-și aminti o denumire cât mai stupidă a acestor produse-Tarty Tango.Red se uita surprins la ea.

-Ce-a pățit Pete?

-Cred că n-a mai rezistat la programul ăla inuman.A luat-o razna.

-Sau,adăugă Pete,prăbușindu-se pe sofa,*Strawberry Bang*.

-Ei,Storm.Fă ceva cu ea,oprește-o.

-N-am fost în stare s-o opresc în ultimele trei zile.Storm se îndreptă spre dormitor Ce te face să crezi c-aș mai putea s-o opresc acum?

Red urmărea lacrimile care curgeau pe fața lui Pete.

-Ascultă-mă,Pete.Încearcă să-ți revii.Dacă spui asemenea lucruri în fața lor,îi strici toate afacerile lui Storm.Era prima oară când Red nu-i spunea fetițo și asta o bucură.Uscându-și obrazii cu dosul palmei,Pete îi spuse:

-E în ordine,Red.

Storm se întorcea din dormitor,unde îmbrăcase o cămașă moale și chiar în acel

moment se auziră bătăi în ușă.Îi privi trăsăturile și o întrebă:

-Vrei să le spun cine ești? în mod sigur i-ar interesa cine proiectează carcasa turbinei.Ești pregătită să le răspunzi la întrebări?

-Sigur că da,îi răspunse Pete cu un zâmbet în colțul gurii.Dar numai dacă o vor numi *Fruitty Toot*.

Înainte ca Storm să-și poată vărsa mânia pe ea,apărură reprezentanții de la *Sweet Sip Bottling Company*.Toată atenția se concentra asupra lor și ei acceptară cu plăcere invitația făcută de Pete de a vizita locurile de pornire în cursă.

Următoarele două ore discutară în amănunt problema carcasei.Pete le explică motivul pentru care intenționau să facă acea derivație de douăzeci de centimetri în carcasa noii turbine.În prezent,motorul și carlinga *Tunetului* împărțeau în două lungimea carcasei,dar prin modificarea ce se proiecta acum,turbina urma să aibă motorul și carlinga la stânga și,în acest fel,ar fi mărit stabilitatea ambarcațiunii la întoarcere.Apoi,Pete le vorbi despre aerodinamica carcasei actuale și despre îmbunătățirile aduse de noile materiale,care erau atât de ușoare.În momentul în care Storm se afla în cea de a doua cursă,ea îi învătă cum să asculte motorul,cum să urmărească mișcările ambarcațiunii și semnificația felului în care apa rămânea în urma bărcii,ca o coadă de cocoș.

Era clar că aceștia se hotărâseră să investească în hidroplanoare și că Storm își găsisse sponsorul.Ziua trecu foarte repede și Pete își aminti numai anumite momente ale ei.Storm ocupă locul doi,în cea de a doua întrecere și mai câștigă astfel încă trei sute de puncte.Pete rămase alături de Phil în timpul cursei pentru Marele Premiu,care precedă cursa finală a competiției.

În finală,*Tunetul* concură alături de *Coastal* și *Premium*.După cele trei curse,râul era ca apa unui lighean,tulburată de atingerea unei mâini.Când Storm era din nou la linia de pornire,Pete știiu că aceasta avea să fie cursa decisivă.Își înfipse degetele în palmă,până când Storm termină,câștigând un total de o mie de puncte în acea zi.Storm se rezemă cu umărul de camionul cu piese de schimb, obosit cum nu mai fusese de mult.Ziua se terminase; rezervoarele cu combustibil plecaseră; reapăruseră țigările și berea.Bărcile erau trase afară și închise.Lumea pleca și apăruseră oamenii care se ocupau de curățenie.Storm închise ochii și sorbi o înghițitură de bere.

-Bună iubitul.Storm avu impresia că aude o pisică torcând.Cu capul dat pe spate,el își ridică pleoapele atât cât să vadă cine era în fața lui.Văzu o față îmbrăcată în satin roșu,care îi zâmbea.Mirosul tare al parfumului îl făcu să se gândească la o drogherie.Urmărind-o printre gene,el îi văzu degetele care se îndreptau spre fermoarul salopetei.Deschizându-l,ea începu să-l lase în jos,până

la capăt.Ochii ei negri începură să ia un aspect languros.Storm continua să stea cu un călcâi sprijinit de camion.O lăsă să-i alunece între picioare și să-și strecoare o mână cu care începu să-i maseze fesele încet.Nu-i vedea fața.Pe față o interesa numai trupul lui.Degetele ei fierbinți îi atinseră apoi gura.Își aminti că și Patience făcuse acest gest cu o zi înainte.Își aminti ochii ei verzi, imenși,oferindu-i dragoste,gura lipită de a lui,mâinile care îl mângâiau.

În acel moment deveni conștient de prezența ei în apropiere și-și întoarse capul.

Ea se rezema de *Tunetul*,cu capul ușor lăsat într-o parte,de parcă ar fi găsit că scena care se desfășura în fața ei,era foarte interesantă.Erotică.Pete găsi scena incredibil de senzuală.N-ar fi fost așa dacă Storm ar fi trăit-o cu adevărat și ar fi simțit-o.Dar nu era așa.El asista la propria lui seducere.Dacă mâinile care-l atingeau ar fi fost ale ei,ea știa că Storm ar fi fost pierdut de acum.Aceasta o ajută să evite orice urmă de gelozie.Pete știa,se gândi Storm.Înțelegea că mâinile care-l mângâiau atingeau doar carnea și erau urmate de o stare de repulsie.Cum naiba de-l cunoștea Pete atât de bine? Se simți gol.Mai mult decât atât,se simți expus în mod inutil.Fata care îl mângâia pe Storm înțelese și ea și-și retrase mâinile cu regret.

-Poate altă dată,ce zici,Stormy? Poate la anul? Trecând pe lângă Pete,ea adăugă: Ești o norocoasă.Pete ridică din sprâncene către Storm și apoi se retrase.Se duse spre autobuz să-și ia bagajul.El o urmă înăuntru și îi bloca ușa.

-Patience,îi spuse el.

-Nu mai este timp pentru Patience,spuse ea.Vreau să prind avionul de la șase.Îmi pare bine că totul a mers așa cum trebuia.Acest loc doi este foarte bun,dacă ne gândim în ce condiții l-ai ocupat.Cei de la *Sweet Sip* sunt deja cucerți.Îți doresc mult noroc.Cuvintele ei curgeau ca apa râului de care de-abia se despărțise,îi întinse mâna.Mi-a făcut plăcere să lucrez cu tine,Storm.Ne mai vedem la sfârșitul săptămânii,când trebuie să aduci *Tunetul* pentru reparații.

Prinzându-i degetele în mâna lui,Storm o trase în brațe.Ea nu se împotrivi.Dar nici nu mai participă ca altă dată.El îi privi ochii mari,de smarald și văzu acolo o lumină generoasă,ca de obicei.Îl durea privirea ei,asa că îi acoperi fața și începu s-o sărute.

Fii calmă,Patience,își spuse ea.*Numai de data asta*.Dar sărutările lui erau tot mai agresive.Ea simți cum îi explodează în corp o sferă de căldură și-i invadează tot corpul.Ea voia dragostea lui,dar dacă el nu urmărea decât pasiunea,pentru ea nu era de ajuns.Încercând să se controleze,Storm o îndepărtă de el.

-Ar trebui să te grăbești,dacă nu vrei să pierzi avionul.

O sclipire a ochilor ei îl făcu să creadă că ea va rămâne. Pentru binele tău, pleacă acum. Pleacă departe și cât mai repede. Cu un efort, Pete se aplecă și-și luă bagajul, apoi se îndreptă spre ușă. Ezitând, se întoarse spre el.

-Storm...

-Știu. Sunt un încăpățânat.

CAPITOLUL 5

-Ai un minut liber?

Dave Wilkes fu surprins de dezordinea din biroul lui Pete.

-Știu, îi spuse ea. Am întins aici toate desenele pentru carcasă, la loc. Încercă să-i facă loc printre planșele întinse. Cu coada ochiului îl zări încercând să-i dea la o parte niște desene, care se aflau pe un scaun. El ezită, apoi se îndreptă.

-Alea sunt în ordine. Stai jos. Acolo. Indică un colț de birou. De pe o margine începu să cadă niște corespondență mai veche. Pune-o acolo, unde crezi că mai există vreun loc liber.

-Pete, ai văzut cutia asta neagră cu sertare? Dave apucă unul din ele și îl trase. Era gol. Dacă nu știi cum să folosești sertarele astea, ți-aș putea da bucuroș câteva informații.

-Nu-mi pot găsi lucrurile dacă le pun în dulapuri. Nu mai țin minte ce am pus și unde.

-Nu te deranjează să lucrezi într-un birou murdar? Ochii ei verzi se îngustară.

-Biroul ăsta nu este murdar. Este doar aglomerat. Cu excepția colecției ăsteia de cești de cafea, nu mai există altceva murdar. Dave își duse mâna la inimă și-i spuse:

-Să știi că mi-ai zis-o! După ce-și suflă scrumul de pe unul din degete, Pete își lăsă bărbia în palme.

-O, am uitat schițele. Apoi încercă să simuleze niște eforturi disperate de a le găsi.

-Nu-i nimic. Le găsești mai târziu. Nu pentru asta am venit. Vorbește-mi despre *Tunetul* lui Storm. Se auzi un zgomot de hârtie mototolită brutal, apoi Pete își netezi cutele palmei cu degetul. Apropo, cum ți s-a părut Storm? Cum l-ai găsit?

-De fapt, el m-a găsit pe mine, îi spuse ea cu un gest vag. Eram în carlinga de la *Tunetul*.

-Hai să nu ne mai jucăm cu vorbele, fetițo. Pete desfăcu proiectele *Tunetului* și le prinse la fiecare capăt cu un obiect mai greu. Reluă fiecare etapă a reconstrucției. Întrebările lui Dave i se părură bine plasate.

-...și două console aici. Apoi, împreunându-și palmele, Pete le așează peste desene. Asta a fost.

-Destul.O mulțime de suportți.Sincer să fiu,nu știu cum i-ai putut pune.Ar trebui să fii mândră de tine,fetițo.Pete ridică suportul de flori pe care-l pusese să aprijine desenul și acesta începu să se roluiască.Mai ții minte lista de materiale pe care ți-am spus să le comanzi? Mai adaugă și niște dinamită.

-Nu este nici un motiv de răs,șefule.Dacă râul Detroit n-a rupt-o,o poate face o lovitură cu bățul.

-A,uitasem,mi-ar trebui specificația pentru ambarcațiunile de cinci litri...

Pete nu-și văzuse niciodată biroul noaptea.Chiar și în zilele cele mai întunecate, când pătrundea o lumină destul de slabă din exterior,ea avea lumină și de la ferestrele care dădeau în atelier.În seara asta,atelierul era întunecat.O lampă răspândea lumină pe desenele ei.Lumina nu ajungea până la colțurile camerei, unde părea că scade și din intensitatea pe care o avea.Pierdută în gândurile ei, Pete desena în continuare.Dave nu-i spusese să-l aștepte pe Storm.Nici n-o întrebase la ce lucra.Băgându-și capul pe ușă,el spusese doar că era jos,în salonul oficial,așteptându-l pe Duchene.Când se hotărâse să rămână pentru a mai lucra,avusese intenția să mai recupereze din pierderile din ultimele zile.Dar continua să se uite fără spor la desenele pe care le avea în față,fără a merge măcar la masă.Deodată,își dădu capul pe spate și se întrebă de ce făcea toate astea.Dar, chiar atunci se auzi zgomotul-cel pe care-l aștepta ea-zgomotul de la atelier.Era singurul sunet care pătrundea de jos,până în biroul ei.Renunță la ferestra de la care îl observa ea pe Storm și urmări șirul de lumini care venea din tavanul atelierului.Se mai aprinse încă un șir de lumini și locul părea luminat feeric.Se ridică și încercă să respire adânc.Își trecu degetele prin părul pe care avusese intenția să-l pieptene,își mai aranja mânecile bluzei, care nu mai arăta prea curată după șaisprezece ore de folosință și-și netezi cutele blugilor, care făcuseră pliuri pe coapse și genunchi.Oprește-te,își spuse ea.Doar nu te întâlnești cu Storm.Ascunsă într-un colț,Pete se uită în atelier.Storm,cu trupul athletic, îmbrăcat într-o cămașă și blugi,vorbea Dave.Trailerul lui, care adusese *Tunetul*, se oprise.Ea se forță să rămână liniștită,deși trupul îi tremura.El era bărbatul. Deveni conștientă de asta,emoțiile stăpânindu-i sufletul.El nu era un bărbat pe care-l iubea ci singurul bărbat pe care l-ar fi iubit vreodată.

Dave o observă și se uită îngrijorat la ea.Ea îl urmări pe Storm care îi atingea umărul lui Dave.Avu loc un schimb de cuvinte și apoi Dave i-o arătă lui Storm. Pentru prima oară în lunile acestea în care ea îl urmărise pe Storm din acest loc,el se întoarse și o privi.Ea îi întâlni privirea directă.Simți dintr-o dată cum începe să-i bată inima tot mai rapid.Ochii lui Storm urmăriră o linie invizibilă din locul unde stătea,spre trailerul bărcii,apoi făcură înconjurul atelierului și

reveniră la ea. Numai cineva care-l cunoștea ar fi putut remarca mișcarea imperceptibilă a buzelor lui. Ea se pierdu cu totul când văzu că Storm era atât de controlat. Se controla tot așa cum este controlat un animal sălbatic, care vrea să scape. Dave se uită din nou la Pete, înainte de a se întoarce să vorbească cu Red Morgan. Ea își puse o mână pe stomac, în locul unde începea să simtă frica. Ușa ei era deschisă și ea îl auzi venind pe trepte. Pulsul îi creștea la auzul fiecărui pas. Rămăsese cu ochii ațintiți asupra atelierului. Îi urmări pașii care ajunseră la pragul biroului ei. Storm o privi începând de la sandalele prăfuite și părul ciufulit, privirea lui atârându-se flămândă pe curba sânilor și a șoldurilor ei. El observă că una din mâini era așezată la nivelul stomacului. El simțea aceeași senzație ciudată ca și ea și încercase să-și înfrângă toate dorințele, stând departe de ea. Efortul făcut de el nu dusese la rezultate. Când Pete plecase, mai rămăsese destul din ea, care să lumineze colțurile întunecate ale existenței lui. Și acum... La naiba!

-I-am spus lui Wilkes că am neglijat să-ți mulțumesc pentru ceea ce ai făcut, îi spuse el. Numai atunci ea se întoarse cu fața spre el.

-Da, este adevărat că nu mi-ai mulțumit, îi spuse ea. Storm îi zâmbi:

-Am uitat că-ți place să spui întotdeauna ceea ce gândești. Ce prostie din partea mea. Intrând în biroul ei, se uită de jur împrejur. În acest caz, îi mulțumesc, pentru contribuția ta personală. Pete simți deodată o durere acută de inimă. Mulțumirile lui o atinseseră. Lumina cădea indirect pe fața lui, reliefându-i trăsăturile. El alese o piesă de la o pompă dezamblată, pe care o desena, Pete. O privi curios.

-Noi proiectăm produse pentru industria ,automobilelor, în extrasezon, îi explică ea. El puse piesa la loc.

-Iulie este extra-sezon? Storm veni lângă ea, la fereastră.

-Programul meu este ca al unui designer de costume de baie și lucrez cu șase luni înainte. Storm își puse mâinile în buzunarele pantalonilor. Nu se auzea decât zgomotul materialului care ceda.

-N-a fost decât un joc, murmură el, uitându-se spre atelier. M-ai găsit interesant.

-Dave a vorbit prea mult. El nu-se așteptase la această reacție.

Pe Storm îl curpinse mânia. Fusese o vreme când nu-l interesa prea mult părerea unei femei. Asta fusese înainte de a o pierde pe Abbie. La început le arunca priviri grăbite și nervoase, căutând vreun semn că și-ar pierde controlul emoțional. O parte din el știa că-și putea pierde imediat controlul și că asta i-ar aduce numai probleme. Cealaltă tânjea după apropierea lor. Storm și-o aminti pe mama lui, care îi spunea că i-ar trebui ajutor medical. Să-l ajute, să-i îndepărteze durerea din suflet. El refuzase. Nu era și așa destul de rău, că durerea asta continuă

îl macină zi de zi? Cum ar fi fost să lase pe cineva, care să-și bage nasul în problemele lui, pe care oricum nu le-ar înțelege?

Te consideră un fel de cobai al ei, îi spusese Wilkes. Și Storm se simțise tot așa.

-Din felul în care te uitai la mine și în care îmi ghiceai gândurile și-mi anticipai deciziile, asta am înțeles. La naiba. Totul a fost doar un joc. De ce? Nu suportă un bărbat solitar?

-Storm, n-am gândit așa.

-Dar cum? Ce ai fi vrut să afli? De când a murit Abbie nu m-am uitat în ochii niciunei femei. Ce-aș fi putut să văd în ochii tăi? O curiozitate arzătoare pentru detalii morbide? Că mă considerai un ratat, un alcoolic? Că am avut parte de umilință? De regrete că am ajuns ceea ce se vede? Pot să citesc asta și în ochii celorlalți piloți. Oare Duchene în ce stare este astăzi? Poate fi sigur de reflexele lui? Pete își aminti momentele petrecute la hotel, oamenii care probabil altă dată îl văzuseră beat.

-Dar eu n-am știut nimic de toate astea... de Abbie. Storm părea că nu o aude.

-Detroitul a fost un experiment? Un test? Dorința de a evada din laborator? Privirea lui alunecă spre fereastră. Oare el va reacționa la stimuli? O să-l ating, o să-l mângâi să văd ce reacție e. Storm se simțea înșelat în cele mai profunde sentimente. Ea părea acum atât de diferită, de pură, de generoasă. Îi dedicase timpul, energia, grija, fără a aștepta nimic în schimb. De ce ai gândit așa?

-Cum așa? se minună ea. Luptând cu dorința de a-și potoli supărarea, Pete își căută cuvintele care să poată ajunge la el. Când eram mică, începuse ea, tata a atârnat o căsuță pentru păsărele într-un copac din fața ferestrei mele. Atunci cred că am înțeles că a urmări viața, este la fel de plăcut ca și când ai trăi-o, atâta timp cât prima n-o înlocuiește pe a doua. Era pe atunci o pasăre care venea să se hrănească din când în când. Pe atunci DDT-ul nu fusese încă folosit pentru bolile păsărilor. Sturzii dispăruseră în masă. Dar cel hrănit de mine, nu. Pete începuse să zâmbească; l-am văzut printre celelalte vrăbii și am remarcat cât de îndrăzneț și frumos era. Și puternic. Și era un supraviețuitor. Am simțit că am avut un mare rol în supraviețuirea lui, din cauza semințelor pe care i le-am dat. Avea un fel de aroganță, care intimida celelalte păsări. Prefera singurătatea. L-am îndrăgit foarte mult. Uitându-se la Storm, ea continuă: am învățat multe despre felul lui de a fi, despre temperamentul lui, dar numai atât. Într-o zi, după ce am pus semințele în căsuță, a venit și el. Aveam mâna scoasă afară și am încercat să nu mă mișc, ba mi-am ținut și respirația. El a sărit de pe o ramură și s-a așezat pe palma mea.

N-ar fi trebuit să facă așa ceva. Ar fi trebuit să se simtă amenințat. N-am să uit niciodată momentul acela; căldura lui și inima lui care îmi bătea în palmă. Ea

oftă încet: asta mi-a dat tot ce am vrut. Plăcerea prin însăși existența lui. Într-o lume plină de vrăbii, un sturz mi-a înșorit viața. Se întoarse spre el, încredințându-i acest secret. N-am așteptat nimic de la el, mi-a făcut doar plăcere să-l îngrijesc. Atunci Storm făcu ceea ce ar fi vrut să facă de când intrase în încăpere. Întinse amândouă mâinile după ea și o trase spre el.

-Așa de neconvențional cum pare, micuța pasăre îl bate pe cobai.

-Dave vorbește prea mult.

-Patience, îi șopti el. Nu-ți pot promite nimic.

-Nu-mi trebuie promisiuni. Ea avea nevoie numai de această îmbrățișare a lui. De mângâierea mâinilor lui. De respirația lui și de căldura lui pe fața ei, pe mâinile ei, pe trup. Și asta era destul.

-Sigur? o întrebă el. Cum poți fi sigură? El știa că ar fi trebuit să plece de lângă ea și să nu se mai întoarcă niciodată. Dar nu mai putea trăi fără ea. A mai fost cineva, care a spus la fel ca tine. La sfârșit a fost foarte rănită.

Și rana ei te-a speriat pe tine, se gândi Pete.

-Nu vreau nici un fel de promisiuni. Nu aștept nimic de la tine.

Ochii li se întâlniră, apoi și gurile. Ea se topi și-și cuceri locul alături de el, fără a provoca nimic dureros, așa cum crezuse el că va fi. Singurătatea îl părăsi încet, tot așa cum îl cuprinsese și ea îl cuceri. Era gata să se ofere cu totul; el era gata să primească. El era un suflet deprimat. Ea era femeie și el fusese prea mult timp singur.

-Dumnezeule, cât mi-ai lipsit, oftă el. N-am vrut să fie așa, dar asta s-a întâmplat.

Una din mâinile lui se așază pe spatele ei și o ardea prin materialul bluzei, iar ea își apropie șoldurile de ale lui. El începu să-i mângâie părul mătăsos. Fiecare atingere a lui îi aducea ceva asemănător mierii fierbinți în vene.

Încet, capul ei se lăsă pe umărul lui. El îi ridică ușor bărbia, pentru a-i acoperi gura cu sărutări, când îi eliberă gura, începu să-i sărute gâtul. Tremurând din cauza dinților lui, care îi rodeau lobul urechii, Pete își deschise ochii larg. Ea observă că cineva stinsese luminile. Mai rămăsese una singură, care se revărsa peste planșeta ei.

-Cred că am rămas singuri, șopti ea. Storm trase aer adânc în plămâni.

-Cred că am rămas pe jos.

-Eu n-am luat masa astăzi, îi spuse Pete. Ție ți-e foame?

-Da, îmi este.

-Ce zici, mergem la mine acasă? Conduc eu. Mâinile lui o strânsesă și mai tare.

Uimită, Pete pe uită în ochii lui și văzu cum pasiunea îi dispăruse. Era gata să pună o altă barieră între ei.

Dumnezeule, se gândi Storm, nu mă lăsa s-o rănesc în vreun fel pe femeia asta.

-Patience...nu trebuie...avem nevoie de timp.

-Da, e adevărat, fu ea de acord. Ochii ei verzi erau plini de umor. Ne vom vedea ca și cum ne-am cunoaște de o săptămână.

-Voiam să spun că...Oare adolescența ta a fost atât de îngrozitoare?

-Fii liniștit, nu mergem acasă la mine ca să sărim imediat în pat. Ea îl mângâie încet pe obraz. Fără promisiuni. Fără obligații. Vom merge încet. Nu ne vom împiedica. Îți mai este foame?

-Da. Storm o ajută să încuie, apoi o urmă în parcare clădirii.

-N-o să te las pe tine să conduci, spuse ea, deschizând ușa unei *Corvette* galbene. Dar trebuie să-ți spun că am reușit să nenorocesc ambreiajul în munți, când am plecat spre Michigan. Ar trebui s-o repar. Asta îi spuse lui o mulțime de lucruri. Ambreiajul nu trebuie lăsat așa ca o mânășă aruncată într-un dulap.

-Nu contează, spuse Storm. Ea ieși din parcare și intră în trafic. Storm își întinse picioarele și-și frecă ochii oboșiți, ascultându-i pălăvrăgeala în același timp.

-De fapt, am vrut s-o vând. Nu este o mașină practică. Consumă foarte mult. Am cumpărat-o când lucram la G.M. Avea deja opt ani vechime dar, ca s-o pot vinde trebuie să repar ambreiajul, mai întâi.

-S-a schimbat semaforul, murmură el, gândindu-se că ea a apăsă pe accelerație din neatenție.

-Poftim?

-Semaforul. E galben acum. Cu două claxoane scurte, Pete zburdă prin intersecție. Din reflex, Storm apăsă pe o pedală inexistentă, lovindu-se cu genunchiul de partea din față a mașinii. Simți o durere acută și-i strigă:

-Ai trecut pe roșu!

-Nu, nu-i adevărat.

-Ai trecut!

-Nu, am trecut pe galben. Este o diferență. Căutând orbește după centură, Storm o găsi în spațiul dintre ușă și scaunul lui. Și-o puse. N-ar trebui să stai pe locul din față, exclamă ea. Storm, tu nu ai voie pe locul ăsta!

-Nu-i adevărat. Sunt doar un pasager speriat. Și semaforul ăsta e roșu.

Pete încetini rânzând. După ce așteaptă verdele, ea trecu cu aceeași viteză și prin intersecția aceea.

-Și asta ce-a mai fost? reuși el s-o întrebe cu dinții încleștați.

-Am trecut în viteză. Nu se vede nici o mașină în depărtare. Noi suntem singuri pe autostradă. Făcu o întoarcere bruscă pe o alee camuflată de tufișuri. Lui Storm îi era frică de stilul ei de a conduce. Am luat-o pe scurtătură, îi explică Pete.

-N-o să mor de foame dacă mai facem încă zece minute pe drum.

Pentru tot restul călătoriei prin Seattle, Storm își ținu ochii închiși. Când mașina se opri, el se relaxă.

-Ori ai rămas fără benzină, ori am ajuns.

-Am ajuns. Storm își verifică soliditatea picioarelor, înainte de a coborî.

-Până acum n-ai încercat să înveți să poți conduce și încet?

Râzând peste umăr, ea îi răspunse:

-Sinceră să fiu, nu. Dar, dacă te gândești la orice altceva care se poate face încet, să-mi spui și mie. El îi urmări picioarele lungi și talia subțire. O să fie o noapte lungă, Duchene, își spuse el. Pete aprinse lumina în camera de zi, iar Storm se așeză pe o sofă cu gri și albastru. De acolo începu să se uite prin cameră.

Interesant, își spuse el, remarcând interiorul care sfida orice conveniență. Un decantor de cristal era așezat lângă un separator de unt. O pictură în ulei atârna lângă un poster de la Saturday Evening.

-Este asta un fel de a-ți exprima personalitatea?

-Nu, este doar ordinea în care le-am cumpărat. Îi stătea bine aici, în cameră, se gândi Pete. Îl așteptaseră atât ea cât și camera.

-Adică?

-Au fost trei considerente: îmi place? Pot să mi-o permit? Pot s-o iau cu mine?

-Și dacă n-ai fi putut s-o iei cu tine?

-Răspunsurile la primele două întrebări se modifică, dacă am mai mult timp de gândire. Uitându-se în jur, ea încercă să-și vadă locuința cu ochii lui. Era plină de imaginație, hotărî ea. Toate se amestecau și erau în același timp ca racteristice întregului, în felul în care notele discordante mixate corect pot produce armonie. Ca de exemplu, felul în care trupul muscular al lui Storm aparținea și se integra acestei camere. Ghicindu-i gândurile, el îi spuse:

-Îmi place, Patience. Îmi place cu adevărat. Ea îi zâmbi cu oarecare timiditate. Cu un zâmbet care lui îi trezi și mai mult dorința de a o săruta. Prințându-i încet încheietura mâinii, el o trase mai aproape până când genunchii ei atinseră sofa, până când corpul ei se curbă și aproape îi căzu în poală.

-Și mie îmi place ce faci acum. Să fii sigur de asta.

-Va fi ceva foarte încet.

-O să-mi placă oricum. Storm începu să-i atingă buzele încet, până când le fură gata pentru a se deschide, cu oftaturi soare. Încet, el îi mângâie fața, nasul și tâmplele, sprâncenele ei mătăsoase îl făcură să-și urmeze calea spre părul ei auriu, care-i încadra fața. Trecându-și degetul spre gâtul ei, îi deschise doi nasturi de la bluză și desfăcu gulerul.

-Te pot simți atât de bine,murmură el.Atât de bine.Ea se gândi că dacă el nu va începe s-o sărute chiar în acel moment,nervii îi vor ceda.El micșoră distanța dintre gurile lor cu un sărut.Când buzele lor se atinseră,se simți ca o răsuflare a unui vânt fierbinte de vară.Limba lui îi exploră gura cu o dorință greu de stăvilit. El se trase o clipă înapoi și după o secundă reveni.Pete oftă,și simți cum i se întunecă vederea.Îi simțise limba între buzele ei deschise.Începuse să se miște ritmic,apropiindu-se și apoi depărtându-se de gura ei.Gemetele ei,care urmau fiecărei retrageri,îi implorau întoarcerea.Ea își ancoră mâinile în părul lui,jucându-se.Ea nu-și mai aminti când Storm îi desfăcu ceilalți nasturi de la bluză.Mâna lui se strecură ușor spre sânii ei,care se întăriră imediat la atingerea lui.Pete se arcui dintr-o dată,vrând să vină mai aproape de mâinile lui.

Storm simțea că își va pierde cumpătul,dacă ea se mai arcuia în poala lui încă o dată.Începu să i se accelereze pulsul.Trebuia s-o oprească și pe Pete.Acum.Își smulse gura de la a ei și o îndepărtă.Dintr-odată,Pete simți ca nu mai are aer.

Benzile ca de fier ale brațelor lui o împiedicau să respire.Strivită de umărul lui,obrazul ei se atingea de materialul cămășii.

-Storm,șopti ea.Ce se întâmplă? Nu mai pot să respir.

-Stai liniștită o secundă.Se auzi un murmur ușor.

-Storm,te rog.

-Draga mea,murmură el.Apoi slăbi strânsoarea.Ai cunoscut vreodată senzația aceea ciudată pe care ți-o dă un picior pe care l-ai avut rupt și apoi încerci să-l folosești din nou,să-l aduci la viață? Numai așa pot să-ți explic ceea e simt acum.Trupul meu are anumite părți care de-abia acum încep să se trezească.Este un proces dureros.Lasă-l să se desfășoare normal.

Relaxându-se,Pete îi atinse fața și zâmbi.Era imposibil să măsoare acel efort,dar reuși să zâmbească pentru că ea știa acum că nu-l făcea pentru ea,ci pentru Storm.Ea se strecură încet din brațele lui și-și încheie bluza.

Storm așteptă până când ea dispăru dincolo de ușa bucătăriei și numai atunci își sprijini coatele de genunchi.Simțea o acută nevoie de ea.Își lăsă capul în palme, cu degetele înfundate în păr.Dumnezeule,cât o mai dorea.Dar nu venise încă momentul.Nu va veni până când el nu va fi sigur că aceea care va fi a lui nu va lua înfățișarea lui Abbie.Nu va fi până când el nu va putea să-i ia trupul în brațe,fără a avea impresia că ține o femeie necunoscută.Nu va fi momentul,până când el nu a putea să se uite în ochii ei verzi fără a dori să fie albaștri deschis,ca cerul unei zile de vară.Se duse după ea,ezitând.Ea era în bucătărie,tăia niște roșii.Capul i se ridică deodată când îl văzu.

-Storm,am uitat de cei de la *Sweet Sip*.Spune-mi ce s-a întâmplat.

Era o femeie deosebită, se gândi el. Era remarcabilă. Veni mai aproape de ea și începu să taie ceapa pe care o pregătise ea în acest scop.

-Au adus un U-79.

-Ce au adus?

-U-79. Ei l-au cumpărat. Pete se uită la el, fără să poată să creadă.

-Ce s-a întâmplat?

-Nu s-a întâmplat nimic. La puțin timp după cursă, proprietarul lui U-79 a anunțat retragerea din activitatea competițională și dorința de a-l vinde. Au anunțat că vor vinde trei carene, o cabină și un trailer, un cărucior de scule, un autobuz pentru membrii echipajului, un garaj de optsprezece metri și echipajul, inclusiv pilotul reveneau cumpărătorului.

-Iar societatea *Sweet Sip* este din Detroit.

-Bravo, Burke.

-Și când te gândești că eu am fost un fel de baby sitter pentru indivizii ăia, o zi întreagă. Dar o să le pară rău, amenință ea, despiciând aerul cu cuțitul de bucătărie.

-Ce vrei să faci? Să-i decapitezi?

-Nu. Dar tu va trebui să-i învingi la fiecare cursă, anul următor. Apoi, cu un aer superior îi spuse: cu barca mea și îndemânarea ta, nu vor avea nici o șansă.

Dumnezeule, se gândi Storm. Cum reușise el să concureze până acum, fără ajutorul ei?

Puțin mai târziu, în sufragerie, stând cu storurile trase, privind unul la celălalt, Pete îl întrebă:

-Ce vrei, să faci acum? Cauți alt sponsor? Storm era întins pe sofa, cu capul în poala ei. Pete îi trecea ușor degetele prin păr, îi mângâia genele. Erau incredibil de lungi și groase. Ea ar fi vrut să le simtă pe obrazul ei. Ar fi vrut...

-Mai am o ofertă, de la niște pizzerii, îi spuse el. Va trebui să rezolv problema săptămâna viitoare. Degetele ei îl mângâiau în continuare.

-Sper că n-ai de gând să-i spui *Pizza Pizzas*?

-Nu, să fii sigură că o să aleg o denumire interesantă.

-Slavă Domnului. Trebuie să-i găsești o denumire mai sobră. Va fi o barcă nemaipomenită; merită un nume pe măsură. Storm zâmbi.

-În momentul ăsta, cred că o să accept orice Societate cu un capital respectabil. Și acum, am nevoie de un taxi, pentru a nu-ți dezmembra canapeaua. Pete oftă și-și dori ca acei douăzeci de dolari, pentru taxi, să-i poată aduce liniștea.

-Aș putea să te conduc eu.. Deschizând încet un ochi, Storm îi răspunse:

-Nu, mulțumesc, nu este nevoie.

-Ei, atunci, ia un taxi. Poate dai peste vreun șofer nebun.

-Aș avea de ales între un nebun pe care nu-l cunosc și altul cu care m-am obișnuit. Între unul cunoscut și altul pe care nu-l cunosc, îl prefer pe al doilea. În următoarele două săptămâni fură împreună tot timpul. Zilnic. În fiecare minut pe care îl putea smulge îndatoririlor profesionale. Dar nu mai rămaseră deloc singuri. Luară masa în restaurante, petrecură duminicile la grădina zoologică. După-a-miezile la plajă. Pete manifesta toată înțelegerea posibilă, așteptând ca acea transformare miraculoasă din inima lui Storm să aibă loc. Câteodată, când el nu știa că era privit, Pete îi putea observa o umbră de durere în ochi și se întreba ce i-o provocase. Făcuse ceva care-i amintise de Abbie? Sau el și cu Abbie fuseseră prin aceste locuri? Când începea s-o atingă, ea simțea că acest lucru îi făcea plăcere și era convinsă că vor face dragoste. Dar nu se întâmpla așa. În unele zile, ei i se părea că Storm era golit de orice sentimente, în altele îl vedea arzând de dorință.

Semnă Pete Burke pe colțul unui desen și apoi întinse mâna după telefonul care suna.

-Pete la telefon.

-Tu ești Pete? După voce nu mi-aș fi dat fi seama.

-Salut, Storm. Îi apăru un zâmbet pe buze, apoi obișnuita căldură care îi invadea toată ființa.

-Luăm masa împreună în seara asta?

-Sigur. Unde ne întâlnim?

-La mine? Inima lui Pete începu să bată deodată. Se întâlniseră în restaurante, conducându-și fiecare mașina lui, apoi ducându-se fiecare acasă la el. Storm nu mai revenise în casa ei. Ea nu fusese niciodată în casa lui.

-Bine. Ne întâlnim la tine. La ce oră? Ce să aduc?

Deci asta va fi seara cea mare, o anunță creierul ei. Celelalte organe recepționară și ele mesajul.

-Adu-te doar pe tine. Vocea lui avea ceva ciudat. Știi unde locuiesc?

-Da, și-am văzut adresa pe scrisori. Știu strada.

-Poate că voi fi în curtea din spate, încercând să aprind cărbunii, când o să ajungi tu. O să las ușa deschisă. Intra și vino în spatele casei. Mâna ei mai rămase, pe receptor și după ce închise telefonul.

Ce-l făcuse să aleagă casa asta? se miră Pete, Nu pentru că n-ar fi fost o casă frumoasă. Studie casa din spatele parbrizului mașinii ei. Era construită în stil Tudor. Acoperișul era destul de jos și-i dădea un aer de confort și de siguranță. Ferestrele erau din lemn, cu draperii. Când văzu ca nu-i răspunde nimeni la ușă, Pete

intră.Ea spera să-poată privi casa în liniște.Se-trezi deodată în camera de zi,pe care o studie în trecere.La o primă privire,totul era de un bun gust.Totul.Același material de la draperii acoperea și sofa și scaunele.Predomina o nuanță de bej odihnitor care se putea regăsi și în covor și în culoarele pereților.Aceeași precizie cu care Pete își calcula desenele fusese folosită la decorarea acestei case și la așezarea fiecărui obiect din interior.

*Asta nu fusese casa lui Storm,se gândi ea.Îi aparținuse total lui Abbie.*Se simți puțin stânjenită când văzu perne cusute de mâna ei,flori aranjate cu aceeași grijă,fotografiile ale lor.Prin fereastra deschisă de la bucătărie răzbătea o muzică de undeva de la un aparat de radio.Storm o auzise probabil intrând și-i auzise zgomotul tocurilor pe dalele holului,pe care o chemă:

-Vino,sunt aici.Urmând locul de unde se auzea vocea,îl găsi purtând un șorț și pregătind un sos pentru friptură.

-Unde aş putea să mă spăl pe mâini? Am venit direct de la birou.

-Baia este sus,pe scările de acolo.Pete se gândi că și-a pierdut mințile deodată.

Sau că era o masochistă.Se spălase la serviciu timp de treizeci de minute și fusese așteptată de patru ingineri,care-și pierduseră răbdarea.Dar ea trebuia să vadă și baia.Urcă scările și se opri în dormitor.

Pe o noptieră era o fotografie a ei.Dormitorul era în nuanțe de verde.O pătură în formă de inel acoperea patul în care cei doi făcuseră dragoste.Se mai simțea în cameră un miros ușor de flori.Pete simți că-i era și cald și frig în același timp,de parcă ar fi avut gripă deodată.

Se forță să ajungă la o altă fotografie înrămată.Abbie avusese un ten impecabil,ochii de un albastru deschis.Părul negru,lung până la mijloc era pieptănat spre spate.Zâmbetul ei părea destul de misterios.Deși știa că nu avea dreptul s-o facă,Pete deschise dulapul.O invada mirosul masculin a lui Storm.Închise dulapul și deschise un sertar de unde se rostogoli un portofel din mătase.

Coborând scările,Pete se întrebă care putea fi semnificația tuturor celor văzute.

Storm îi făcuse vreun altar aici lui Abbie? Erau prea multe fotografii peste tot.

Hainele nu mai erau.Dar ea era mai prezentă ca oricând...de parcă ar fi putut reveni în mijlocul lucrurilor.Acum,Pete știe.Știe că n-ar putea face dragoste cu el în patul lui și al lui Abbie,acolo unde fiecare respirație s-ar umple de fâptura lui Abbie; acolo unde ar trebui să-și pună capul pe perna cusută de Abbie și unde ar vedea ochii ei albaștri urmărându-i.N-ar putea.

Seara decurse mai bine decât ar fi sperat ea.Curtea din spate nu avea prea multe elemente care să-i amintească de Abbie.Friptura fusese excelentă și sosul bine pregătit.Desigur,vinul fusese Duchene.

-Ești un bucătar excelent,îl complimentă Pete.

-La focul în aer liber mă descurc destul de bine.Dar în bucătărie fac prea multă murdărie.Pete avu ușoare frisoane și Storm își trecu mâinile peste brațele ei goale.

-S-a cam răcorit.Vrei să intrăm?

-Nu,nu încă.Un fulger luminează cerul.Pete numără până la trei înainte ca tunetul să se audă.

-O să fie furtună.Așa este întotdeauna când se face frig după căldură.Frunzele începură să se miște și se simțiră primii stropi de ploaie printre frunze.

-Eu spăl farfuriile,iar tu le usuci,îi sugeră Pete lui Storm,intrând în casă cu farfuriile.Începuse ploaia,cu stropi destul de mari.Când pleci în Indiana? îl întrebă ea,în timp ce lucrau cot la cot.Următoarea competiție cu *Tunetul* pe Ohio urma să aibă loc peste șase zile,în Evansville,Indiana.

-Mâine dimineață.

-Mâine dimineață,repeta ea ca un ecou.Bucătăria se luminează deodată de la un fulger,care îi luminase fața,intensificând semnele de mare dezamăgire pe care le intuisese el.

-Patience,ți-e teamă de furtună?

-Nu.Luând un prosop,ea își uscă mâinile cu mișcări dezorientate.Îmi plac furtunile,dar să nu aibă intensitate prea mare.

-Ar fi trebuit să ghicesc asta,îi spusese Storm sec.Pete începu să circule prin încăperea,fără țintă,atingând lucrurile.O,n-aș vrea să-mi ceară să rămân aici.Pe lângă faptul că n-ar fi putut rămâne,nici nu i-ar fi putut explica motivul.El ar fi trebuit să înțeleagă și s-o scoată pe Abbie dintre ei,la momentul oportun.Începu să atingă tot felul de obiecte,apoi să le lase la locul lor,numai pentru a-și face de lucru.Ce se întâmplase? Storm,o urmărea jucându-se cu un prosop de bucătărie pe care erau ornate inițialele A și S.Ca și când devenise dintr-o dată conștientă de ceea ce făcea,îl lăsă jos.

-O să-ți simt lipsa,oftă ea.Vei lipsi zece zile.Storm se uită la șervetul brodat de pe peretele bucătăriei,la care se uitase și ea puțin mai înainte.Era scris: *Aceasta este bucătăria lui Abbie Duchene*.Tot ei îi aparținuse și casa.Și soțul.Dumnezeule,cum de fusese el atât de insensibil.De ce nu realizase că o va răni aducând-o în sanctuarul altei femei? Veni încet spre ea,încercând s-o scoată din acest loc,unde ea încercase să ignore totul pentru el.O luă în brațe și o sărută.

-Trebuie să pleci?

-Da,așa cred.Pete oftă de bucurie că scăpa din acest loc.

-Hai să luăm o umbrelă și să te conduc la mașină.

Când Storm intră în casă, se uită îndelung la balansoarul care se afla la intrare.

Apoi se duse către telefon și o sună pe sora lui Abbie.

-Îți simțim lipsa, Storm, îi spuse Andrea.

-O să trec pe la voi, în curând, promise el. Andrea, mai am încă balansoarul tău și al lui Abbie. M-am gândit că ți-ar place să-l ai, pentru bebeluș.

O auzi oftând și Andrea spuse:

-Mi-ar face mare plăcere. Mulțumesc, Storm.

CAPITOLUL 6

-Ce naiba faci, Pete?

Dave lăsa să-i cadă ziarul cu rubrica sport pe birou, întâlnindu-i privirea lui Pete. Mila și indulgența din privirea lui o iritau.

-Citesc, spuse ea.

-Pe podea?

-Dacă o să mai ridici ziarul un pic, n-o să mai fie nevoie să mă aplec.

Pete se dădu câțiva pași în spate, până când atinse scaunul cu șezutul.

-Dacă îți mai poți reține curiozitatea încă un moment, o să-ți dau tot ziarul.

Dave reveni la articolul pe care-l citea. Pete își puse mâinile în poală și așteptă liniștită, zece secunde.

-Storm s-a calificat sau nu?

-Nu, veni răspunsul.

-N-a concurat?

-Nu scie.

-Crezi că s-a întâmplat ceva? Nu, probabil că va concura azi. Poate chiar acum, este acolo. M-a sunat de la hotelul în care sunt găzduiți. Fără a-și ridica privirea de pe articol, Dave deschise un sertar și scoase un plic gros, pe care-l aruncă pe birou. Acesta alunecă și ateriza în poala lui Pete.

-Ce este ăsta? întrebă ea.

-Biletul meu de avion. Zborul este programat pentru mâine la ora opt. Vei lipsi de la cursele pentru calificare, dar vei ajunge la timp pentru competiția de duminică.

-Mă expediezi acolo? Nu este nevoie să...

-Vreau eu s-o fac. Te rog. Du-te la Indiana. Mai întoarce o pagină și adăugă: Eu sunt baby sitter duminica asta.

-Dar tu...

-Atunci fă-o tu pe baby sitter-ul și mă duc eu la Indiana?

-Oh, nu, am plecat. Înșfăcând biletul, Pete se îndreptă spre ușă.

-Mai este un singur lucru pe care aș vrea să ți-l amintesc.

Din moment ce te duci acolo ca reprezentant al firmei Wilkes, amintește-ți că mai sunt și alte bărci ale firmei acolo.

-Să fii sigur de asta. Pete zbură spre casă, folosind fiecare posibilitate de a mai scurta timpul. Își cumpără o pereche de pantaloni verzi și o bluză de mătase. Își aruncă lucrurile în sacoșă, încuie apartamentul și se grăbi spre aeroport. Poate că nu avea cum să ajungă la calificările zilei, dar nu avea cum să le piardă pe cele de a doua zi. Avea să fie acolo la zece treizeci, ora locală.

Auzi câteva saluturi prietenești, dar le răspunde în grabă și îl caută cu privirea pe Storm. Și îl găsi. Îl simțea ca pe o undă de plăcere viitoare. Și, pentru că îl simțea cu toată ființa ei, ea observă că el purta o uniformă de concurs care nu prea se potrivea cu atmosfera din jur. Privirea lui Storm fu atrasă de ceva strălucitor, verde, de la capătul coridorului, spre locul de pornire. El se opri să admire corpul suplu care se îndrepta spre el. Când își dădu seama că femeia aceea era chiar Patience, el își dădu seama că, de fapt, pe ea o aștepta.

Apăru apoi părul ei blond și Patience îi zâmbi. Îi simți apoi parfumul și, în final, cu o tresărire de bucurie, el îi simți atingerea, care se simțea atât de fragilă, când fata i se aruncă în brațe. Numai atunci el crezu că este reală și că este acolo. Era bină că venise. Mai mult decât atât, îi era necesară. Când ea încercă să-i spună ceva, el îi acoperi gura cu sărutări. Știa acum că avea nevoie de ea. Înainte, el crezuse că această nevoie de ea îi va apărea peste noapte, dorind-o alături de el. Dar nu fusese așa. Apăruse așa, după scurtele momente pe care el nu putea să le definească corect: erau trezie sau aducere aminte. În ultimul an, soarta îl cam răsfătase pe acest bărbat, pe care tot ea îl lovise atât de tare. Acum, în ultimele săptămâni, când somnul se îndepărta de el, nu mai rămânea nimic decât ziua respectivă, ca o coală albă de hârtie care aștepta să fie scrisă.

-Când te-am văzut, spuse Storm uitându-se în ochii ei, mi-am zis: Duchene, nebunule, ai cam sărit calul cu fata asta. Pete se uită la fața lui care exprima chiar ce gândea și oftă fericită:

-De asta erai atât de șocat, atunci. Pentru moment am crezut că aveai vreo prostituată cu tine, în autobuzul echipei.

-Șocat? Deodată el zâmbi, cu un zâmbet care părea inocent și eliberat de orice fantome ale trecutului. Sigur că am fost șocat. Sunt și acum șocat. Porți culorile de la *Coastal*.

-Dumnezeule, știi că ai dreptate? Râzând, ea se lăsă din nou în brațele lui. Ce-i cu ceilalți?

-'Neața, Pete, îi spuse Red ieșind din autobuz: Dacă fusese surprins s-o vadă, avusese cel puțin politețea să nu o arate. Am crezut că ai plecat, Storm.

-Plecat? întrebă Pete.Unde te duci?

-Cei de la pizza au aranjat un prânz.Trebuie să mă duc acolo și să-i farmec cu prezența mea.Dacă ei sponsorizează *Tunetul*,eu voi fi vicepreședințe,sau cam așa ceva.

-Dar nu ai experiența necesară pentru asta,argumentă ea.

-Sunt ultimul pe listă astăzi.Și nu voi primi startul până pe la patru.Oricum,mă întorc înainte de ora asta.O trase în brațele lui și-și îngropă fața în părul ei.Vino cu mine.O să fie cam plictisitor.Nu pot să mă gândesc la altă distracție,decât să-ți gălesc piciorul sub masă.

-Aș vrea să merg.Dar...Dave a accentuat faptul că sunt aici cu o misiune oficială.Trebuie să acord aceeași atenție tuturor clienților de la Wilkes.

-Aceeași atenție? Cum vrei să acorzi aceeași...

-Hei,Pete,o strigă Ricky Stevens.Cei de la *Premium* te așteaptă.Este și Jerry cu noi.Vor să te uiți la flotorul de sprijin.Pete făcu o figură dezamăgită.

-Ei,ai auzit și singur.Tu poți să te duci,eu va trebui să-mi rezolv problemele.Ne vedem tot aici...?

-Pe la unu și jumătate sau două.Dar nimeni nu-l mai văzu la acea oră,nici la trei.

-Este trecut de patru,Red,îi spuse Pete.Ea făcea înconjurul camionului cu scule.Red încercă s-o urmărească cu oarecare calm,dar cedă:

-Unde este?

-Nu știu.

-Dacă întârzie,o să mai aibă drept să concureze?

-Nu știu.

-Dacă nu se califică,cei de la pizza îi mai sponsorizează?

-Dar ce-i asta,un test sau cam așa ceva? Este ultima oară când îți spun că nu știu.Și nu te mai învârti atât.Mă amețești.Pete renunță și nu se mai învârti în cerc,ci începu să străbată locul cu pași foarte mari.

-Nu mai pot rezista.Spune echipajului să ducă *Tunetul* la apă.

-Nu pot face asta.Hidroplanoarele nu sunt proiectate pentru a sta prea mult timp în apă.

-Încerci să-mi spui și mie cum sunt proiectate? El îi aruncă o privire inocentă.

-Asta în caz că poate ai uitat.

-Exclude posibilitatea asta.Pune-o la apă.O pilotez eu.Pete știu că fusese prinsă pe picior greșit.

-Ești pilot calificat? Ai diplomă? Pete se uită încruntată.

-Nu am diplomă.

-Aha,aici nu prea merge așa.Ai sau nu calificare.Și tu nu ai.

-Pe naiba.Pot să fac cursa asta.Eu testez fiecare barcă proiectată de Dave.

-Da? Asta e foarte bine.Dar nu păru prea impresionat.Regulile acestui sport spun clar: dacă ești calificat sau nu.Pete se așează dezamăgită lângă el,cu privirea ațintită la intrare.Red îl văzu pe Jeff Croup îndreptându-se spre ei.Adoptară,atât ea cât și Red,niște mine lipsite de orice motiv de îngrijorare.

-Concureți sau nu? îi întrebă el.

-Da,concurăm,îi răspunse Red țăfnos.

-Când?

-Când va fi prea târziu și n-o să aibă cine să ne urmărească,îi răspunse Red.

Storm vrea să ia cele mai multe puncte acum.Și nu vrea să concureze de două ori.

-Treaba voastră.Își ridică privirea spre Red și îi putu citi în ochi că nu-l prea agreea pe acesta.Pete se hotărî.Îi aruncă o privire decisă acestuia,apoi,își șopti:

-Nimeni nu trebuie să știe că nu este Storm cel din cabină.Văzând că Red nu mai avea nimic împotriva,Pete continuă: Eu sunt cam de aceeași înălțime cu Storm.

Dacă voi ieși din autobuzul echipei,îmbrăcată cu costumul lui,nimeni nu-și va închipui că nu este el.Îl verifică cineva pe pilot înainte? Red se scarpină în cap.

-Nu,nu-l verifică nimeni.

-O să-mi pun casca lui.Când Storm își lasă vizorul căștii în jos,nimeni nu-l mai întreabă nimic.Atunci trec spre barcă și mă urc.Intrigat,Red o întrebă:

-Și chiar știi să o conduci?

-Pe o suprafață închisă,cu trafic? Sigur că da.Eu sunt prima care trebuie să recunoască faptul că nu sunt element competițional,dar mă voi descurca.Și voi fi singură.Trebuie doar-să bag în viteză și s-o țin deasupra apei.

Ca și când ar fi realizat deodată gravitatea faptei lor,Red dădu din cap:

-Storm ar fi în stare să ne omoare pe amândoi.

-Nici măcar n-o să știe până când nu se termină.O să fie puțin furios la început.

Dar,pe urmă,o să ne mulțumească.El vrea titlul de campion național,Red.Tu ești prietenul lui și trebuie să înțelegi ce mult înseamnă asta pentru el.Nu-și poate permite să piardă o cursă.Pete își dădu seama că Red era aproape de a fi de acord.Și ea știa că dacă ar mai fi făcut presiuni,i-ar forța mâna.Ochii lui,mici și albaștri,scrutau zărilor; apoi se concentrară asupra locurilor de pornire; cercetă din nou zona de la autobuz la marginea apei,apoi se concentra asupra lui Burt Winters.În cele din urmă îi spuse:

-Dă-i drumul.Se îndreptă,ca de obicei,spre autobuzul echipei.Pete îl urmă și ea.

Odată ajunși,începu o conversație frenetică.Se auzeau numai frânturi de conversație.În interiorul autobuzului erau aruncate mânuși,bucăți de material de

azbest,șosete.Red verifică de două ori vesta de salvare,în timp ce Pete se îmbrăca.

-Red,avem o problemă,îi spuse ea,ieșind îmbrăcată în costumul lui Storm,făcând două piruete.

-La naiba,îi spuse Red.Nimeni n-o să creadă că ești Storm.

-Mda,omul are niște umeri cam lați.Pe umerii ei înguști,costumul arăta jalnic. Dar,de la mijloc în jos,îi venea perfect.Are fundul destul de mic,nu-i așa?

-Sincer să fiu,nu prea m-am uitat la fundul lui,mormăi Red.

-Nu are nici un pulover pe aici? O să-l pun în loc de umeri.

-Ai de gând să porți lână într-o cabină cu o sută șazeci de grade?

-Nu am altă posibilitate.Unde sunt puloverele?

Le găsiră și le reuși trucul.Pete își vârî mâinile în ,mănuși și vru să plece.

-Stai,îi strigă Red.Nu poți merge așa.

-Așa,cum?

-Așa,unduindu-te.Storm nu merge așa.

-E cinci fără un sfert,Red.Nu pot să învăț să merg ca Storm în acest sfert de oră. Omul își trecu îngrijorat mâna prin părul de culoarea portocalei.

-Stai puțin să aduc doi tipi,care să te înconjure,ca să nu vadă nimeni.

-Crezi că e bine așa? Ar trebui să le spui despre ce este vorba.

-Da,o să le spun.Sunt din echipajul nostru și trebuie să avem încredere.Red îi fluieră pe Ricky și Burt.Ei te vor însoți,îi spuse el lui Pete,după ce le explică băieților ce se întâmplase.

-La naiba! exclamă Ricky.

-Ești gata? întrebă Red.

-Sunt.Ea își puse vizorul pe față și ieși din autobuz.Fu cea mai lungă plimbare pe care a trebuit s-o facă.Trecu la distanță foarte mică de oficiali,de gazetari și de admiratori.Pentru că era de așteptat să se califice,toată lumea se uita la ea.Și nimeni nu spunea nimic.Când se așeză în cabină,răsuflă ușurată.Red se aplecă și-i fixă dispozitivul de oprire.Dacă ar fi fost aruncată din cabină,motorul s-ar fi oprit automat.

-Eu îi mai spun întotdeauna câteva cuvinte lui Storm înainte de plecare,murmură Red,în timp ce Pete se uita pe panoul cu instrumente.Nu trebuie decât să dai din cap în semn de aprobare.Fii atentă să nu depășești o sută cinci.Pete dădu din cap.

-Cursul râului este deja turbulent,așa că nu trebuie să adaugi și tu ceva în plus.

Odată ce te-ai înscris pe cursul apei,te poți considera în largul tău și,atâta vreme cât ai combustibil,n-ai nici o problemă.Nu te simți presată de timp,până nu ai condițiile pe care le vrei.

Când vine momentul, ridică mâna stângă, Storm este stângaci. Apoi, fă ceea ce este necesar și mișcă-ți fundul înapoi aici. Pete îl aprobă din cap.

-Și, Pete... tuși el, dregându-și glasul. Să vii înapoi teafără. Nu știu ce-ar face Storm dacă ți s-ar întâmpla ceva. Pete dădu din nou din cap. Storm trase mașina lângă locul de start, aliniind ușa șoferului cu cea de la autobuz. Se uită în grabă către start pentru ca să vadă dacă are timp să-și schimbe costumul. Când văzu trailerul gol, îi mulțumi în gând lui Red, pentru că barca era deja la apă. El avea cinci minute să ajungă pe curs. Ricky îl văzu pe Storm mergând spre autobuz.

La naiba. Ridicând ochii se uită împrejur, așteptând ca ceva rău să se întâmple.

Când nu se întâmpla nimic își dădu seama că fusese singurul care îl văzuse pe Storm. La naiba, trebuia s-o scoată pe Pete de acolo. Când se întoarse, se petrecură două lucruri. *Tunetul* prinse viață, iar el se întâlni cu Red Morgan și Jeff Croup.

Prea târziu. Știind că nu poate face nimic în fața lui Croup și fiindu-i teamă că Storm ar putea să apară în orice moment din autobuz și să se dea totul la iveală, Ricky încercă disperat să-i capteze atenția lui Red. Fiind în fața lor și neavând altă soluție, începu să fluiere două strofe din „vreme rea”, înainte de a se face înțeleș de Red. Apoi ridică încet capul și arătă spre autobuz.

Storm auzi zgomotul unui motor care pornea și întorcându-se spre parbriz văzu ceva care-i uimi. Ce naiba se întâmpla? Văzu o ambarcațiune stacojie care se ridica pe apă și numai atunci realizează că *Tunetul* plecase în cursă. Chiar în momentul în care Storm se gândi să aibă o ceartă serioasă cu șeful echipajului, acesta îi apăru în față, barându-i calea.

-Cine a plecat? Nu era cu totul imposibil ca un pilot să se califice pentru altul, dar cazurile erau extrem de rare.

-Unde dracului ai fost? îl întrebă Red, în loc să-i răspundă la întrebare.

-Șoseaua a fost blocată, Vrei să-mi spui cine este în barca mea? îi întrebă Storm îndreptându-se spre ușă. Red îl apucă de braț înainte ca Storm să poată atinge clanța.

-Trebuie să stai aici, Storm. Red își umezi buzele uscate și simți sudoarea curgându-i pe frunte.

-De ce?

-Pentru că pilotul nu are licență. Simțind cum Storm era cuprins de mânie, Red continuă: Dar este foarte capabil. Și tu te-ai bazat întotdeauna pe aprecierea mea. Nu era timp. Tu nu veniseși, iar eu nu aveam decât un pilot capabil, dar fără diplomă. Toată lumea știe că tu ești în competiție acum.

-Bine. Storm digeră tot ce-i spusese Red. Nu am de obiectat în privința înlocuirii, dar vreau să știu cine este în barcă, acum. Red se albi deodată.

Prin contrast,părul îi deveni și mai roșu.Își luă mâna de pe a lui Storm,încercând să pledeze pentru înțelegere.Lui Storm sângele începu să-i circule mai rapid ca de obicei.Nu putea fi așa,se gândi el.Dar,atunci unde era ea? în acel moment văzu hainele aruncate pe marginea patului.Îl cuprinse o frică atât de mare,încât își strânse pumnii a disperare și se năpusti asupra lui Red cu ochii ieșiți din orbite.Ți-am pus o întrebare.Cuvintele îi ieșeau cu greutate din gât.Cine este în barca mea?

Pete se întâlnește cu râul ca și cum s-ar fi întâlnit cu un străin,fără a ști dacă vor fi prieteni sau dușmani.Înainte de provocarea finală,ea vru să cunoască mai întâi râul.Mergând cu nouăzeci la oră,ea testa reacțiile *Tunetului*,controlându-i aparatura de bord.Ea descoperi că râul avea și părți dure,ca și altele mai apropiate de ceea ce și-ar fi dorit ea.Avea senzația,stând în cabină,că stătea pe loc,iar peisajul se schimba cu o viteză amețitoare în jurul ei.Corpul îi era aruncat la stânga la fiecare întoarcere.Își încleștase mâinile pe direcție,cu o forță pe care i-o dădea numai frica de moarte.Fiecare val îi lovea parcă brațele; umerii ei absorbeau șocul.Avea să-și recapete puterea în mâini la vreo douăzeci de minute după terminarea cursei.Îi vor trebui cinci zile până să i se închidă cicatricile de pe partea stângă.Și atunci se întâmpla ceea ce aștepta ea,o contopire cu apa și cursul ei.Se concentra asupra lor,până când nu-și mai simți corpul,sau durerea, sau căldura.Simțea numai viteza.O viteză incredibilă.Și riscul.Frica îi străbătea fiecare celulă a corpului și ea apăsa tot mai mult pe accelerator.Acul vitezometrului vibra la o sută patruzeci de mile pe oră.Pete se concentra cât putu de tare și încercă să echilibreze teama cu curajul,performanța și posibilitatea eșecului.Era timpul să încerce pasul cel mare.Era momentul hotărâtor.

Red nu mai spuse nimic când văzu cum mânia neputincioasă luă locul surprinderii de pe figura lui Storm.Încercând să-și regăsească echilibrul,Storm simțea că se sufocă.

-Patience...ai lăsat-o pe Patience să-și riște viața...

Nimeni din cei care-l cunoșteau pe Red Morgan n-ar fi putut spune că era un tip care se lăsa purtat de emoții.Iubise o singură dată,cu disperare.Fiecare parte a ființei lui purta și acum urmele unuia din amanții fostei lui soții.Îi păsa de Storm și încercă să-l aline cumva,prin cuvinte,deși nu era genul de om care s-o poată face.

-Pete este pilot de încercări,Storm.Wilkes consideră...

-Nu mă interesează nici dacă ar deține recordul mondial.

Ce naiba te-a făcut să crezi c-o poți pune în barcă?

-Funcția mea de șef de echipaj,asta mi-a dat utoritatea să apreciez.Dacă tu n-ai fost aici,a rămas la latitudinea mea.

-Ți-am dat posibilitatea asta numai pentru că am avut impresia că ești cu picioarele pe pământ,îi spuse Storm,dorind să-l ia de gât pe Red.

-Adică tu ai fi vrut să las pe vreunul din echipaj,care nici măcar o mașină nu poate să parcheze,fără să lovească ceva,să zburde cu *Tunetul*?

Teama făcu să piară culoarea din obrajii lui Storm și gura îi deveni o linie albă,fără urmă de sânge.

-Nu trebuia s-o lași pe ea,Red.Red îl fixă cu ochii lui albaștri.

-De ce nu pe ea? Este destul de capabilă Așa că nu văd de ce nu trebuia s-o las pe ea.Storm se retrase de lângă Red,încercând să scape de emoțiile care-l năpădiseră.Se întoarse să se uite la cursă.I se făcu teamă.Iubirea de care începuse să fie sigur în dimineața asta,începuse să se transforme în teamă.

-Concurează numai pentru a se califica în continuare,Storm.Nu mai mult.

-A semnalizat,sări Storm.Dă-mi cronometrul.Red își băgă mâna în buzunar și i-l întinse apoi lui Storm.Storm urmări carena stacojie care atinse linia.Nu putea face nimic s-o ajute în acest pericol,în care se afla,așa că urmări barca ce se înscrisese pentru întoarcere.Când carena atinse geamandura,el se uită iar la cronometru.

-Un minut și opt.Se uită la Red.Cât de rapid a fost?

-Destul de rapid.

-O sută treizeci și doi media,nu-i așa?

-Cam așa.

-Cât crezi că a apăsat pe accelerator ca să obțină o medie atât de mare? Red nu-l mai auzise pe Storm vorbind atât de rece ca acum.Bine,s-a calificat.Acum du-te și adu-o aici.Storm se dădu la o parte din ușă,iar Red ieși.

-N-o aduce aici,Red.Vreau să vorbesc cu ea între patru ochi.

Pete întoarse *Tunetul* spre mal,mergând cu șaizeci de mile la oră,înainte de a opri motorul.Pete ieși din cabină și se ridică pe punte,pentru a prinde frânghia pe care i-o aruncase Ricky.Bobina de frânghie o lovi chiar în piept și apoi căzu pe punte.Pete o prinse,stând cu picioarele larg desfăcute,așa cum îl văzuse pe Storm.La naiba,își spuse ea.Niciodată nu se simțise atât de bine.Mai mult ca oricând ea și-ar fi dorit să poată scoate cascheta de pe cap,să simtă briza pe față și în păr.Căldura ajunsese de nesuportat spre sfârșitul cursei.Dar,când văzu expresia de pe fața lui Red știu că erau probleme.Poate că fuseseră descoperiți,se gândi ea.Se uită la omul care stătea în fața ei.

-El e în autobuz,îi spuse Red.

-La naiba! Pete sperase că se va termina totul înainte de întoarcerea lui.Ar fi fost mai ușor să se descurce așa.Ridicându-și cascheta o fracțiune de secundă,ea spuse:Văd că mai ești încă în viață.Asta îmi,dă speranțe.Mai ești încă în funcție?

-Nu cred că este momentul pentru asemenea întrebări.

-Cu cât am ieșit?

-Cu o sută douăzeci.Pete începu să fluiera și-și lăsă vizorul.Ei nu se gândiseră că pe drumul de la barcă la autobuz vor fi asaltați de admiratori.Deși ea mai purta încă cascheta cu vizor,se temea că aceștia își vor da seama.Red încercă să-i dea la o parte pe unii din ei.Pete era cu ochii pe autobuz,știind că aceștia nu se vor îndepărta până ce ea nu va ajunge la autobuz.Se urcă în autobuz cât putu de repede și-și scoase cascheta,aruncând-o pe un scaun.Ștergându-și cu mâna sudoarea de pe față și gât ea îl văzu pe Storm în fața ei.

-Cred că am reușit să-ți compunem imaginea,îi spuse ea.Am încercat să nu îndepărtăm fanii,dar unii erau cam insistenți.Pete își dădu părul la o parte din ochi și se uită în ochii lui.Erau albaștri ca un cer înaintea furtunii.Pete simți fior; pe șira spinării.*Tunetul* lui Storm,murmură ea.

-Ce a fost asta? o întrebă el cu un glas care avea ceva din duritatea oțelului.

-Am spus *Tunetul* lui Storm.Cred că îl vom auzi curând.Pete se îndreptă spre dormitor.Dacă nu te superi și poți aștepta până să faci explozie,aș vrea să-mi scot costumul ăsta.Storm o apucă de mână și o întoarse spre el.

-Mă supăr și încă al naibii de tare,urlă el.Mă supără multe,chiar acum.El o apucă și de celălalt braț și o trase spre el.Ce naiba ai crezut c-o să faci?

-Am vrut să-ți salvez fundul.

-La naiba,nu face pe isteța cu mine.

-Pe isteța? Pete simțea cum sângele îi mai pulsa încă.O fac pe isteța? Am fost cu barca și am calificat-o pentru că tu nu erai aici.N-am făcut decât să te ajut să participi și la întrecerea de mâine,ticălosule! Te-am adus mai aproape de titlul național.Și,dacă nu ești capabil să-mi mulțumești,cel puțin lasă-mă să-mi scot costumul ăsta de pe mine.Storm nu știa ce să facă,s-o bată sau s-o sărute.Fața ei era înroșită de căldură,ochii îi ardeau.Furia și mânia lui se amestecară.

-Această combinație dădu naștere la dorință.El își imaginează ochii ei și sânii striviți în timp ce făceau dragoste.Tot ce simțea pentru ea îl înspăimântă dintr-odată.Îi dădu drumul de parcă l-ar fi ars.Pete se întoarse și porni spre dormitor.Ridicându-și mâna dreaptă,ea se chinuia să prindă fermoarul între degete.După câteva încercări neizbutite,apelă la Storm.

-Poți să-mi desfaci fermoarul? Degetele mele par moarte.

El gemu, ceea ce-i aminti de un animal torturat.

-Patience.Îi trase fermoarul în jos,îi eliberă umerii și dădu peste puloverele îngrămădite acolo.Ce naiba...

-Noi avem cam aceleași dimensiuni,dar la umeri nu prea...șopti ea.

Pe fața ei roșie se scurgeau râuri de sudoare.Un nou val de căldură o inundă și simți că i se întunecă privirea.

-Te-a înnebunit căldura asta,murmură Storm trăgând în jos costumul și lăsându-i picioarele libere,când mai descoperi încă un pulover.Pentru numele lui Dumnezeu,câte ai pe tine?

-Trei,murmură ea.Apoi Storm începu să-i caute și celălalt pulover,înjurăturile lui nu se mai auzeau atât de tare,dar nu erau mai puțin brutale,pe pentru ea.Când rămase în fața lui cu slipul și sutienul ude de transpirație,el o așeză pe marginea patului și intră în baie.Se întoarse cu un prosop rece,o așeză pe spate și începu să-i ștergă corpul cu prosopul ud.Pete începu să-și revină încet,deschise ochii și-l privi:

-Dacă mai vrei să mă dojenești,dă-i drumul,îi spuse ea.Apoi îi zâmbi ușor.Asta vrei,Storm?

-Ce vreau? El îi prinse fața între mâinile lui și o privi în ochi.Îi privi buzele.Îi privi gâtul.Nu,nu asta vreau.

CAPITOLUL 7

Evansville rămase în urmă,în timp ce Storm se grăbea spre hotel.Dacă mașina ar fi căzut într-o groapă,Pete nu și-ar fi dat seama.Mâinile ei erau încleștate pe scaun.Nici măcar în aceste câteva minute nu se putuseră despărți.În autobuz,să sărutaseră aprins,cu gurile strivite,înainte de a-și da seama că putea intra cineva în orice moment.Săriseră într-o parte,pe pentru a se despărți.Acum,Storm introducea mașina într-o parcare fără a lăsa mâna lui Pete.

În timp ce Storm deschidea ușa,ea se întreba care din camere fusese rezervată pentru ea.Storm deschise și intră înaintea ei.Ea păși peste prag și ajunse în brațele lui.Punându-și capul pe umărul lui,ea se gândi ce se va întâmpla în continuare.

Inima lui Storm bătea atât de tare,încât simțea că-i sparge pieptul.Mâinile lui îi atingeau spatelul cu mângâieri delicate,în timp ce priveau hainele aruncate la nimereală prin cameră.

-Am nevoie de un duș,spuse ea.Am zburat toată noaptea în hainele astea și am început să miros ca o cabină încinsă.

-Miroși bine.A sudoare.Te accentuează.Îi dădu părul spre spate.Î se uscaseră părul în șuvițe din cauza transpirației.Pete se strâmbă în glumă,auzind preferințele lui

în materie de mirosuri

-Baia este acolo.Du-te.Eu o să strâng lucrurile pe aici.În timp ce oglinda din baie se aburea,Pete își scoase hainele care erau deja prea mult purtate.Intră sub duș și-și lăsa fața sub apa care începu s-o biciuiască.În curând,se gândi ea.În curând, va fi în brațele lui,în patul lui.Simțea deja o plăcere deosebită numai la acest gând,își deschise ochii și-l văzu pe Storm în spatele perdelei în baie.Era gol și avea un aer foarte viril.Pete se confruntă cu cel de-al doilea element nou din ziua aceea.

-Ești frumoasă,murmură el,privind-o.Pete îl primi cu bucurie și curiozitate,tot așa cum făcuse cunoștință și cu râul.

-Deci,ăsta ești tu,îi spuse ea.Corpul lui era subțire și musculos.Se vedea peste tot numai putere: în mușchii bine conturați,în bărbăția lui care o aștepta.Ridicând o mână,ea îl invită și el păși în spațiul strâmt de sub duș,alături de ea.Pete avea în mână o bucată mică de săpun.Storm vru să i-o ia,dar ea își retrase mâna.

-Nu,lasă-mă pe mine,șopti ea.Lăsându și mâinile pe umerii lui puternici ea simți cum mușchii i se încordează.Aceeași stare de încordare apără și în trupul ei.Pete îi masă ușor pielea bronzată până când Storm închise ochii: și se lăsa încet pe perete.Storm primi mângâierea ei,și se simți absorbit de ceea ce se întâmpla cu el.Atingerea ei era flămândă,ea încerca să-i învețe trupul.Când degetele ei ajunseră să-l atingă atât cât și-ar fi dorit el,Storm își deschise ochii și întâlni privirea ei ațintită asupra lui.Genele ei lungi aveau încă stropi de apă și gura îi era umedă.Punându-i o mână pe încheietura mâinii ei,Storm exercită o presiune ușoară asupra mâinii ei,care-l mângâia.

-A trecut prea mult timp pentru mine,draga mea.Prea multă mângâiere va face ca totul să se termine mult prea repede,chiar înainte de a începe.Ea îi zâmbi și se aplecă deasupra lui,atingându-l pe piept cu vârfurile sânilor.Răsuflarea lui fierbinte îi ardea fața.Dădu drumul la săpun.El îi sărută ușor gâtul și ea simți că ar vrea să i se dea toată.Săpunind-o atent,Storm îi răspândi încet săpunul pe tot corpul,făcând cercuri concentrice de la umeri până la șolduri.Îi ținu sânii în mâini,de parcă ar fi vrut să-i cântărească.Pete simțea cum i se înmoaie și oasele.Dându-i ușor capul pe spate,Storm începu s-o sărute.Apoi,închise apa.În baie mică,se mai auzeau stropi mici de apă care cădeau pe podeaua de o culoare foarte deschisă.Se mai puteau auzi oftaturi sincronizate,ale căutărilor lor.

Scoțând-o din baie,Storm o înveli într-un prosop și o duse în dormitor.

Pete simți cum cedează plapuma sub greutatea ei,și se întâmpla la fel și când Storm se așeză alături de ea.Ea se înfiora sub greutatea lui,cu picioarele desfăcute pentru a-l primi.Fascinată,Pete îi atinge fața cu degetele.

-Am nevoie de tine,Patience.Am atâta nevoie.El îi sorbea savoarea pielii ei,cu luciri de alabastru.Ea îi înțelese cuvintele foarte clar.Era vorba de nevoie.Nu-de dragoste,ci de nevoie dar,ea îl iubea.Dragostea ei era atât de completă și de adâncă,încât nu avea puterea să-l refuze.Își trecu ușor mâinile pe spatele lui,în timp ce gura lui îi săruta neîncetat gâtul.Pete simți cum i se întăresc dintr-o dată sânii,care erau explorați de gura lui.Storm o întoarse și o așeză în așa fel încât sfârcurile sânilor ei îi ajungeau la gură.Pentru ce se întâmpla acum,se gândi ea,el simțea numai nevoie,o nevoie acută de ea.Sfârcurile sânilor ei se simțeau sub atingerea gurii lui și Pete se simți invadată de valuri de căldură.Ea își încâlci degetele în părul lui,ținându-l strâns.El murmură ceva în permanență,ceva ca o undă de încântare Deodată,mâinile ei începură să se miște repede explorându-l de la piept până la zona în care i se contura bărbăția.Ea nu simțise niciodată așa ceva,o senzație ca aceasta.Dincolo de pasiune și dorință,trupul ei era ca un vas plin de dragoste,care aștepta să fie golit.Storm îi privi ochii.El n-o voia pasivă.Poate,mai târziu,când ar fi stat în brațele lui,după ce și-ar fi satisfăcut nevoia de ea,dar nu acum.El își aminti strălucirea ochilor ei când se uita la ceva care o pasiona.Asta voia de la ea.Focul.Abandonarea totală.

Storm îngenunche între picioarele ei,privindu-i ochii măriți.Părul ei începuse să se usuce și răspânda pe pernă o lumină aurie.

-Storm,murmură ea.Ea își ridică o mână,aducându-i gura înapoi la sânii ei, întorcându-și fața spre palma ei,el îi prinse carnea ușor cu dinții.Pete fu luată prin surprindere.Ceața se ridică și simți văpăi.El își trecu ușor unghiile peste sânii ei.Apoi peste coapse și abdomen.Cu dinții îi mușcă ușor îndoitura cotului,a genunchiului,a piciorului,indiferent de câte ori încerca ea să-l țină cu mâinile.Pete nu-și mai putea controla zvâcnirile trupului.Un milion de senzori stimulați acum îi dansau sub piele.Pântecele îi tresaltă,de nevoie,de dorință.

Ridicându-se,Pete îi sărută tot mai flămândă gura,implorându-l.

-Acum,Storm,te rog,acum...Lăsând-o încet pe spate,el îi ridică picioarele în jurul lui.Pete era umedă și fierbinte,gata să-l primească.El îi prinse bărbia în mână și-i întoarse fața către el.Voia să-i vadă ochii.Răsuflarea ei fierbinte îi înfiora buzele,murmurând cuvinte,fără șir; te rog...acum...

Cu o mișcare puternică,el încercă s-o pătrundă,și întâmpină rezistență.Storm lăsă să-i scape un geamăt puternic și dintr-o dată,se opri.

-O,te rog,nu te opri,îți șopti ea.

-Dumnezeule,Patience.Ar fi vrut să se retragă,dar ea îl ținea strâns,cu picioarele înfășurate în jurul mijlocul lui.Se întâmpla prima oară pentru tine? Pete oftă adânc.

-Te sperie?

-Nu,nu draga mea.E minunat.Eu...nu mă așteptam...se opri respirația.Ești atât de nerăbdătoare.

-Uneori e mai bine să aștepți.Mâinile ei se curbară în jurul lui trăgându-l tot mai aproape.Nu mă mai face să te aștept-atât.Punându-și gura sălbatic pe a ei,Storm o pătrunse repede și profund,alungând durerea ei cu săruturi.Degetele ei i se înfipseră în spate și Pete se arcui ușor,apoi începu să ofteze.Storm o ținu strâns. Cu toate că îi era destul de greu,el așteaptă până când Pete iniție singură o mișcare a șodurilor.El o prelua și simți toată energia și puterea ei adunându-se în jurul lui.Și deodată nu mai fu nici tandrețe,nici nimic altceva.Era prea multă dorință la mijloc.Explozarea unul în celălalt.Când ea îi strigă numele el se simți dintr-o dată împlinit și renăscut.Storm ridică greutatea capului ei pe umărul lui, pentru a ajunge la telefonul care suna.Pete se întoarse să-l privească.

-Cu cine poți vorbi acum? îl întrebă ea.

-Serviciul la cameră.Masa de seară.

-Da,e o idee bună.Comandă-mi de toate.Mult prea repede se auziră bătăi în ușă.

-Serviciul la cameră,se auzi de dincolo de ușă.Se întunecase și Storm aprinse o lampă de lângă pat.Pete mai sătea încă sprijinită de perne,urmărindu-l.

-Oprește-te,îi spuse ea.Nu poți deschide ușa așa,dezbrăcat.

-De ce nu? A fost o voce de bărbat.Pe mine nu mă deranjează.Poate pe el...

-Și pe mine.Ce se petrece într-o cameră închisă nu trebuie cunoscut de toată lumea.Zâmbind,Storm apucă prosopul cu care o ștersese pe Pete mai devreme și și-l puse în jurul mijlocului.Ea făcu o pauză,cu un picior pe podea și celălalt încă pe pat.

-Lasă-mă pe mine la baie,mai întâi.

-Nu.Când un bărbat are o femeie fantastică în pat,ar vrea să știe totul despre ea.

-Această femeie fantastică ar prefera să rămână necunoscută pentru lumea din jur,dacă nu te superi.Râzând,Storm deschise ușa.Pete se aruncă sub așternut.

-Unde ați vrea să las cina,domnule? Auzi ea.

-Draga mea,se auzi vocea lui Storm.Unde am vrea noi să pună cina?

Scoțând o mână de sub așternuturi,ea arătă spre dreapta.

-În dulap? Bine,puneți-o în dulap,dacă așa vrea doamna,continuă Storm.

-Pe noptieră,spuse Pete,cu o voce înăbușită.

-Și-a schimbat părerea,spuse Storm,amuzat.Acum ar vrea să o puneți pe noptieră.Așa e bine.Aici.Pete auzi un zgomot de vase,apoi o voce care spuse: asta pentru deranjul duminical.

-Vă mulțumesc,domnule.

În momentul în care se închise ușa,Pete aruncă așternuturile deoparte.

-A fost un mulțumesc destul de suspicios.

-Nu-i nimic,a primit un bacșiș de zece dolari.

-Zece dolari?

-Bietul om se uita la grămada din pat,de parcă avea să sară asupra lui în orice clipă.

-Și i-ai dat zece dolari pentru că ar fi vrut să sară în pat alături de mine?

-I-am plătit petru că el s-a întors la treabă,iar eu în pat cu tine.

-Storm,de ce îmi rozi piciorul?

-De ce este piciorul tău pe perna mea?

-Mă uit la televizor.Nu puteam vedea din celălalt capăt.Pete reuși să-și elibereze piciorul.

-Închide-l și răsuțește-te,îi spuse Storm.

-Bine.Văd că fac și sport acum.Întinsă pe burtă,ea își sprijini capul pe palme.

Storm începu s-o sărute din nou.Nu mă gândila.Îmi distragi atenția,

-Da,dar îmi place.Se ridică și se așeză pe corpul ei,acoperind-o toată.

Strecurându-și mâinile dedesubt,el îi rememora forma sânilor.Sunt greu?

-Mda,dar este o greutate acceptabilă.Privește! Este o știre despre *Tunetul!* Plecaseră în grabă,fără a știi rezultatele oficiale ale competiției.Pentru Storm, competiția se terminase.Lăsându-și bărbia pe umărul lui Pete,el urmări filmul competiției din acea zi.

...Și Storm Duchene zbură cu ambarcațiunea o sută treizeci și trei.Șaptezeci și patru mile la oră.Asta-l face cel mai rapid din acest an,la competiția de pe Ohio,

-Ei,închipuie-ți! Pete își lăsă capul pe umărullui.Ești cel mai rapid.

-Da,încerc să-mi imaginez.

Fumul de țigară o trezi.Știa înainte de a se trezi că Storm nu era lângă ea,în pat.

Lumina lunii își răspândea razele prin perdelele care atârnavă la ferestre,

înconjurându-l pe Storm într-o umbră argintie.El era întins pe două scaune,cu picioarele puse unul peste celălalt.Fumul i se ridica din țigară.Pete îi cunoștea expresia feței.O mai văzuse în ziua aceea,în cameră și știa că nu mai era nici o

speranță.O greșeală.Făcuse o greșeală faptul că făcuse dragoste cu ea.Pentru că el își promisese că niciodată nu va mai iubi.Pentru că acum,ea îi era indispensabilă.Existența lui depindea de ea.Dar râsul ei și pasiunea ei,îl făceau să nu poată renunța la ea.După ce făcuseră dragoste,continuase aceeași prostie.

Avuseseră un picnic pe podea.Frații Max la T.V.Ascultaseră *The Star Spangled Banner*.De când se prostise el chiar așa? Sau se temea?

Fusese cel mai rapid dintre calificați. Cel mai rapid. Cuvintele îi răsunau în minte. Dorința de a o trezi era atât de puternică. Și apoi, ce avea să se întâmple? Putea să-i ordone să nu mai piloteze hidroplanoare? Putea să-i comande să-și repare mașina? Putea să-i impună să oprească la stop? Să o facă să îi promită că nu va muri? Ea îi va spune că nu era rațional. Storm își putea închipui vocea ei, râzând amuzată. ”Storm, nu ești rațional!” Și el era. Dar virginitatea ei îl supărase și asta nu mai însemna raționalitate. O virgină. Dumnezeuule, nu se încumeta la atât.

Trăgând fumul adânc în plămâni el o revăzu și se revăzu acolo, sub duș. Ea îl atingea cu dorința afișată. Dacă ea ar fi manifestat modestia unei fecioare o dată, măcar o dată, el ar fi înțeles. El dorise numai o parte din ea și ea îi dăruise totul. El fusese însetat și acum se putea îneca. Se îneca și nu era capabil să se salveze. Își aminti cum făcuseră dragoste și își dori să se repete. Pete îl urmărea și îl auzea oftând. Cu ce diavol se lupta el, acum? Oare cu sentimentul că nu-i era loial lui Abbie? Pete ar fi putut înțelege asta. Dacă ea ar fi fost soția lui și ar fi murit nu i-ar fi plăcut să fie înlocuită atât de ușor. El își strivi țigara și se ridică. Degetele lui își încheiară fermoarul pantalonilor și-și trase cămașa peste coapse. Trupul lui i se părea minunat lui Pete. Îl urmări cum veni lângă pat și îngenunche în fața ei.

-Pari abătut, șopti ea. Storm se sprijini într-un cot.

-Te-am trezit?

-Sunt ceva probleme pentru că am făcut dragoste în seara asta?

El n-ar fi vrut s-o supere spunându-i adevărul și de aceea îi oferi o altă versiune.

-Aș fi vrut să știu dinainte că este prima oară pentru tine. Aș fi putut face în așa fel încât să fie ușor.

-Imposibil, îi spuse ea fără rușine. N-ar fi fost mai bine ca acum.

-Tu ai hotărât asta? Te-ai bazat pe vasta ta experiență? Chiar și în lumina lunii, el îi văzu obraji roșind.

-A fost mai bine decât să merg cu două sute de kilometri la oră, îi spuse ea. A fost mai bine decât orice recul al unei ambarcațiuni care pornește cu nitroglicerină. A fost mai bine decât să te balansezi la o sută, cincizeci de metri deasupra unui pod de ciment.

-Dumnezeule, ai făcut-o și pe asta? Ea începu să râdă de remarcă lui Storm. O lumină difuză se răspândea deasupra patului, luminându-i dinții mici și regulați și buza de jos, rășfrântă.

-Trebuia să fie ceva diferit, Patience.

-Diferit de ce?

-În primul rând, te-aș fi dezbrăcat eu, încet, sărutându-te în timp ce hainele îți cădeau pe podea pregătindu-te astfel pentru a mă primi. Apoi, ar fi trebuit să te

pun pe un pat din petale de trandafiri, într-o încăpere cu lumânări și să începem așa. El o sărută din nou; și așa. Cu limba îi încercui buzele. Trăgând cuvertura de pe ea, Storm își trecu degetele peste corpul ei, de parcă ar fi cântat balada unui îndrăgostit la un instrument muzical. Dacă înainte el o adusese într-o stare de completă abandonare cu atingeri calculate de degete și cu dinții, acum o explora cu vârfurile degetelor și cu limba.

Pete simți că i se îngreunează picioarele, iar ochii îi devin mai greoi. O căldură incandescentă îi inundase pielea. Storm îi alintă ambele sfârcuri. Începu să-i sărute sânii, producându-i adevărați fiori. Ea știa că trebuia să se grăbească pentru a prinde avionul, dar Storm o reținu, făcând-o să se bucure de ceea ce îi oferea el. Storm îi mângâie tot corpul. Își folosi dinții încet și îi sărută partea interioară a coapselor. Se auzi un geamăt profund, care o uimi și pe ea. Sângele i se concentra în partea de jos a corpului, care se deschise ca o floare numai pentru el. Mâinile lui o mângâiau mereu. Această mângâiere deveni ca o flacără care ardea tot mai mult și tot mai tare, sufocând trezindu-i simțurile. Un ocean de plăcere se îndreptă spre ea, cu valuri mari, care veneau spre mal.

Când Storm termină de sărutat tot trupul ei, care i se oferea, o privi în ochi. Fața ei era îmbujorată, ochii languroși, zâmbetul avea ceva pe care el nu-l putea defini deocamdată. Pete își ridică cu greu brațele și-l trase spre ea. Oceanul își retrase valurile. Fiind pe creastă, ei fură purtați spre țarm, pe o coamă de val.

Așezată lângă el, în ora care urmă dragostei lor, ea îi întâlni privirea. Fruntea îi era brăzdată de o singură cută și ea o sesiză. O singură cută.

-Este ceva care depinde de mine? îl întrebă ea.

-Da, să fi aici, când mă trezesc. El avea nevoie de prezența ei.

-Voi fi. Și ea îl iubi.

Dacă cineva te pleznește peste fund, când dormi, este un gest destul de neplăcut, hotărî Pete. Cu brațele pe pernă și capul îngropat sub aceasta, ea murmură:

-Termină. Storm îi desfăcu bariera brațelor.

-E timpul să plecăm. Ai uitat că azi este altă cursă? Pete își deschise ochii alene. Camera era încă luminată de lună.

-N-a apărut încă soarele. Cu gesturi nesigure, dădu peste ceasul de la marginea patului și și-l aduse lângă ochi. E doar șase și treizeci și patru. Am dormit doar două ore. Dacă nici soarele n-a apărut, este devreme și pentru mine. Storm care era treaz, îi luă cuvertura de pe ea.

-Eu plec în zece minute.

-Bine. Găsind pătura o trase spre ea din nou. O să fac autostopul.

Când se trezi de-a binelea,de această dată,soarele invadase camera.Găsi o notiță pe pernă: *Chrissy Wagner doarme tot așa târziu ca și tine.*”

O chemă pe Chrissy și se întâlniră la cafea și micul dejun.Luptându-se cu niște ochiuri,aceasta îi spuse lui Pete:

-Cred că ai avut o noapte grea.Poți să nimerеști singură farfuria,sau vrei să te hrănesc eu?

-Nu-mi place să dorm în paturile de hotel,îi explică Pete.Chrissy încercă să-și astupe gura cu mâncare,dar începu să râdă în hohote.

-În special când Storm Duchene doarme cu tine!

-Pete se trezi dintr-o dată.

-Ce-ai spus?

-Ei,lasă,nu mai roși.Știa toată lumea încă dinainte de a-ți da chiloții jos.

-De unde știi că port așa ceva? îi replică Pete.

-Nu se poate păstra nimic secret în cadrul grupului nostru.Bine ai venit pe circuit,îi spuse Chrissy ridicând ceașca de cafea.De acum înainte viața ta se va rezuma la a-ți urmări bărbatul cum se urcă în bomba aia care pornește pe apă și între a te ruga să se întoarcă teafăr.Vei trăi cu bagajele pregătite în permanență. Pete dădu din cap,exasperată.

-Nu mă alătur vouă,Chrissy.Am o slujbă la Seattle.

-Dacă ar fi vorba de oricine altcineva în afară de Storm ți-aș spune să renunți. Ridică din umerii ei slabi.El a călătorit întotdeauna fără Abbie.

Când văzu încordarea de pe fața lui Pete,Chrissy își dău seama că făcuse o gafă.

-Îmi pare rău,n-ar fi trebuit să vorbesc despre ea.

-Abbie? Nu-ți face probleme.Era și timpul ca cineva s-o menționeze,se gândi Pete.A fost soția lui.Nu pot face nimic în acest sens.Cum era Abbie?

-Nu știu.N-am cunoscut-o.

-N-ai cunoscut-o.Pete ridică din sprâncene a curiozitate.Cât timp au fost căsătoriți?

-Păi,vreo cinci ani,poate și mai puțin.După cum ți-am mai spus,ea nu-l însoțea.

Nu venea nici la concursurile de la Seattle,deși locuiau la cinci minute de locul concursului.

-Nu ți se pare ciudat?

-Din câte am auzit,îi era frică de aceste manifestări.Iar Storm nu se atingea nici măcar de șopârlă în vremea asta,dar de o femeie.

-Dar Lucky? Crissy se strâmbă.

-Știi cine este Earl Kennedy?

-Cel care are *Quality Tool*,spuse Pete,încercând să facă vreo legătură.

-Este tatăl meu.Noii am avut întotdeauna hidroglisoare.Când l-am cunoscut pe Lucky,el avea douăzeci și doi și eu paisprezece.Era un sălbatic.Știu că-mi este credincios de când ne-am căsătorit,peu că nu l-am scăpat o secundă din ochi iar el mai are această sălbăticiune și o doză de nebunie.Toți îl feresc de concursuri cât pot de mult.I se spune Lucky pentru că a reușit să scape de accidente până acum.Singurul control pe care-l exercit asupra lui este în privința femeilor.Dar când este în concurs nu pot face nimic.Lasă șervețelul pe masă.

-Ai văzut vreodată un accident pe apă?

-Da,îi răspunse Pete.Și i se păru nepotrivit să discute un asemenea subiect când atât Storm cât și Lucky aveau concurs în acea zi.Aveam aproape opt ani când Chuck Thompson a murit la Detroit.A fost îngrozitor.Barca aproape că zbura pe flux,când deodată,n-a mai existat.A fost ceva îngrozitor.Au rămas numai bucăți de lemn pe apă.

-Când o să mai vezi așa ceva va fi și mai rău,peu că o să vezi numai metal.Eu o să mă uit după verdele de pe apă și tu după roșu.Această conversație îi lăsa un gust amar lui Pete.Când Storm ieși din autobuz și îl văzu îmbrăcat în costumul pe care îl purtase și ea,nu se gândi decât la faptul că acest corp pe care îl vedea fusese al ei.Măinile acelea puternice care se îndeletniceau numai cu lucruri dure o făcuseră să se înfioare.Gura,care aruncă un ultim zâmbet înainte de a lăsa vizorul,îi provocă o stare de căldură,în tot corpul.Și inima,care rămăsese să-l aștepte,se ruga ca el să se întoarcă sănătos.Te rog,Doamne,adu-l înapoi.Ea nu putu să-și elimine teama până când Storm nu termină cele două runde.

Tunetul,Coastal și Premium porniseră și *Quality Tool* era atât de aproape,încât atmosfera era saturată de acele sunete care parcă proveneau de la zece motociclete rămase într-un tunel.

...Evenimentul se întâmpla în prima rundă.Apărură niște reverberații și apoi un tunet neașteptat.Apa izbucni ca un torent.Cei care urmăreau cursa își ținură respirația iar ceilalți membri ai echipajului alergară spre apă.Nimeni nu văzuse nimic concret,dar toți știau că s-a petrecut un dezastru.Pete se sprijini de primul corp omenesc pe care-l întâlni,Ricky Stevens.*Premium Life* cu coada ei lungă,ascundea restul ambarcațiunilor.Totul se întâmplase atât de rapid.Se văzu cum este aruncat un corp afară.Mulțimea începu să strige îngrozită.Se auziră zgomotele de avertizare de la pistoalele de concurs.Intrară scafandrii pentru a salva ce se mai putea.Și atunci,Pete văzu carena stacojie a *Tunetului*,care naviga normal.

-Poți să respiri,Pete! îi strigă Ricky.Ea nu-și dăduse seama că se prăbușise în brațele lui Ricky.Hai să mergem,putem respira liniștiți,ce dracului! Pete răsufli

ușurată. Barca ce avusese accidentul fusese răsturnată. Pete nu-și putea da seama cine lipsea, Nici nu-și amintea care fusese numărul șase la aliniere.

-Ridică o mână, Lucky, șopti Ricky. La naiba. Fă-ne cu mâna, ca să știm că ești bine. *Coastal*, se gândi Pete. Asta era barca ce lipsea. Chrissy, murmură ea și se smulse din brațele lui Ricky. Cineva trebuie să ajungă la ea. Pete o luă la fugă, deși cu câteva secunde în urmă, picioarele n-o mai țineau. Tunetul și *Coastal* avuseseră locuri apropiate la start și Pete începu să împingă oamenii care se adunaseră. O găsi pe Chrissy stând la marginea digului cu mâinile încleștate și cu ochii ațintiți asupra căștii care plutea pe apă. Pete o îmbrățișa pe femeia îngrozită: Chrissy părea rece ce gheața și avea dinții încleștați. Scafandrii tocmai încercau să-l scoată pe Lucky, trăgându-l de brațe, pentru a-l pune în barca de salvare.

-Chrissy, îi șopti ea. Hai să mergem la trailer. O să-l aducă acolo. Hai să scăpăm de aparatele de luat vederi. Mișcându-se ca un zombie, Chrissy se lăsă condusă. În interiorul trailerului de la *Coastal*, Pete o așeză pe sofa. Jeff Croup veni să le spună ce se auzea.

-Nu și-a pierdut cunoștința, le spuse el. Nu era conștient când l-au luat din apă, dar acum vorbește... are dureri în partea de jos a corpului.

Piciorul stâng pare rupt. Veni o ambulanță lângă trailer. După ce Lucky fu adus la ambulanță, Pete o ajută pe Chrissy să se urce lângă soțul ei.

-Te simți bine? îl întrebă Pete pe Storm când îi auzi vocea și-i căzu în brațe.

-Acum mă simt foarte bine. Ricky mi-a spus că ai fost speriată. Se îmbrățișară.

Asta era partea cea mai grea, se gândi ea. Să iubești, dar să nu ai nevoie de persoana iubită. Său să ai nevoie, dar să nu primești nimic. Se strădui să-și revină și-i dădu drumul lui Storm.

-Știi ce s-a întâmplat?

-Nu am amănunte. Se îndreptară spre autobuzul *Tunetului*. Era aglomerație la prima întrecere și cred că Lucky a fost prins între ceilalți. Eu am mers lateral cât am putut de mult, fără a lăsa cursul pe care îl aveam de urmat, iar Lucky cred că s-a simțit prea înghesuit, a apăsat prea tare pe accelerator și asta l-a aruncat în spate. Am folosit flotoarele de sprijin de două ori. Cred că atunci a pierdut controlul. Nu prea știu... Lucky este imprevizibil. Poate o să vezi barca și să ne spui ce s-a întâmplat. Imediat ce Storm câștigă cea de a doua rundă, se anunță că Lucky era în afară de orice pericol. Pete aranja să mai stea o noapte și se duse cu Storm la spital. Simțind că soția lui avea nevoie de o pauză, Storm rămase cu Lucky, iar Pete o duse undeva să poată sta de vorbă.

-Nu va mai concura în sezonul ăsta, spuse Chrissy.

Un picior fracturat și la fel și pelvisul.Se uită apoi pe fereastră.Poate că se va retrage,șopti ea cu speranță.Dar,uitându-se.spre Pete,ea nu păru prea convinsă.

CAPITOLUL 8

Ferestrele mașinii erau deschise.Aerul-fierbinte de august năvălea din toate părțile.Storm îi argumentase lui Pete că nu este necesar să țină geamurile deschise,peutru că mașina avea aer condiționat.Aerul condiționat era un moft,îi spusese ea și își aminti noaptea în care îi spusese că oamenii foarte încăpățânați pot fi comparați cu măgarii.Pete se îndrăgosti imediat de Napa Valley.Era spre amiază și totuși dealurile arătau de parcă ar fi fost spălate de o ploaie proaspătă. Un soare puternic făcea ca dealurile verzi să arate neobișnuit de frumos.Storm mergea cu viteză pe autostradă,trecând pe lângă țărani care duceau pe umeri povara fructelor.Pete,care simțea o fericire nemaipomenită,oftă.Cu vântul,care-i răcorea părul,și cu Storm lângă ee,în mașina care prindea o asemenea viteză,se simțea dornică de aventură.Astăzi avea o zi bună.Nu se gândea la ziua de mâine. Storm îi luă această stare de mulțumire drept una de neliniște și se uită la ea.

-Nu-ți mai place să mergi cu mașina? Nu mai avem mult.Îmbrățișând-o cu o mână,el îi trecu un deget ușor,pe față.

-Ești nervoasă?

-Nu,nicidecum.Dându-și părul răvășit de vânt,spre spate,ea îi zâmbi.

-De ce aș fi? Vezi vreun motiv? Crezi că părinții tăi nu or să mă placă? Au ceva împotriva femeilor înalte,cu părul blond și ochi albaștri?

Storm îi sărută mâna încet.Ea se întinse peste scaunul de piele și ajunse sub brațul lui.Întinzându-și un picior,Pete văzu marginea blugilor care începuseră să se destrame și își spuse că ar fi fost mai indicat să poarte o rochie.Prima impresie contează mult.

-Mie îmi place cum arăți în blugi și cămașă.

-Nu,ție îți place cum arăți tu în blugi și în cămașă și pentru ca să nu fii singurul îmbrăcat așa,m-ai convins și pe mine să mă îmbrac la fel ca tine.

-Și ideea asta îmi place.El zâmbi și își aminti de scenele care avuseseră loc de dimineață-tot jocul cu schimbarea hainelor,rufăria ei intimă,sandalele,colierul etc.Plecaseră din Seattle cu o zi mai înainte,oprindu-se noaptea pe coasta

Oregonului.

-Cel mai mult îmi plăci în pantaloni largi.Storm își trecu palma peste sânii ei,pe care de astă dată nu-i mai avea încorsetați.

-Și eu care credeam că mă plăci în hainele turnate pe trup.Și ar fi mai bine să te concentrezi asupra condusului.

-Ei, pentru asta am două mâini.

-În mod sigur le ai pentru ca să rezolvi problemele mai practice decât legatul pantofilor și al șireturilor. Pete se apropie și mai mult de el, iubindu-i până și atingerea. Chiar și după o lună, se gândi ea, inima începea să-i bată mai tare la atingerea lui. O săptămână, se corectă ea, dacă număra corect zilele în care fuseseră împreună. După competiția de pe Ohio, ea se întorsese în Seattle. Storm și echipajul lui pleaseră la Madison, Indiana și la Cupa Guvernatorului. După Madison, echipajul se deplasase la Lacul Ozarks, Missouri, pentru Cupa de argint și Storm venise acasă pentru patru zile. Acasă la ea. În drum spre aeroport, oprindu-se să-și ia rămas bun, el nu mai reuși să plece până când fu nevoit să plece înapoi. Acum, echipajul lui făcea o escală peste munți pregătindu-se pentru Cupa Libertății, de la Washington și în acest fel ei avură o săptămână întreagă la dispoziție. Orele petrecute fără el erau prea lungi și convorbirile telefonice prea puține. Nici un proiect deosebit. Își scosese toate desenele din dulapuri și le pusese pe scaune. În unele nopți își crease de lucru în mod artificial numai pentru a-și scurta timpul cât trebuia să fie fără el. Când ajungea acasă își făcea din nou de lucru. Își întindea planșele și pe dulapurile din bucătărie. Își etichetă toate borcanele din frigider și le aranja după înălțime. Dar când Storm era acolo, lăsa bucățele de pâine prăjită pe dulapuri și lame peste tot, în baie, dar ei îi plăcea. El nu-i promisese nimic. El încă lua mai mult decât dădea. Dar, nu asta era cel mai important. Ea îl iubea. Și asta era de ajuns.

-La ce te gândești? o întrebă el. Storm își coborî gura spre gâtul ei, sărutând-o.

M-ar interesa mai mult la ce te gândești tu!

Pete se strecură ușor și începu să se uite pe fereastră. Îi plăcea atât de mult peisajul pe care îl traversau. Vițele încărcate de rod stăteau aliniate în șiruri precise. Culegătorii adunau roadele în coșulețe pe care le depozitau la capătul fiecărui rând.

-Este vremea recoltei acum? întrebă ea.

-Nu, acum se curăță, doar, îi explică Storm. Recoltarea, indiferent de soi, de mărimea boabelor, de vreme, se face în intervalul septembrie-noiembrie. În timpul verii, vița-de-vie este curățată, pentru a se îmbunătăți calitatea recoltei.

-Îmi pare rău. Aș fi vrut să asist la cules.

-Cred că numai cineva care n-a luat parte niciodată la un cules poate să-și dorească așa ceva. Storm lăsă în urmă autostrada și se îndreptă spre un drum plin de praf, care urca undeva în vârful dealului. Este un proces care se desfășoară zi și noapte. Și gata, asta este tot despre vie. În următoarele patru zile o să auzi mai mult decât vrei despre subiectul ăsta.

Se apropiau de punctul terminus al călătoriei lor.Pete o simțea.

-Vorbește-mi despre părinții tăi,ca să-i cunosc de pe acum.

-Să știi despre ei,dar ce vrei să știi? înfruntându-i privirea,ea îi spuse: aș vrea să știu de la tine,care este mama și care este tatăl tău.

-Foarte simplu.Mama se rujează.Apoi începu să chicotească; numele mamei mele este Amelia.Se pare că eu îi semăn.Ea îi poate stăpâni pe toți bărbații familiei și îi poate încuraja dacă recolta este slabă,dar își face un milion de probleme dacă roșiile pe care le folosește la salată nu sunt prea coapte.Este o femeie liniștită,dar noi ne simțim bine să o știm,undeva,acolo.Tatăl meu, Charles,nu prea acordă atenție lumii care depășește limitele podgoriei.Are grijă de răsaduri,tot așa cum are mama grijă de pui.Și încă mai speră c-o să mă întorc la podgorie după ce mă mai potolesc cu concursurile astea.Ultimele cuvinte le spuse cu oarecare tristețe.Privindu-l Pete îl observă cum caută o țigară.

-Și fratele tău?

-Lyle.Pronunță numele cu dragoste.Ea își dădu seama că nu mai auzise această inflexiune până acum în vocea lui.Iubirea față de părinți.Tristețea pentru pierderea lui Abbie.Autoritate și respect pentru echipajul său.Dar pentru ea? încă mai avea acea pasiune a începutului.Câteodată se mai teme că se va trezi și ea nu va fi acolo.Storm continuă:

-El îmi ușurează foarte mult viața.Îi place să cultive vița și să facă vinul.Deși este mai tânăr,nu mă face să simt că el a rămas aici din cauză că eu am plecat și m-am apucat de altele.Storm o luă din nou la dreapta,pe un alt drum de țară.Pete se ridică să vadă drumul.

-Am ajuns?

-Da.Aplecându-se în față,ea se uită prin parbriz.

-Ce le-ai spus despre mine?

-Ești nervoasă.Ea îl privi tăcută.Le-am spus că ești o bucătică bună.Că nu pot să-mi iau mâinile de pe tine.Le-am spus că te-am cules într-o noapte de la starturi,că ești rapidă și cam necugetată.Așa că...El se aplecă și o bătu ușor peste genunchi.Nu-ți face probleme.Nimic din ce vei face n-o să-i surprindă.

-Storm,îi spuse ea,amenințător.

-Ăsta este adevărul.Poți să-mi găsești vreo minciună în ce am spus până acum? Atunci,ea văzu casa.Arăta formidabil,se gândi ea.Clădită din piatră.Era adecvată regiunii.Era solidă,dar nu foarte mare.Anii și ploile îi biciuiseră pereții.

-E minunată,Storm.Este o casă tipică zonelor de podgorii din partea franceză.

-Pietrele au fost aduse de pe câmp de bunicul meu.Patru generații ale familiei au trăit în casa asta.Un bărbat și o femeie așteptau în fața ușii grele de stejar.

Coborâra treptele împreună,când văzură mașina.Și,spre marea satisfacție a lui Pete,erau îmbrăcați obișnuit.

-Ei,bine.Am ajuns.Pete îi studie în timp ce traversau pajiștea din fața casei,știind că și ei făceau același lucru.Erau un cuplu potrivit.Femeia avea părul închis la culoare,iar bărbatul de un alb cenușiu.Amândoi aveau curiozitate în priviri.De fapt,cum ar fi putut să-și rețină curiozitatea? se întrebă Pete.Apoi se întrebă dacă acești doi oameni știau mai bine decât ea,de ce a adus-o Storm aici.

-Bine ai venit,Patience,îi spuse Amelia și-i întinse o mână uscată.

-O,vă rog,spuneți-mi Pete.Storm este singura persoană care îmi spume Patience. Apoi,le zâmbi din toată inima.Mă bucur că am avut ocazia să vă întâlnesc și să vă apreciez ospitalitatea.N-am văzut până acum o podgorie.De abia aștept să cutreier pe aici.Storm se sprijini de capota mașinii și o urmări cum îi captivează ambii părinți,fără a face nici cel mai mic efort.Pete era toată numai entuziasm iar părinții lui erau pur și simplu cucerți de ea.Tatăl lui îi îmbrățișa,iar mama o luă pe Patience de mână și o conduse în casă.Charles își scoase o țigară și vorbi numai după ce reuși s-o aprindă.Era fericit.

-Este absolut încântătoare,îi spuse el lui Storm.

-Da,este.Tonul egal cu care îi vorbi Storm elimina orice posibilitate de a se isca o conversație exhaustivă pe această temă.Se aștepta ca părinții lui să-i pună o mulțime de întrebări privind femeia pe care le-o aducea în casă.El nu avea deocamdată răspunsul potrivit.

-Am crezut că și Lyle o să fie aici cu noi,spuse Storm,luând bagajele din spatele mașinii.

-E la podgorie,i-am spus să rămână acolo,ca să te aduc eu pe tine la el mai târziu.Avem un soi nou de viță-de-vie.Aș fi vrut să te uiți la felul în care trebuie tăiat.Să-mi spui ce crezi.

-Deocamdată nu cred decât că aș vrea să las undeva valizele astea,dacă este posibil.Charles ridică din sprâncene.

-De ce? Crezi c-o să ți le fure careva? Apoi se întoarse și se îndreptă spre pajiștea care se întindea de jur împrejurul casei și de acolo spre podgorie.

Storm îl urma.La naiba,nici de astă dată,tatăl lui nu ascundea faptul că avea nevoie de el,aici.Ar fi putut apela la sentimente,dar n-o făcuse niciodată.

Pete vizită casa împreună cu Amelia și-i plăcu nemaipomenit de mult.Pereții interiori erau tot din piatră și nu erau zugrăviți,îi lăsaseră așa cu acel aspect ele duritate pe care îl dă piatra.Cei din bibliotecă erau acoperiți cu lemn de stejar și cu multe rafturi,iar cei din camera de zi aveau stucatură.Mobilele ilustrau trecerea a câtorva generații de Duchenes.Unele erau la fel de vechi ca și

casa,altele erau foarte noi,în culori vii,care atrăgeau soarele,prin ferestrele înalte. Cel de-al doilea etaj,era mai convențional,cu stucaturi,pereti erau tencuiți,avea ușile de lemn și multe alte decorații.Holul mare de la capătul scărilor servea ca galerie pentru portretele familiei Duchene.Pete examina fiecare portret cu atenție deosebită.

-Lyle are ochii căprui,remarcă ea,cu glas tare,apleeându-se să-l examineze pe cel pe care nu-l întâlnise deocamdată.

-Da,îi spuse Amelia.Îi moștenește de la tatăl lui.

-Dar seamănă și cu tine și cu Storm.Mișcându-se foarte încet,Pete studie toate fotografiile.Storm la șapte ani,cu doi dinți din față lipsă.Lyie care purta uniforma Ligii de baschet a juniorilor,ținând în mână un trofeu.Strom și Lyle,în frac, încadrând-o pe Abbie,îmbrăcată în rochie de mireasă.

-Patience...Pete...Vocea lui Amelia era cam pierdută.Eu-n-am știut ce să fac cu poza asta.Știam că dacă o s-o iau de aici,Storm ar vedea că lipsește,iar dacă o s-o las,o s-o vezi tu.Pete se uită la fotografie,spre disperarea ei.Dacă Amelia își făcea probleme din orice,Pete își imaginează că de astă dată,ea pierduse câteva nopți,neștiind ce să facă cu fotografia.

-Îmi pare bine că ai lăsat-o aici.Pete se apropie de Amelia și îi atinse mâna.Este probabil singura ocazie de a-l vedea pe Storm în frac.Amelia îi strânse mâna ușor și îi zâmbi.Pete se aștepta ca Lyle să fie foarte asemănător cu Storm.Dar,nu era așa.Storm sosi cu Charles,seara.Veni și Lyle.Traversă încăperea,cu mâinile în buzunare.Lyle era ca un torent care stârnea aerul prin care trecea.

-Ultimul pe care l-am întâlnit,Pete,a fost un boxer de categorie mijlocie.Dacă aş fi încercat vreodată să-l sărut,m-ar fi trântit imediat la pământ.Pete îi privi ochii căprui și începu să râdă.

-Din partea mea nu te poți aștepta la o asemenea reacție.

-Fii atent la ce-ți poate veni din partea mea,îl preveni Storm.

-Așa a fost Storm de când îl știu,se lamenta Lyle,sărutând-o pe obraz.N-a vrut niciodată să împartă nimic cu mine.Se așeză la masă,în colțul opus celor doi și-și scutură șervetul.

-Am avut un cumpărător azi.Mi-a povestit despre el.Era unul din cei trei soldați...

-Lyle,îl întrerupse Amelia.Crezi că este o poveste adecvată?

Cu o mină inocentă,el îi răspunse mamei:

-N-o să facă pe nimeni să-și piardă pofta de mâncare,dacă asta te îngrijorează.

Râzând,el se întoarse spre Pete.și Storm.Aduceți-mi aminte mai târziu să vă spun bancul cu cei trei soldați.Lyle vorbi atât de mult în timpul mesei,încât Pete

se întreba cum poate să mănânce.Storm era numai ochi și urechi la povestirile fratelui său,iar Amelia era gata să intervină oricând.Pete se gândi că ea era singura care remarcase privirile pe care Charles i le arunca lui Storm.

-Pete,îi spuse Lyle,atrăgându-i din nou atenția.O să te iau mâine să facem un tur al podgoriei.Să mă aștepți la ușă,la ora patru.

-Ar trebui s-o întreb dacă o interesează subiectul,îi sugeră Storm.

-Sigur c-o interesează.La ce naiba crezi că a venit până aici?

Râzând,Pete fu de acord.

-Ne vedem mâine la ora patru,la intrare.

-Bine.Am plecat.Nu vreau desertul,spuse el și-și îngrămădi șervețelul pe masă.

-Unde ai plecat? îl întrebă Amelia pe fiul ei cel mic.Acesta ridică sprâncenele a mirare.

-Mamă ăsta nu este un subiect care se poate discuta la masă.Ora patru,Pete,nu uita.

-Lyle este minunat,îi spuse ea lui Storm mai târziu,pe când urcau scările spre etajul doi.Îmi place foarte mult familia ta,Storm.Și ei cu siguranță te iubesc foarte mult.Ajungând la ușa camerei de oaspeți,ea se întoarse cu spatele la perete.

-Te surprinde? Storm o luă în brațe și o sărută.Tu nu mă găsești adorabil?

-Da,tot așa te găsesc și eu,poate chiar mai mult.Îl sărută și ea.

Sărutul lor fu prelung și pasionat.Mâinile lui luptară cu cămașa ei.Cu limba îi explora zonele cele mai îndepărtate ale gurii,iar mâinile lui îi acoperiseră sânii.Degetele lui începură să deseneze niște cercuri imagine pe sfârcurile ei.

Se auzi în acel moment glasul lui Amelia,care urca scările urmată de Charles.

Lăsându-și mâinile,încet de pe pieptul lui Storm,cei doi se separară cu puțin înainte de apariția părinților.

-Noapte bună,îi șopti ea.Storm se culcase în patul din copilărie.Dormea cu ferestrele deschise pentru a asculta zgomotele cu care se obișnuise în copilărie, având mirosul specific acelei regiuni.Când era obosit și nu putea dormi din cauza muncii prea grele din timpul zilei,mirosul dulce al pământului proaspăt arat și al fructelor care dădeau în pîrg îi servea ca sedativ.Când avea șaisprezece ani și nu învățase încă să-și cunoască propriul trup,acel miros fertil îi intra în cameră ca o iubită fantomatică,stăruind îndeajuns pentru a-l tortura.

Aruncând pătura la o parte,Storm se ridică din pat.Deschise dulapul și luă prima pereche de pantaloni care îi căzu în mână.Îi îmbracă,apoi se îndreptă spre camera ei.Pete nu-l auzi deschizând ușa.Stătea deasupra plapumei de satin albastru,ascultând zgomotele care pătrundeau prin ferestrele deschise.

Era lună plină și Storm văzu că ea purta o cămașă albă, aproape transparentă.

-Ai găsit vreun sturz? îi șopti el, traversând camera către ea. Ea se întoarse când îi auzi glasul și avu la început impresia că era gol. Dar pe măsură ce el înainta spre ea, văzu că era în pantaloni. Ca de obicei, inima începu să-i bată tot mai tare și se pregăti pentru a-l primi. Se lăsă jos, pe perne. Aplecându-se deasupra ei, Storm se sprijini de plapumă. Nu făcu nimic altceva decât s-o sărute.

-Aș vrea să te duc undeva, îi șopti el. Vrei să vii?

-Da.

-Nu mă întrebi unde te duc?

-Nu. El se ridică și o ajută și pe ea. Storm mergea în față, conducând-o. Ea îi privea mușchii bine conturați ai spatelui. Purta un pulover care îi ajungea până la șolduri. Cămașa ei de noapte atârna pe scări, ca o trenă. Pete îi atinge umărul cu obrazul.

-Mergem acum să facem turul podgoriei?

-Nu, n-am chef să-i stric planurile lui Lyle.

-Nu m-aș plictisi dacă aș vedea-o de două ori.

-E bine, pentru că oricum o să ți-o arate și tata. Se deplasau printre rândurile de viță. La poalele dealului, Pete luă un ciorchine de strugure, de la capătul rândului. Îl strivi între degete. Pelița subțire se rupse, risipind stropi. Sucul, îi curse în palmă și pe încheietura mâinii. Storm ridică mâna ei la gură, adunând toată dulceața din palmă. Pete îi mai dădu o boabă de strugure atingându-i buzele cu mâna, el o sărută. Apoi, ridicând-o în brațe, urcă panta dealului. Sâni ei se striveau de el și îi simțea bătăile inimii. Ajuns în vârf, o lăsă jos. Văzându-i privirea, Pete se întoarse să înțeleagă ce i-a provocat acea bucurie din priviri. Ea văzu casa, care părea atât de albă pe fondul acela de dealuri închise la culoare, și oceanul de viță care o înconjura din toate părțile. Lumina lunii părea că îngheța fructele grele, care trăgeau vița spre pământ, și o briză ușoară aducea o mireasmă de pământ afânat.

-Cred că am vrut să-ți arăt eu podgoria. Podgoria mea. Când își lăsă mâinile să cadă de pe umerii ei, Pete începu să umble încet printre butucii de viță.

-Lyle o să-ți arate și o să-ți explice cum se face vinul, ce chimicale se folosesc.

Tata o să-ți explice cum se taie vița și o să-ți explice diferitele soiuri. Dar nici unul nu-ți va arăta cum crește și rodește vița. Surprinsă, Pete se uită la el.

-Storm, văd că-ți place via. Nu mi-aș fi închipuit. Dar sunt tot mai convinsă că îndrăgești tot mai mult locul.

-Da, este adevărat.

-Dar, parcă spuneai că aici te simți îngropat de viu.

-Și asta este adevărat.El oftă și se întinse pe pământ,sprijinindu-se pe coate.De fiecare dată când vin aici mă gândesc că nu mai are sens să plec.De astă dată voi rămâne.După câteva zile,însă,mă simt de parcă sunt blocat din toate părțile.Am nevoie de mai mult...sau de amândouă.Atât de competiții cât și de vie.De viteză și de liniște.De agitație și de calm.

Iarba rece de sub picioare îl făcu să se gândească la pielea ei,în acea noapte,când se întâlniseră la starturi.Din copilărie îi rămăsese în minte gustul fructelor reci, mâncate într-o noapte fierbinte.Ea stătea în lumina lunii cu silueta ei subțire.O briză ușoară lipea materialul cămășii de noapte de formele ei,conturându-le.

Sfârcurile sânilor și triunghiul întunecat la culoare arătau ca niște pete mai întunecate prin materialul transparent.Pete văzu cum îi crește dorința dintr-o dată,uitându-se la ea.Storm stătea cu picioarele larg desfăcute.

-Am venit aici ca să facem dragoste? îl întrebă ea.

-Așa sper.

-Este locul tău preferat?

-Nu,l-am ales acum.N-am mai adus pe nimeni aici.Pete se simți fericită și răsuflă ușurată.

-Ai aproape treizeci și doi de ani și n-ai făcut dragoste decât în interiorul unui apartament?

-N-am făcut niciodată dragoste pe acest deal.Vino lângă mine,Patience.Te doresc.Aș vrea să te ating,acum.Pete îngenunche lângă el,cu inima bătându-i năvalnic.Era ca și când ar fi făcut dragoste pentru prima oară și n-ar fi putut să mai aștepte.Se aplecă să-l sărute.El îi desfăcu ușor cămașa de noapte.Briza îi mângâia sâni,pregătindu-i sfârcurile pentru degetele lui.

-Eu voi fi emoția și freamătul tău,murmură ea.Gura ei era tot mai agresivă, apăsându-i capul pe pământ.El o sărută cu toată dorința.Mâinile ei îi mângâiau pieptul și el simți fiori.Sărutându-l mereu ea îi cuprinse încet gâtul și pieptul.El începu să geamă,când buzele ei îi atinseră sfârcurile sânilor.Pete îi șoptea vorbe fără șir.Cu o dorință din ce în ce mai puternică,Storm realizează că ea făcea dragoste cu aceeași dorință ca și a lui.El putea anticipa fiecare mișcare a mâinilor ei,a sărutărilor ei.Storm îi trecu degetele prin păr și îi orienta gura peste tot corpul,acolo unde ar fi vrut să fie atins,acolo unde simțea-cea mai intensă plăcere.Sărutându-l mereu,ea ajunse spre mijlocul corpului,pe care îl explora îndelungat cu limba.Genunchii lui se atingeau ușor de sâni ei.Ea îi dădu mâinile la o parte și-i spuse:

-Lasă-mă s-o fac eu.Cu degetele tremurânde îi desfăcu fermoarul pantalonilor și observă cu stupeoare că Storm nu se mai obosise să-și pună ceva pe dedesubt.

Gura ei urma aceeași linie,de acolo de unde rămăsese sărutându-i coapsele.Ea avu un strigăt de surprindere când îi luă în gura ei,iar degetele lui i se înfipseră ușor în umeri.

-O,Patience,te doresc.Storm o trase spre el,dându-i la o parte cămașa transparentă.Începu să-i sărute ușor sânii și apoi să-i muște câte puțin.Sfârcurile ei alunecau printre buzele lui ca niște boabe de struguri prea coapte,dar pentru el,gustul lor îl întrecea pe cel al oricărui fruct.Trupul ei era scuturat de spasme. Ea scăpă un strigăt ușor și Storm o trase sub el.Privindu-i ochii,el știu că de acum,iubita lui fantomatică îl va privi cu ochii ei,mari,verzi.Cămașa ei îi înfășurase pe amândoi,când se treziră după câțva timp,zăcând unul în brațele celuilalt.Îl durea inima din cauza emoției pe care îi era frică s-o numească cumva.Dacă ar aduce-o aici,se gândi el,ea ar fi în siguranță.Ar putea trăi și el aici,dacă ar fi nevoie.Nu era încă sigur dacă ar putea trăi fără ea.Dacă ar aduce-o aici unde ar fi în siguranță,ar putea s-o iubească.

-*Chardonnay*,îi spuse Lyle,turnându-i vinul roșu în pahar.Este un vin greu,din Burgundia.Pete bău din pahar,lăsând vinul să-i alunece pe gât.

-Nu,Pete.Nu bea.Gustă-l doar.Simte-i savoarea și scuipă-l aici.El îi arată un vas.Și dentistul ei o punea să facă asemenea lucruri lipsite de delicatețe și demnitate,se gândi Pete.Nu avea intenția să le repete nici măcar pentru Lyle.

-Nu te cunosc îndeajuns,pentru ca să-mi permit asemenea lucruri.O să gust și o să-l înghit.Vizita induse,asa cum îi spuse Storm,o serie de informații despre procedeele de fermentație.Apoi văzuse butoaiele de stejar și vasele în care se făcea decantarea.Pete fu surprinsă să descopere că la fermentație se puneau și codițele strugurilor,iar mirosul din vinărie îi aminti de acel miros care predomină în casele cu igrasie și care sunt neaerisite de foarte multă vreme. Fusesse ceva interesant,dar nu reținu chiar tot ce văzuse.Acum erau în biroul lui Lyle și făceau o degustare a vinurilor.

-*Pinot Noir*,spuse el.Este mai ușor decât cel de Burgundia.Storm și-a găsit sponsor?

-Nu,nu i s-a ivit oferta pe care o aștepta.O,îmi place vinul ăsta,mai mult decât *Chardonnay-ul*.I s-a ivit ocazia să vândă tot pachetul de acțiuni și să rămână pilot.Nu-l interesează.

-*Cabernet Sauvignon*.Este din anul 1969.Este un vin ușor,și își lasă toată savoarea pe bolta palatină.

-Cum te-ai simți dacă Storm ar veni aici să vă ocupați de toate împreună? Nu crezi că vei suferi dacă îți vei pierde din autoritate?

-Nu.El seamănă foarte mult cu tata.Trebuie să trăiască mult afară,în soare.S-ar putea să se întoarcă aici,dar nu va sta niciodată într-un birou.El preferă să se ocupe de cultivarea viței-de-vie.De câmpuri.Dar,pentru ca să-ți răspund la întrebare,să știi că mi-ar plăcea ca Storm să vină și să stea aici cu noi,zi de zi.

Pete îl credea.

-Îmi place vinul ăsta.Ce spuneai că este? *Cabernet Sauvignon*? îl voi gusta din nou.Ea întinse paharul sub gura sticlei.Eu sunt cu mult diferită de Abbie?

Lyle,luat prin surprindere,păstră o scurtă tăcere.

-Cred că ar fi mult mai bine dacă ai scuipa vinul.

-Crezi că m-am îmbătat? Nu,absolut deloc.Sunt ca Abbie?

-Ai vrea să fii?

-Nu știu,dar el o regretă atât de mult.Uneori se sperie că și eu o să dispar.Alteori am impresia că mă confundă cu ea.Este vreo asemănare între noi două?

Lyle îi răspunse,deși cam fără tragere de inimă.

-Era mult mai scundă decât tine.Era foarte fragilă,delicată,arăta de parcă ar fi putut s-o doboare și vântul.

-Înseamnă că nu prea este nici o asemănare,conchise Pete.

-Era tăcută și timidă.

-Deci nu se poate spune că ar exista vreo asemănare.Lyle se uită la acei ochi incredibil de verzi ai femeii și se gândi că Storm ar fi complet idiot,dacă n-ar vedea că are o femeie adevărată lângă el,în locul celei care nu mai era.Atingând o sticlă nouă cu vin,el îi recomandă:

-*Zinfandel*.Este gustos și este destul de puternic.

Storm și tatăl lui se întoarseră de pe câmpuri chiar înainte de masă.Nu fusese nevoie de ei la câmp; aveau personal calificat și bani destui pentru a-l plăti.Dar nici unul din cei doi membri ai familiei nu putea sta într-un birou,de unde să rezolve treburile.După ce bătu la ușă,Storm o luă pe Patience și coborâră la masă.Ea era mai veselă ca de obicei.Îi acordă un zâmbet care-l cam descumpăni.Îi luceau niște luminițe stranii în priviri.Când îl văzu,figura ei avu ceva din cele care anunță de obicei copiii că este ziua de Crăciun.

-Dumnezeule,Patience,ești cam amețită!

Pete se uita confuză la mulțimea de rădăcini,frunze,struguri.Charles o găsi ținându-se cu mâinile de cap,a doua zi de dimineață,după turul podgoriei făcut cu Lyle.Încercase tot felul de jocuri copilărești,ca de exemplu să înece niște soldați de plumb în ceașca de cafea.Amuzat de starea ei,Charles o întrebă care dintre vinuri îi plăcuse mai mult.

Ea se mulțumise să geamă ușor și să bolborosească niște cuvinte fără sens, așa că Lyle răspunse pentru ea: *Cabernetul Sauvignon*. Testase cam jumătate de sticlă. Iar Charles venise să-i spună că poate ar dori să vadă strugurii din care se poate obține *Cabernetul Sauvignon*.

-Nu dau o recoltă prea mare, îi explică Charles, arătându-i un chiorchine cu boabele mici și negre. Rupse în două o boabă și-i arătă cele două jumătăți.

Vezi, au mai multe semințe decât pulpă. Apoi, renunță la monstrele lui și reveni la vin. Storm și eu vom face un experiment anul următor, plantând *Merlot* și *Malbec* printre strugurii de *Cabernet Sauvignon*. Va fi interesant să vedem ce amestec va rezulta. De ce te uiți la mine, așa de parcă aș fi nebun?

Stăteau față în față, cu o cantitate destul de mare de struguri între ei. Privirea lui Pete căzu pe mâinile mari și bătătorite care mânuiau cu atâta grijă strugurii.

-Indiferent despre ce este vorba, poți să-mi spui mie, Pete.

-Storm se reîntoarce la podgorie?

-Sigur că da. Este un Duchene. Și toți din familia asta fac vin-de șase generații încoace, mai întâi în Franța, apoi aici, în California. Am trecut prin prohibiție și prin recolte pierdute. Asta este viața unui Duchene.

-Deci, s-a decis să părăsească lumea competițiilor? Ea simți aceeași dezamăgire pe care ar fi trebuit s-o simtă și Storm. Ți-a spus asta? Pleacă fără să mai testeze turbina cea nouă? Nu pot să cred! Charles ridică din umeri și privi neliniștit într-o parte.

-Nu, nu mi-a spus așa ceva. El mai speră încă, să găsească un sponsor. Dar dacă nu se va întoarce anul ăsta, se va întoarce la anul. Îl aștept de paisprezece ani, de când a plecat la Seattle la colegiu și a descoperit concursurile astea. Mai pot încă să aștept.

-Dar, dacă... Pete lăsă cuvintele în suspensie. Era poate, pentru prima oară în viața ei când își dădea seama că era mai bine să nu-și termine ideea.

-Ce vrei să spui Pete? Ea dădu din cap.

-Nu am dreptul să mă amestec, Charles.

-Ba ai toate drepturile! îi iubești pe fiul meu. Cu tine, el a reînceput să zâmbească. Dacă nu ar fi băut prea mult vin, Pete s-ar fi aruncat de gâtul lui. ”*Datorită ție, fiul meu zâmbește din nou*”-îi spusese Charles.

-Poți fi fericit cu un om care nu ți se oferă cu totul, Charles? Cu un om a cărui inimă bate în altă parte?

-Da, poți fi așa cum ești tu de fericită acum. Pete reacționează de parcă ar fi primit o lovitură fizică. Nu vreau să spun asta pentru ca să fiu nepolitic, Pete. Dar tu pari fericită să-l iubești, chiar dacă el se mai ține deoparte.

-Pentru mine,este ceva diferit.Pete credea în ceea ce afirma față de Charles.Am încercat să-mi imaginez cum ar fi dacă Storm ar muri și eu aș iubi pe altcineva. Mi se pare imposibil.El n-a putut să n-o iubească pe Abbie atât de mult.Eu mă simt bine dacă știu că-l iubesc numai eu.Îmi aduce o mare bucurie,dragostea asta.Terminară vinul.Luându-o de mână,Charles își împleti degetele cu ale ei,spunându-i:

-Nu vreau să-i sabotez cariera în domeniul competițional.Am vrut ca el să se ducă în Franța,ca și Lyle,să se perfecționeze în ale vinurilor.Dar el a preferat Seattle.L-am lăsat să se ducă,i-am plătit școlarizarea.Plecară prin vie,mână în mână.Pete îl văzu pe Storm în fața casei,îngrămădind bagajul în spatele mașinii.

-Când și-a cumpărat prima barcă,continuă Charles,aș fi putut să-i iau banii lăsați de bunicul lui.Am avocați buni.Ar fi putut găsi o cale.Dar nu vreau să-l forțez să se întoarcă înapoi.Îl voi primi bucuros dacă va voi să se întoarcă.Și,ca și tine îl voi iubi atât cât mă va lăsa s-o fac.

CAPITOLUL 9

Pete înconjură masa din camera de zi cu mare bucurie.Obținuse rezultate foarte bune din această călătorie.Luminile cădeau pe cristalurile și argintăria ei.

Pocalele de cristal-singurele supraviețuitoare ale unei colecții pe care Pete o luase aproape cu forța de la un colecționar de antichități-tronau în mijlocul mesei.Pe fața albă de masă pusese flori de câmp și lumânări albe.Un miros ușor de esență de lămâie plutea în aer.Arăta bine,se gândi ea.Elegant și cu un aspect festiv.Simțise dintr-o dată nevoia să facă o masă mai specială în seara asta.Era fericită.Fericirea este mai întotdeauna la baza unei sărbători.Storm fusese la Seattle în ultimele două săptămâni.Avea cea mai bună poziție în concurs.Și mâine,pe lacul Washington,avea să concureze pentru Cupa de Aur.În seara asta trebuia să fie sărbătorit.Pete aprinse lumânările și stinse luminile.Se privi în oglinda ovală din încăperea.Cu bronzul ei auriu era greu să se stabilească de unde se termina pielea bronzată și unde începea gnătasea rochiei.Fusta îi ajungea până la genunchi,iar pe talie era strâmtă.Pe umeri avea numai bretelele rochiei.Ea și-l imagină pe Storm,care îi trasa o dungă imaginară cu degetul,de la gât pe umăr și pe lungimea brațului,luând și breteaua cu el.Când își imagină scena,ochii începură să-i strălucească.După ce petrecuse ultimele trei zile și nopți la starturi, Storm venea,în sfârșit.Ea un motiv de sărbătoare.

Începând de miercuri nu vorbiseră decât o singură dată la telefon.Oboseala i se simțea în glas,dar ea îi simți inflexiunile vocii cu atâta acuitate încât i se strecurară în vene ca mierea fierbinte.Ea îl rugase să vină să se odihneasă măcar

câteva ore.Era o cursă importantă,cea mai importantă din an,necesitând pregătiri asidue.Storm schimbase subiectul și o întrebase cum fusese ziua ei de lucru.

-Dave mi-a dat scrisoarea ta în care propuneai realizarea unei pungi de aer pentru carligă,îi spuse ea.

-Și care este părerea ta?

Conform modului ei de a gândi și proiecta,o asemenea propunere însemna o teamă exagerată.De fapt,Storm nu se interesase niciodată de elementele de siguranță.Și ea începu să se gândească ce l-a deranjat pe el s-o facă tocmai acum.

-Cred că este o prostie.Răspunsul ei deschis îl lăsă pe gânduri.

-N-am vrut să spun că ideea este proastă,dar scrisoarea în sine n-a avut sens.Este vineri.Ai fost aici,vineri.Ai stat și noaptea.De fapt ai stat până luni dimineața.Nu era nevoie să-mi trimiți scrisori,Storm.Puteai să-mi spui direct care este problema ta.De ce n-ai făcut-o?

-Pentru că am început să gândesc unilateral.Mă preocupa numai ce am făcut la sfârșitul săptămânii.

-Nu merge,tipule.Ți-ai schimbat programul pentru a urmări meciul dintre echipa din Seattle și California Angels.Puteai să mai faci o călătorie dacă voiai să-ți asiguri viața.

-Mai discutăm subiectul mâine seară.

Pete era sigură că nu vor mai relua subiectul.Pernele de aer nu erau pe lista ei da priorități.Faptul că locuiau separat când Storm era în oraș îi aducea mai multă singurătate decât atunci când era într-o altă parte de țară.El refuza cu încăpățănare să-i folosească apartamentul în aceste zile,când avea nevoie de un duș,sau trebuia să se schimbe.Avea cheia de la intrare și-și adusese multe schimburi.Dar argumentul adus de el era că nu voia s-o trezească la orele acelea inumane.Și apartamentul ei nu era un loc unde el să vină și să plece rapid.Așa că tot acasă la el se oprea.Dar,va fi aici în curând,se gândi ea.Privi pentru ultima oară masa și se întoarse la bucătărie.Dacă carcasa turbinei ar fi trecut testul din acea dimineață,ar fi fost un motiv real de sărbătoare.Dar testul fusese un dezastru.Apa se infiltrase pe punte de câteva ori și încase motorul.Pete decise că era mai bine să nu-i spună lui Storm că testul se făcuse în ziua aceea.Ar fi fost o mare dezamăgire pentru el și s-ar fi adăugat faptului că el încă nu-și găsisse un sponsor,cea ce le-ar fi stricat toată seara.Luând niște șervete,Pete deschise ușa cuptorului.Atinse vasul din cuptor cu aceeași atenție cu care atingea nitroglicerina.Arăta bine,se gândi ea.Minunat.Auzi zgomotul unei chei introduse în broască.Perfect.Chiar la timp.Pe când se întorcea cu spatele spre ușa

cuptorului se auzi ușa do la intrare izbindu-se.Exact ca șocul care urmează unui cutremur sufletul ei se prăbuși.Până și pe podeaua bucătăriei se zdruncină de pașii lui.Lui Pete nu i-ar fi păsat dacă ar fi distrus trei motoare deodată.Dar pentru sufleul stricat,trebuia să audă ceea ce ea n-ar fi vrut să-i spună.

-Ce s-a întâmplat? întrebă el dintr-o dată,din ușa bucătăriei.

Pete se uita plină de tristețe la sufleul care nu mai avea același aspect.Gura ei luase o formă pe care Storm nu o mai văzuse până acum.

-Ai trântit ușa și mi-ai stricat sufleul,asta este,El se uită îngrozit la vasul din mâinile ei.Ce credea el c-o să facă acum?

-Ce s-a întâmplat? întrebă el,din nou.Vocea lui suna straniu de parcă l-ar fi strâns un gigant de gât.Ochii lui o priveau ciudat.Nu se simțea în largul lui.De fapt,se simțea foarte prost.

-Storm,ăsta era sufleu,din brânză și oua Mare scofală!

-La naiba,Patience! El veni în încăpere,mai aproape de ea și-i luă vasul din mână.Apoi,o luă de braț și o trase aproape de el.

-Am auzit că ați avut probleme cu turbina.Că ai fost rănită și că ești la spital.El o cam speriasc când o trăsese spre el cu asemenea viteză.Brațele lui o ridicaseră de la podea și simțise o durere ușoară în oasele care își făceau simțită prezența.

-A,acum înțeleg despre ce vorbești.N-a fost mare lucru.

El începu s-o zguduie,dându-i capul pe spate.Pete se simți ciudat,încurcată.

-Spune-mi ce s-a întâmplat!

-Mi-am răsucit glezna,îi șopti ea.Dave m-a dus la spital.Mi-au făcut radiografii și au presupus că era doar scrântită.Oare Storm o asculta? se întrebă ea.

-Storm,îl rugă ea.Mă doare.El mai slăbi strânsoarea pentru ca sângele să poată circula în voie.Apoi,Storm se propti de perete și o luă în brațe.

-Am crezut că ai fost aruncată.Am crezut...am auzit la starturi...nimeni nu știa nimic precis.Ficare mi-a spus o altă versiune.Pete îl simțea cum,tremură sub mâinile ei.

-Stai jos,Storm.O să-ți spun eu cum s-a întâmplat.Storm se așeză pe un scaun,lângă masă.Pete deschise un dulap și luă prima sticlă.Era vodcă.Își turnă în pahar și reveni în sufragerie.Stinse lumânările și puse paharul pe masă.Storm nu se atinse de el-acoperi fața cu mâinile.Pielea întinsă a mâinilor era lipsită de culoare.

-Te rog,Storm.N-am fost aruncată.N-am ajuns cu barca nici măcar la o sută de picioare la oră,ce să mai vorbim de o sută de mile.Ne-a dezamăgit la fiecare încercare,Dave zicea că ar ști care este problema.O să facem câteva modificări în proiect și reluăm testele peste câteva săptămâni.

-De ce ai ținut testul ăsta secret pentru mine?

-Nu l-am ținut secret. Ți-aș fi spus dacă aș fi avut ocazia. Noi am decis că era gata ieri. Totul ne era favorabil, cursul apei, echipamentele funcționau corect, bărcile de salvare erau pe lac. M-a sunat dimineața la șase ca să-mi spună că avea un spațiu de o oră liber între concursuri. Am crezut că o să te întâlnesc acolo dar mi-a spus cineva că ai plecat să-ți faci un duș. Nu erau prea mulți prin jur-cred că atunci când ai auzit tu s-a mai și exagerat puțin. Storm se lăsă pe scaun și o examinează. Ea nu știa de ce o privea atât de atent.

-M-ai făcut să râd. Am fost rănită. Dar el nu prea avea chef de râs. Pete rămase cu privirea ațintită asupra literelor roșii de pe tricoul lui. Eram gata de plecare. Eu m-am împiedicat de un furtun și am căzut. Când am încercat să mă ridic mă durea glezna. Dave m-a dus la spital. Mi-au pus ațele, dar nu le-am folosit. Am făcut o baie fierbinte și mi-a trecut. Asta este tot.

Storm se ridică și începu să măsoare încăperea cu pași mari. Se mișca în jurul ei și al mesei, ca un leu în cușcă. Și, deodată, înainte ca Pete să-și dea seama ce se va întâmpla, luă un scaun și-l aruncă de perete. Nici măcar nu clipi, când scaunul ricoșă de perete. Pete luă paharul de vodcă și-l dădu peste cap. Îi arse gâtul, stomacul și-i aduse lacrimi în ochi. Dar o ajută să nu-i mai tremure picioarele. Storm se duse spre fereastră. Câte monede introdusese el în aparat ca să sune la spitalul unde fusese dusă ea?

-Cum se numește, Patience sau P.T. Burke? auzise vocea gravă întrebându-l. Acele cuvinte îl înspăimântaseră de moarte.

-Domnule Duchene? Aici este spitalul de urgență. Soția dumneavoastră a fost adusă aici în stare foarte gravă. Puteți veni imediat? Fusese îngrijorat. Mai mult decât îngrijorat-speriat. Era lovită la cap? Coloana vertebrală? Abbie avea dureri? Apoi se înfuriase. Își spusese numele la camera de gardă și începuseră să-l paseze de la unul la altul, până când în cele din urmă apărură un doctor.

-Domnule Duchene, îmi pare rău, îi spusese doctorul. Crezuse că nu era vorba despre el.

-Îmi pare rău.

-Râni mici...atât de mici, încât plecase acasă. Se îngrijoraseră și-l chemaseră degeaba.

-Îmi pare rău. Așa se întâmplase când soarta își introdusese mâna în pieptul lui și-i scosese inima.

-Patience Burke? îmi pare rău.

-Storm? Vocea ei îl readuse la realitate. Văzu camera, golful, fața ei palidă și ochii mari.

-Dumnezeule,am crezut că te-am pierdut.Apoi începu s-o sărute cu disperare,de parcă ar fi vrut să se convingă că trăiește.Mâinile lui erau peste tot,atingând-o.Îi încercă pulsul în toate locurile.

-Am nevoie de tine,Patience.Am nevoie să te iubesc,să știu că ești vie.O trase încet spre podea.Mâinile lor grăbite smulseră hainele de pe trupuri.Carnea ardea după întâlnirea dintre ei.Ea auzea tot mai des cuvântul dragoste.Nu înțelegea ce s-a întâmplat.Nimic.Nu mai avea importanță,acum.El reușise să desfacă bariera dintre ei.O iubea.Avea restul vieții în față.

-Te iubesc,îi spusese ea.Pentru ea,aceste cuvintele erau extrem de pretențioase. Te iubesc,te iubesc.Storm se îngropa în ea.Căutând.Găsind.Ar fi vrut să fie cu totul în interiorul ei.Am nevoie...O,Dumnezeule...am nevoie de tine...Pete se uita fix la tavan,cu mâinile și picioarele slăbite.Nevoie? încă mai avea nevoie de ea? Cine spusese ceva despre dragoste? Ea spusese.El oare? Am nevoie să te iubesc,îi spusese el.Ea înțelesese că în sfârșit o iubea din inimă.Trupul lui se simțea tot mai greu peste al ei.Podeaua era destul de tare dedesubt.

Storm o eliberă în sfârșit și se așeză lângă ea,trecându-și ușor mâna peste trupul ei gol,de la umeri la genunchi.Pete nu-și mai aminti cât statură așa.Destul de mult,oricum,până când pasiunea trecu și pielea li se mai răcori.Trecuse destul de multă vreme de când reîncepuse să respire normal.Apoi,Storm se ridică și-și luă pantalonii din grămada de lucruri pe care le arun-caseră la rezezeală.Pete se ridică și-și căută rochia.Mătasea era sfâșiată.Nu-și aminti când,în ce moment,i-o rupsese.Se uită la Storm care lăsă să-i scape o înjurătură,rămânând cu ochii fixați asupra rochiei ei.

-Te-am rănit? Se așeză în genunchi în fața ei.N-aș putea suporta așa ceva.E cam târziu pentru scuze,se gândi ea.O rănise.Storm o îmbracă în cămașa lui,apoi îi luă fața în mâini.Îi căuta peste tot semne.Ochii lui erau albaștri și ea văzu o lumină nouă în ochii ei.Părea dragoste,dar când,în final,n-o mai cercetară,păreau foarte reci.

-Să nu te mai sui în vreun hidroplanor vreodată,îi ordonă el.

-Ce-ai spus? îl întrebă ea.I se încâlcise totul în minte.Storm părea că renunță la răspuns,înainte de a se îndepărta în cameră.

-Nu,așteaptă,îi spuse ea.Nu-mi spune nimic.Dă-mi un minut de liniște.Se târî până la cel mai apropiat scaun,se așeză și începu să deruleze evenimentele.Nu ajungea la nici o concluzie.Se uită prin cameră la obiectele familiare ei, încercând să găsească un sens.Apoi privirea îi căzu asupra pendulei pe care o avea de la bunicul ei.Trecuseră doar cincisprezece minute de când intrase el pe ușă.Storm stătea cu spatele spre ea,uitându-se pe fereastră.

-Niciodată,Patience.Fără hidroplanoare.Pete își masa fruntea cu degetele și nu înțelegea nimic.

-Dar,asta este meseria mea.

-Nu pot...apoi tot corpul i se scutură de friguri.

-Ce nu poți? Pe fața lui se putea citi numai disperare când se întoarse spre ea.

-Nu mai pot trăi așa,să-mi fie frică în permanență că ți se poate întâmpla ceva.

-Ți-a fost teamă? Pentru mine?

-Da,pentru tine.

-De ce?

-De ce? în prima seară când te-am cunoscut,te aflai într-o zonă cu cea mai mare rată de criminalitate,și mai era și miezul nopții! Conduci mașina ca o nebună! Te transformi în pilot de încercări! Și mă mai întrebi de ce?

Toate aceste idei răzlețe; toate adunate,însemnau ceva.

-Aș vrea să fii aici,părea el a-i spune.În spațiul pe care l-a eliberat Abbie, completă ea.Nu-i trecură prin minte cuvintele,*„fi aici cu mine pentru totdeauna”*.

-N-o mai iubești pe Abbie? îl întrebă ea.El își dădu capul pe spate,surprins.

-S-o iubesc pe Abbie? Nu,sigur că nu.Abbie nu mai este.

-Deci nu Abbie era cea care te reținea? șopti ea,confuză.Din cauza mea erai îngrijorat? De asta mă tot băteai la cap să-mi repar mașina? Să încui ferestrele și ușile? Iar acum să nu mai fac nici un fel de teste?

-Aș vrea să renunți la astea pentru mine,Patience.

-Și tu,ce vei face pentru mine? Era oare vocea ei? Atât de dură și de rece? O să mă iubești,Storm? Sau o să continui eu să iubesc pentru doi? Lacrimile îi înăbușiră vocea.Cât timp crezi că o să mai poți culege recolta fără să îngrijești pământul? Cred că n-ai face unei vițe-de-vie,ceea ce mi-ai făcut mie.

-Aș vrea să te iubesc,Patience.Storm părea că face eforturi ca să vorbească.Am nevoie să te iubesc.Dar nu mai suport să pierd din nou.Ochii lui erau rugători, cerând totul.Dar Pete nu reacționa.Pentru o secundă,avu revelația de a ține miracolul dragostei lui,în inima ei.Dar nu ajungea numai nevoia lui.Storm se prăbuși pe canapea.Mâinile îi atârnavă,fără viață.Pete se duse spre el și îngenunche în spațiul dintre genunchii lui.

-Știu cum este să ai teamă pentru persoana iubită,Storm.Știu.De fiecare dată când pleci cu *Tunetul*,mi-e teamă.De fiecare dată când pleci din docuri,mi-e teamă că te vor aduce înapoi bucățele.Lacrimile începură să-i curgă pe la colțurile ochilor.Dar aceste concursuri sunt o parte din tine și eu o accept.Este prețul pe care trebuie să-l plătesc pentru dragostea mea.Degetul lui urmări lacrimile care curgeau.El își deschise inima și o umplu cu prezența ei.

-Nu vorbesc despre teamă,Patience.Vorbesc despre teroare.Teroarea este atât de puternică,încât mă paralizează.Panica îmi curge prin vene ca viața.Asta sufocă dragostea.

-Dar,dacă o să mai renunț la pilotarea hidroplanoarelor o să mă mai iubești?
Mi-am reparat mașina pentru tine-și nu m-ai iubit.Mi-am încuiat ușile și ferestrele și nu m-ai iubit.Dar dacă n-o să mai pilotez niciodată o să mă iubești?
Sau o să-mi ceri să nu mai conduc nici mașina? Sau nu mai trebuie nici să traversez strada ca să nu mă lovească vreun șofer beat?

El avu o reacție foarte violentă.Își luă mâinile imediat de pe ea,de parcă l-ar fi ars.

-Nu mai spune asta.Nici măcar nu m-am gândit la așa ceva.

Cu nervii la pământ,Pete își lăsă capul pe genunchi și începu să plângă.

-Nu înțelegi? Dacă asta ar fi motivul pentru care nu mă iubești eu n-aș mai pilota niciodată.Dar,poate am să fac altceva care te înspăimântă.Și atunci? Vei ridica ziduri noi împotriva mea? Nu mă poți înveli într-un strat protector,Storm.M-aș sufoca.Aș fi cam așa cum te-ai simți tu în Napa Valley.

-M-am gândit la asta.Fără a o privi,Storm își trecu degetete prin mătasea părului ei.Când eram acolo,am simțit inima deschizându-mi-se total pentru tine.Nu exista nici o teamă.Erai în siguranță.Și eu m-am hotărât să termin sezonul și să ne întoarcem amândoi în Napa Valley.

-Dar...El nu mai continuă,așa că Pete o făcu în locul lui.Știi că traiul de acolo, te-ar înăbuși.Dragostea noastră ar deveni ca o închisoare pentru noi.Pot să-ți promit să te iubesc întotdeauna,Storm,dar nu-ți pot promite că o să trăiesc mereu.

-Atunci ar fi trebuit să mă fi lăsat în pace,Patience.Emoțional,eu eram pe moarte când ai venit în viața mea.Trebuia să-mi las inima să moară.Storm plecă; nu rezolvaseră nimic și Pete se prăbuși emoțional.Ziua se terminase prost: un sufleu care se lăsase,un scaun rupt,și o inimă și mai ruptă.Se încolăci pe sofa,îmbrăcată cu cămașa lui Storm,cu numele lui scris pe piept.Nu se putea culca.Era prea multă goliciune și poate că așa trebuia să fie pentru tot restul vieții ei.Viața fără Storm nu mai avea sens.Se pregătise îndelung pentru a iubi și primise în schimb numai nevoia.De ce nu se gândise cum va fi ziua când va rămâne fără el? Ești naivă,sau proastă,îi spusese el cândva? Se pare că era o combinație nefericită între cele două.

-Hei,fetițo,o strigă Red,în ziua următoare când apăru la starturi.Începusem să cred că n-o să mai vii astăzi.Se întoarse spre Red Morgan și îi zâmbi.Soarele îi umpluse fața de pistrui.Dar se potriveau cu părul lui de culoarea pepenelui.

-Am pierdut Cupa de Aur? îl întrebă ea.Cupa hidroplanoarelor?

-Se pare că omul nostru o să câștige,îi spuse Red.Este cap de afiș.

Starturile erau aglomerate,iar finala era peste numai câteva minute.Toată lumea era în priză.Două sute de mii de fani din Seattle erau aliniați pe țărmul lacului Washington.Celelalte ambarcațiuni erau ancorate la mal.

Pete se îmbrăcase în culorile celor de la *Tunetul*,pantaloni albi și cămașă roșie.

Nu-i păsa dacă cineva va sesiza că asistenta lui Dave Wilkes favorizează vreunul din clienți.Nu era nimeni care să nu știe de dragostea lor.Pete venise să-l vadă pe,Storm Duchene câștigând Cupa de Aur și nu-i păsa de nimeni altcineva.Se îndreptă spre *Tunetul*,împreună cu Red,salutându-i pe cei care o recunoșteau.

Înconjurând camionul cu scule,îl văzu pe Storm care discuta ultimele detalii cu Marty.Avea o banderolă peste costumul alb care îi acoperea jumătate de corp.

Vântul îi răvășise părul și avea soarele în față.Privindu-l simți că i se oprește respirația.Mai încăpea vreo îndoială în privința celor pe care le avea de făcut? Când se uită la ea,ochii lui erau numai dorință.Da,acum știa că avea nevoie de dragostea lui veșnică mai mult decât orice experiență trecătoare.Dacă el va voi ca ea să stea în permanență într-un cocon de mătase,așa va face.Apoi,privirea lui redeveni rece și egală.Fără a-și lua ochii de la ea,îi spuse lui Red:

-Pregătește-o să zboare.Ochii lui Pete se dilatără.Inima începu să-i bată nebunește,ca o pereche de pumni care bat într-o ușă închisă.

-Ei? Red se uita la Storm.

-Pregătește-o cum ți-am spus.Am nevoie să zboare.Vreau să ating maximul.

Pete se străduia să respire normal.Storm se pregătea să zboare.Ei,bine,n-ar fi putut s-o facă.Trebuia să scoată partea din față,ecranul protector al bărcii, modificând astfel fluxul aerului.Acesta ar fi trebuit să treacă pe sub barcă, ridicând-o de pe apă.Bill Muncey,cel mai experimentat pilot din istoria acestui tip de ambarcațiuni,făcuse aceeași modificare pe *Atlas Van Lines*,cu câțiva ani în urmă.Murise.Pete se dădu un pas înapoi de lângă Storm,de lângă spaima care creștea în sufletul ei.Se răsuci pe călcâie și fugi spre autobuzul echipei să-și verse acolo focul.Atunci,se auzi un zgomot îngrozitor,ca de animal care moare. Mușcându-și pumnii se forță să-și oprească durerea.Când se deschise ușa din spatele ei îi văzu pe Red care îi spuse:

-Pete,totul este bine.El îi privi ochii și fața răvășită și o forță să se așeze pe sofa.

-Nu poate face asta,Red.Nu poate.Oprește-l.Se va sinucide.Vrea să-mi arate...ce înseamnă teroarea.Dar este ceva diferit.Frica și panica sunt diferite.Pete părea că-și pierduse controlul,vorbind încontinuu.

-N-o să facă nimic.Mă auzi? Red începu să țipe la ea.Oprește-te!

Privirea ei, speriată, se bloca asupra lui. I-am spus că dacă vrea să zboare să cumpere un bilet pe United ca toată lumea.

-Deci nu și-a scos scutul de protecție?

-Nu, pentru că eu aș fi fost primul care s-ar fi opus. Eu îl cunosc de câțiva timp pe băiatul ăsta, l-am urmărit și în perioadele când a băut sau s-a plimbat de colo colo, și a ajuns și în situații care i-ar fi putut fi fatale. În nici un caz nu l-aș ajuta să se urce într-o barcă spre lumea cealaltă.

Lui Pete îi tremurau picioarele atât de tare încât trebuia să și le țină cu mâinile.

Oare tot-așa simțise și el, în ziua aceea când se întorsese mai târziu și o găsisese deja în ambarcațiune? se întrebă ea. Asta era frica pe care o simțise el?

-Îți amintești, Red, când spuneai că aș putea fi cel mai bun lucru din viața lui Storm, sau cel mai rău?

-Ce s-a întâmplat cu voi, Pete?

-Ne-am înstrăinat unul de celălalt. Nu mai merge. Lacrimile începură să-i scalde obrazul și ea le dădu frâu liber. Pot să stau aici, Red?

-De când ai început să-mi ceri permisiunea? o întrebă el și și scoase o batistă cu care începu să și ștergă nasul. Sigur că poți sta aici.

Red plecă să urmărească *Tunetul* pe apă. Pete se ridică cu picioarele tremurânde și se mută pe locul șoferului, de unde putea să vadă tot ce se întâmpla. Își ridică genunchii la gură și-i îmbrățișa, de parcă în această poziție s-ar fi simțit mai adunată. Deși ușa autobuzului era închisă, se auzea comentariul de la microfon. Îl văzu pe Storm potrivit și ceasul. Mai erau cinci minute până la finala Cupei de Aur. Ea îl urmări, așa cum o mai făcuse de nenumărate ori. Îl urmărea din spatele parbrizului, unde mirosul lui, vocea lui și căldura nu puteau s-o atingă. Îl văzu dispărând sub vizor, și intrând în cabină. Îl văzu pornind și ridicându-se. Îl urmări ducând acea magnifică carcasă deasupra cristalului apei, sub un cer minunat de vară. Îl urmări cucerind Cupa de Aur și realizându-și visul.

În timp ce echipajul și reporterii îl țineau în mijlocul lor, agasându-l cu întrebări, Pete coborî din autobuz și se îndreptă spre ieșire. Pe drum, trecu pe la *Cercul învingătorilor*, unde *Cupa de Aur* se afla pe o masă drapată. Se îndreptă spre cupa *Tiffany*, cea cu ovale de aur. Pe plăcuțe erau inscripționate numele câștigătorilor, începând cu anul 1904, când a fost cucerit prima oară acest trofeu.

Se uită la numele acelor care au concurat și câștigat; 1964-Miss Bardahl, 1976-Miss U.S., 1983-Atlas Van Lines. Și acum aveau să adauge un alt nume pentru acest an-*Tunetul* lui Storm. Și plecă.

Conduse cu o viteză mare,ca de obicei pe autostradă,mergând cu soarele în față.Roua era încă pe frunze și aerul era mai rece în acea dimineață,îi telefonase lui Charles de la o cabină dintr-o benzinărie și el o aștepta în fața casei de piatră. Coborî scările exact când Pete cobora din mașină.Luându-i amândouă mâinile în ale lui,îi privi ochii triști.

-Ai ascultat la radio rezultatul competiției? îl întrebă ea.

-Da și sunt fericit pentru el.Dar,mi-ai spus la telefon că vii cu afaceri aici.

-Da.Am putea merge înăuntru să discutăm? Am condus toată noaptea.

-Cum așa? Ce fel de afaceri te-au făcut să vii într-o grabă așa de mare? Charles râse încet,dar se vedea că era îngrijorat.Pe fața acestei fete se putea citi durerea. Cei care se ocupă de vinuri nu sunt atât de repeziți.Nu.Noii am învățat să avem răbdare,să așteptăm să crească strugurii,să fermenteze vinul.Dacă vrei să intri în comerțul cu vin,trebuie să înveți să ai răbdare.

-O,Charles,oftă Pete.Cred că nu se mai poate.Și nu vreau să intru în afaceri în acest domeniu.Dar aș vrea ca tu să te gândești asupra unei afaceri cu hidroglisoare.Charles o privi.

-Bine,hai să intrăm.Cred că trebuie să ne așezăm pentru asta.

-Deci,eu,sau podgoria Duchene să sponsorizăm barca lui Storm,repeta Charles când Pete termină de vorbit.Ea îi explicase tot ce știa de la Storm în timp ce acesta mai căuta încă.Era la latitudinea lui Charles acum.

-Ar fi cea mai bună soluție pentru voi,amândoi.Storm și-ar continua competițiile,iar contractul de sponsorizare l-ar face parte integrantă a podgoriei Duchene.În cadrul contractelor de sponsorizare există tot felul de titlaturi.Ar putea fi numit vicepreședinte al sectorului de relații cu publicul,sau director de marketing.N-ar sta aici să se ocupe de producerea vinului,dar ar veni foarte des.Vor fi adevărate programe,afaceri,asociații,întâlniri,convenții.Lumea va fi atrasă de Storm Duchene,pilotul.Storm la rândul lui,va promova vinul Duchene,

-Totuși nu este același lucru,ca și când l-ar face.

-Nu,dar îl vei avea pe Storm mai aproape.El se va simți împlinit,fără a se simți frustrat de nimic.Odată,mi-a spus că ar vrea să aibă atât podgoria cât și competițiile.

-Dar în privința ta,ce a spus?

-Nu mă vrea.Ea își stăpâni lacrimile.Nu pot accepta jumătate din el,Charles.Nu este destul.Se uita la o carpetă de pe perete și lacrimile îi curgeau fără a le mai putea opri.Nu vrea să-mi dea totul.L-am înspăimântat,asa că își păstrează neatinsă o parte care să nu fie afectată de nimic.Dacă l-aș accepta așa,cu cât vrea

el să-mi dea,este ca și cum aş vedea zilnic ce nu vrea să-mi ofere.Dacă va veni aici să se ocupe de podgorie vei trăi în continuare observându-i partea pe care nu vrea s-o dea nimănui-cea mai bună.Charles pufăia încet din țigară,studiind femeia care se afla în fața lui.Se gândi că fiul lui era un idiot.Tragediile îi afectaseră pe toți oamenii.Toți fac ceea ce cred că este mai bine,peutru ca să scape și să treacă prin ele.Storm o iubise pe Abbie și era normal să fie atât de îndurerat din cauza ei.Dacă ar fi înlocuit-o în scurt timp,Charles ar fi fost dezamăgit.Ar fi însemnat că între ei n-a fost vorba de dragoste.Dar,aici,în fața lui,era o femeie care iubea,fără putință de tăgadă.Și din ceea ce spunea ea nu exista între ei năluca fostei lui neveste,ci teama pe care o lăsase în urma ei.Storm se lipsea în mod conștient de dragostea acestei femei.

-Storm e un prostănac,spuse Charles tare și se ridică.Acum o să-i spun lui Amelia să te ducă la culcare,în timp ce eu voi hotărî dacă să mă asociez cu un prost.Pete se prăbuși peste plapuma de satin albastru.Când se trezi era mijlocul nopții.După ce lăsa un bilet pentru Charles și Amelia,mulțumindu-le,plecă.

CAPITOLUL 10

Când auzi zgomotul,Storm puse ziarul deoparte și se ridică.Îl văzu pe tatăl lui,fu foarte surprins și rămase pe loc.Charles trebui să bată în geamul oval al ușii înainte de a i se deschide.

-Tată! Ce faci aici,în Seattle?

-Îmi amintesc de ce urăsc atât de mult orașele,îi spuse Charles.

-Toată lumea este bine?

Privindu-i fața suptă și aspectul neîngrijit,Charles se gândi că nu putea afirma că toți erau bine.Când se bărbierise băiatul ăsta ultima oară?

-Vrei să-mi spui de ce ai venit? îl întrebă Storm,gândindu-se că nu avea o perspectivă prea grozavă pentru perioada imediat următoare.Programul competițional era destul de redus și trebuia să petreacă prea mult timp acasă,singur.Dar săptămâna următoare putea să plece la Houston.Ai probleme cu vreun cumpărător?

-Hai să zicem că am venit pentru afaceri.Dar,ce era schimbat în casa lui Storm? se miră Charles,privind în jur,unde găsi aceeași mobilă,aceleași draperii și covoare.Apoi,observă că peretele care de obicei era împodobit cu fotografii era acum complet gol.

-Hai să mergem înapoi la bucătărie,îi spuse Storm.Tocmai făceam cafea.Umplu două căni și văzând că tatăl lui nu-l urmează,le aduse în camera de zi.Tată? Charles privea peretele gol de parcă ar fi fost un rebus căruia nu-i găsea

dezlegarea.Storm se alătură și începură să studieze amândoi urmele de cuie care rămăseseră în peretele vopsit bej.

-Venise timpul,tată.Timpul să le dau jos.I le-am trimis pe cele ale lui Abbie surorii ei,împreună cu balansoarul și alte câteva piese care aparțineau familiei, i-am dat și pernele cusute de Abbie și covorul afgan.Restul le-am dus sus în pod.N-am știut ce să fac cu ele.Nu puteam să le arunc.

-Și vrei să lași pereții așa plini de găuri?

-Nu m-am gândit la asta.De fapt,cred că nici nu le-am observat.

Charles își privi fiul cu o privire compătimitoare.

-Sunt multe lucruri pe care nu le observi.Storm își imaginează ce ar vrea tatăl să spună,dar nu voia să mai audă numele acelei femei,așa că îl invită să bea cafeaua în curtea din spate.

-Vorbește-mi despre clientul cu care ai venit să te întâlnești,tată.

-N-am spus că am venit să mă întâlnesc cu vreun client.Charles îl urmă prin mai multe camere,care aveau toate aceleași găuri pe pereți.Am spus că am venit pentru niște afaceri.Barca ta,deci a noastră,va fi testată astăzi.Am venit s-o văd. Storm se întoarse dintr-o dată,trântind cana de marginea unui dulap.Cafeaua fierbinte se vărsă pe podea și Storm începu să bodogănească.

-O să fi și tu acolo,Storm?

-Nu.Nu putea să vadă cum Patience o testa la viteză maximă,fără măcar să aibă aprobările necesare.Îi spusese lui Dave Wlikes să nu-i comunice data testului. Numai un masochist s-ar fi implicat într-o asemenea acțiune cu urmări dezastruoase.Avea destul de suferit în timpul nopții.Nu-și mai amintea de câte ori în ultima lună stătuse treaz toată noaptea,pentru că întinzând mâinile,în pat,nu o găsisese.Avusese tot felul de coșmaruri,inima începea să-i bată cu disperare.Ce se întâmplase cu ea că nu era aici? se întreba el,trezindu-se brusc.Și apoi,iși amintea că așa voise el să fie.

Când tatăl lui îi propuse la început să-l sponsorizeze pentru noua carcasă de turbină,Storm fusese surprins dar și neliniștit.Apoi,când află despre rolul pe care-l avusese Patience în toate-astea,se întrebă de ce continua să dea de la ea.

Era pe punctul de a o suna să-i mulțumească,dar se hotărî în ultimul moment că nu era bine.Făcuse ruptura o dată; nu era sigur c-o mai putea repeta.

Charles și Storm își sorbiră cafeaua în curtea din spate,vorbind despre circuitul din anul viitor și producția viticolă a anului.Deodată,Charles se uită la ceas și-i spuse că a venit vremea ca el să plece spre lac.Se ridică și Storm îl însoți până la ieșire.

-Aș vrea să-ți spun ceva ce a afirmat Pete,în ziua în care am avut discuția despre

acest proiect,îi spuse Charles,i-am pus o întrebare.De ce încearcă atât de mult să-ți găsească un sponsor,din moment ce i-ai spus foarte clar c-o s-o duci cu tine la Napa Valley,dacă ar trebui să te întorci aici.Ea mi-a spus că este mai important pentru tine să fii fericit,decât să fii cu ea.Charles se uită la Storm câteva secunde.Deci,spune-mi Storm ești fericit? Oprindu-se în fața ușii deschise,Charles făcu un gest în direcția camerei de zi.

-Ai putea să faci ceva cu pereții ăia,ce zici?

Toate ustensilele care fuseseră folosite pentru Cupa de Aur erau părăsite acum,cu excepția carenei,în jurul căreia se adunaseră câteva zeci de persoane, așteptând s-o vadă pornind testul.Dave Wilkes și Red Morgan vorbeau cu macaragiul.Se mai aflau prin jur câțiva angajați de la Wilkes.Pete,care purta un costum de întreceri negru rezistent la foc și o cască portocalie,stătea pe parbrizul mașinii ei,ținându-se deoparte de ceilalți.Oare Storm va veni? se întrebă ea.El nu se obosise să-i telefoneze după Cupa de Aur,să-i spună că nu se vor mai vedea. Nici măcar nu venise să-și ia lucrurile din apartamentul ei.

Nu,era sigură că nu va veni.Ea nu servise decât la satisfacera unor nevoi.Dacă ar fi fost cât de puțină dragoste din partea lui,n-ar fi părăsit-o atât de ușor.Deci,ea era tot aici,așteptând.Știa că n-o să mai găsească un bărbat ca el.

Nu mai avea chef să plângă.Își luase porția.Plânse neîncetat câteva zile.

Apoi,devenise deodată mai liniștită,dar fără nici un scop,acționând ca un robot.O perioadă,crezuse că dragostea presupune și lacrimi.Dar fusese o stare trecătoare. Durerea se reîntorsese și mai puternică,de astă dată.

Astăzi era ziua ei de încercări.Când carcasa turbinei va funcționa perfect,nu va mai fi a ei.Îi va aparține lui.Nu vor mai fi scrisori.Nu vor mai fi discuții asupra proiectului.Nu vor mai fi verificări.Biroul va fi atât de gol.De acum,va începe singurătatea și nebunia,Pete,își spuse ea.Dacă poți trăi fără să mai faci dragoste, într-un apartament gol,restul este o nimica toată.Ea nu-și putea imagina o durere mai mare decât asta.Sosi Charles și își mai spuse încă o dată că era o optimistă eternă când îl văzu coborând-singur din mașină.Se dusesse și ultima speranță.

Dându-se jos de pe capota mașinii ei,îi întinse mâna lui Charles.El o luă cu multă căldură.Charles o studie.Trecuse mai ușor peste necaz decât Storm.Dar devenise mai puternică.

-Haide,îi spuse Pete,forțându-se să fie ca de obicei.Te-am așteptat ca să vezi despre ce este vorba.Ultima oară când testase barca,fusese numai vopsea și aluminiu.Era totuși elegantă.Acum era vopsită ca și cealaltă carenă-un stacojiu

cu litere mari pe care scria *Duchene's Fines*. Figura pe care i-o văzu Charles avea foarte puțin din vechea strălucire.

-Ei, ce crezi?

-Cred că sunt nebun. Dar părea mândru de ce vedea. Cea mai bună barcă a lui Duchene. Îmi place. Pete se îndreptă spre spațiul din spatele cabinei, unde se putea citi:

Pilot/Proprietar: Storm Duchene, campion național

Sponsor: Podgoria Duchene Baza nautică: Seattle, Washington.

Constructor: Dave Wilkes

Proiectant: P.T. Burke.

Îi apărură lacrimi în ochi, și întinse degetul subliniind literele numelui ei: *Proiectant: P.T. Burke.* Era barca noastră, Storm. A noastră. Întorcându-se spre Dave, îi șopti:

-Îți mulțumesc. Îmi place mult.

-Storm a cerut ca numele tău să fie menționat în mod special. Eu n-am obiectat. Deci, Storm îi mai dăduse ceva, acest ultim dar. Ce înlocuitori ieftini i se păreau acum mândria și profesionalismul, în locul dragostei.

-Deci pot să încep testarea? Pete își lăsă vizorul caschetei și Red o ajută să-și pună vesta de salvare. Vrei să vii să cauți puțin noroc, aici pe puntea mea, Red? Se șeză pe scaunul pilotului, cu privirea asupra instrumentelor de bord.

-Poate că Storm o să revină cu sentimente mai bune, Pete, îi spuse Red. Pete își ridică ochii și îi văzu simpatia și înțelegerea întipărite pe față.

-Știe unde să mă găsească. N-am încetat să-l iubesc. Sunt ca o fântână plină până la margine, dar nimeni n-a uns pompa, așa că nu poate funcționa.

-Ești cel mai bun lucru care i s-a oferit în viață, fetițo. Să nu crezi niciodată că el gândește altfel. Când dădu drumul la motor, Pete nu putu să nu se gândească la contribuția pe care și-o vor aduce carenele acționate de turbine la concursurile viitoare ale hidroplanoarelor. Se deschideau mii de posibilități de proiectare.

Piloții experimentați vor trebui să cunoască mai multe lucruri decât cei de acum. Recordurile mondiale vor doborî, desigur, cele două sute de mile la oră ale Miss U.S., de acum doi ani. Hidroplanoarele cu turbine vor fi ca niște turbojeturi, deci nu vor mai putea fi numite „tunete” ca până acum. Charles rămase la marginea apei, iar Pete coborî spre ambarcațiune. Când barca se lăsă puțin, prora se ridică și ea trecu deasupra apei atingând-o ca o piatră pe care a aruncat-o cineva, razant. Cel care stătea lângă Charles de abia mai respira, iar Charles își întoarse capul că să-l privească pe Storm. Acesta era de-a dreptul îngrozit. Ochii lui Storm erau ațintiți asupra bărcii și se putea citi în ei o asemenea frică, încât culoarea lor

părea că o domină pe cea a obrazului.Charles ar fi vrut să-l ajute cu ceva.

-Te simți bine? îl întrebă el.

-Mă simt ca în iad.

-Dar eu te văd aici.

-Nu cred c-o să mai stau.Am venit să înfrunt leul în cușca lui.S-o urmăresc pe Pete în cursă.Nu am puterea să stau până la capăt.Dacă plec,te rog să nu încerci să mă oprești.Charles-îi atinse mâna ușor.Dar Storm îi luă mâna și i-o ținu strâns,cu disperarea unui om care înainte de a se îneca descoperă ceva de care să se agațe.Charles îl înțelese.

Când a adus barca la capătul acestei curse spectaculoase,Pete avea impresia că zburase odată cu vântul.Viteza îi mai domolise starea de agitație dar nu și entuziasmul.Se simțea fără nici o limită,de parcă ar fi sfidat toate legile mecanicii.Singurul neajuns era liniștea.

Se ridică din cabină și-și scoase casa.La naiba,se gândi ea.Închisese motorul prea repede.Nu era de ajuns de aproape să prindă frânghia de remorcare.Dar,în general,era bine.Se simțea bine.Nu grozav,dar bine.Si nu se mai simțise așa de multă vreme.Voia să-și savureze mulțumirea.

Dumnezeule,cât era de frumoasă,se gândi Storm.I se contura perfect ținuta,în costumul acela negru,de testare,în contrast cu roșul carenei.Când își scoase casca și i se văzu părul,acesta arăta ca și când ar fi concentrat toate razele soarelui în el.Dar soarele nu strălucea mai tare decât zâmbetul și ochii ei.

El se felicita pentru că reușise să supraviețuiască.Acum,era mai bine.Vor veni și alte timpuri și el o să le trăiască pe acelea.Dar nu-i era posibil să trăiască fără ea.Nu își oprise dragostea pentru ea,n-ar fi avut cum.Când o scosese din viața lui,inima lui reîncepuse acel proces de agonie și durere.Fusesse o lună de iad,de zile fără sfârșit,pe care el ar fi putut să le oprească.

-Ricky,spuse Storm.Eu o să mă ocup de frânghia de remorcare.Luând bobina grea,se uită împrejur la ochii curioși ai echipajului și le spuse: Băieți,ce-ați zice de o scurtă plimbare? Să mă lăsați singur câteva minute?

Storm făcu câțiva pași înainte,pentru că ea intrase în zona de rezervă,așteptând remorcarea.Ea nu prea se uita la lumea adunată de pe mal.Era în acea fază,care urmează unei stări prelungite de excitație.Când veni mult mai aproape,Storm văzu o făptură cu mult mai slabă decât cea pe care o cunoștea,cu fața foarte palidă.Oare ajunsese așa din cauza lui? Nu era prea târziu să repare totul.

Pete se gândi că a ajuns destul de aproape pentru remorcare și privi la bobina care îi era destinată,întinse mâna și urmări frânghia prin aer.Se gândi că Ricky

și-a îmbunătățit stilul de aruncare.Strânse frânghia și privind spre mal, îngheță.Storm.Singur și aruncându-i frânghia de remorcare.Simți cum își pierde toată puterea pe care o avusese; Și restul urmă ca un flux.Se confruntă pe rând cu magnetismul lui,cu forța lui de seducție,cu curajul lui temperat numai de vulnerabilitate.Corpul lui subțire și ochii lui de .cobalt.El arăta bine,dar pentru ea arăta nemaipomenit.*Nu trage imediat concluzii*,se povățui ea.Ajunsese la atât de multe concluzii în trecut,care nu fuseseră reale.Fusesse pe aproape de câteva ori,dar nicioată nu avusese dreptate.Poate că Storm venise doar ca să-și vadă barca.Sau poate ca să-și înăbușe sentimentele pentru ea într-o asemenea măsură,încât își putea permite să vină s-o vadă,fără nici o problemă.

Pete păși pe punte,în timp ce Storm ancora barca.Ea își scoase vesta de salvare. Nu erau atât de aproape încât să se atingă,dar nici Pete nu avea intenția să micșoreze distanța,ar fi fost în zadar.

-Cred că ți-a plăcut întrecerea,spuse Pete.Presupun c-ai văzut-o de la început, deși nu știu când ai venit.A fost o zi perfectă pentru un asemenea test.Apa era nemaipomenită.Mi se părea că alunec pe sticlă.Barca poate atinge dublul vitezei...Storm o lăsă să vorbească,pentru că își dădea seama că în acest fel ea se descărca nervos.N-o mai văzuse în acesta stare.Fusesse întotdeauna echilibrată și constantă.Când începu să-i vorbească despre randamentul motorului,se decisese să n-o mai lase să continue.Ar fi putut să vorbească tot așa,până la apusul soarelui.

-Patience.

-Pete-mă cheamă Pete.El îmi văzu încăpățânarea tipărită pe figură.

-Pentru mine vei fi întotdeauna Patience.

-Nu-mi place.Aș prefera să-mi spui Pete,ca toată lumea.

El ridică din umeri,fiind de acord.

-De obicei fac ceea ce dorești tu,nu-i așa?

-Dar,când a trebuit n-ai făcut nimic.Ea nu-l cruța deloc,acum,își dădu el seama.

Lăsându-și capul într-o parte,Storm o privi atent și spuse:

-Ar fi multe de spus.Cred că m-aș simți ca un idiot dacă ți-aș spune: te iubesc, Pete,femeii cu care împart patul.Sunt gata să...Pete se aruncă în brațele lui, lăsând la o parte restul cuvintelor.Dumnezeule,ce bine că era așa,se gândi Storm. Corpul ei era lipit de al lui,brațele ei erau în jurul gâtului lui,părul ei îi acoperi obrazul.Avea nevoie de ea,în viața lui,în brațele lui.Pete se uită la restul lumii peste umăr urmărind cum reapar culorile.

-Mulțumesc,Doamne! Îți mulțumesc din toată inima.

-Aș avea multe de întrebat.

-Spune.

-Te iubesc.Storm îi ridică bărbia încet.Lacrimi de bucurie îi apărură în ochi.

Storm își reținu propriile-i lacrimi și-i repetă: Te iubesc.

Începu s-o sărute cu toată pasiunea de care era capabil.

-Ai greșit când ai spus că ai făcut totul pentru noi,amândoi.Eu te iubeam.Te iubeam cu disperare.Și n-ai știut să râzi pentru doi.Râsul tău a fost primul dar pe care mi l-ai făcut.Încrederea? El își închise ochii și-și rezemă fruntea de a ei.O să am eu grijă de ea.Nu cred în cruzimea soartei.Dar o să am grijă.

-Eu pot să renunț la hidroplanoare,Storm.Storm se îndepărtă puțin de ea, îndoindu-și genunchii puțin pentru a ajunge la nivelul ochilor ei.

-Nu,Pa...Pete.Te iubesc.Fără renunțări,asta nu este o afacere.

-Mă duci acasă? Pete își aruncă brațele în jurul gâtului lui.Te iubesc.Atât de mult.Și când am spus că renunț la hidro-uri am vorbit serios.Nu-ți oferă atâtea satisfacții ca *Tunetul*.Sunt tăcute și rapide,de două ori mai rapide.Dar era mai bine cu cele vechi.Te simți de zece ori mai bine când mergi cu cele vechi.

-Da?

-Da.Îți place și bubuitul produs de cele vechi?

-Da.O să te duc acasă.

SFARSIT